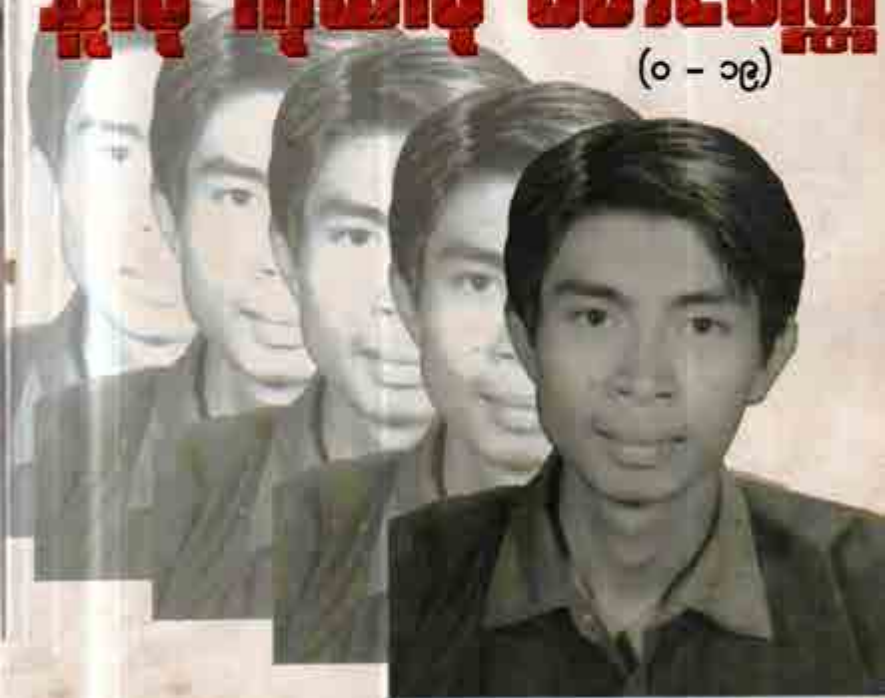

အတ္ထုပ္ပတ္တိလက်ထွဲ (၁)

သူ့ကို ကိုယ်ကို မောင်စတာ

(၀ - ၁၉)

သူလိုကိုယ်လို မောင်ဝဏ္ဏ (မောင်ဝဏ္ဏ)
 လက်တွဲဖော်စာအုပ်တိုက်
 စာတိုက်သေတ္တာအမှတ် ၂၆၅ ရန်ကုန်စာတိုက်ကြီး
 ဖုန်း (၀၀) ၇၀ ၆၅ ၇၄ က တာဝန်ယူ ထုတ်ဝေပါတယ်။

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ♦ ၄၀ ၀၃ ၁၇ ၀၅ ၀၄
- မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ♦ ၄၀ ၀၄ ၀၂ ၀၅ ၀၅
- ပုံနှိပ်ခြင်း ♦ ပထမအကြိမ်
 ၂၀၀၅ခုနှစ်၊ ဇွန်လ
- အုပ်ရေ ♦ ၁,၀၀၀
- ထုတ်ဝေသူ ♦ ဦးကျော်ဟင်း
 ယုံကြည်ချက်စာပေ
 ၁၁၃ ဒုတိယထပ်(ယာ) ၃၃လမ်း
 ရန်ကုန်မြို့
- မျက်နှာပုံးနှံ့အတွင်းပုံနှိပ်သူ ♦ ဦးဇော်မင်းအေး (၀၇၁၂၅)
 ဇော်ပုံနှိပ်တိုက်
 ၃၈၆ အင်ကြင်းမြိုင်လမ်း
 သုဝဏ္ဏ၊ ရန်ကုန်မြို့
- Cover Design ♦ ATK
- Typesetting & Layout ♦ လက်တွဲဖော်
- အပုံး ဖလင် ♦ Best Colour
- အတွင်း ဖလင် ♦ AZ
- စာအုပ်ချုပ် ♦ ကိုရဲထွန်းစာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း
- တန်ဖိုး ♦ ၆၀၀/- (ကျပ် ခြောက်ရာ)

ထုတ်ဝေသူအမှာ

၁၁

ကျွန်တော့် “လက်တွဲဖော်” စာအုပ်တိုက်ကို ထူထောင်ခြင်း မူလ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ကျွန်တော့်စာအုပ်လေးတွေကို ကျွန်တော့် ဘာသာ စိတ်ကြိုက်ထုတ်ချင်လို့သာ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ် ကြိုက် အပြင်အဆင်၊ ကျွန်တော့်စိတ်ကြိုက်စက္ကနဲ့ ရိုက်၊ ကျွန်တော့် စိတ်ကြိုက်ဈေးနဲ့ ရောင်း၊ ကျွန်တော် ကြိုက်သလောက် လက်ဆောင် ပေးလို့ ရချင်လို့ သည်စာအုပ်တိုက်ကို ထူထောင်ခဲ့ခြင်းပါ။

ဒါပေမယ့် တစ်ဖက်ကလည်း ကျွန်တော်ကြိုက်တဲ့ စာအုပ်လေး တွေကို အခါအားလျော်စွာ ထုတ်သွားချင်စိတ်ကလေးကလည်း မဆွ ကတည်းက ရှိနေတယ်။ အခုဆို ကျွန်တော့်စာအုပ်တိုက်က ကျွန် တော့်စာအုပ်ချည်းပဲ ဆယ်အုပ်မက ထုတ်နိုင်လာတဲ့အခါ ထုတ်ဝေမှု အတွေ့အကြုံလေး မဆိုစလောက် ရလာပြီလို့ ဆိုနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

သည်အချိန်မှာ (သုစကားအတိုင်းပြောရရင်) ကျွန်တော်နဲ့ “ညီ အစ်ကိုလို ရင်းနှီးနေတဲ့” ဆရာ မောင်ဝဏ္ဏရဲ့ “သူလိုကုန်လို့ မောင် ဝဏ္ဏ” ကို “မဟာ ဂျာနယ်” ထဲမှာ ဖတ်ရပါတယ်။

သူက ကျွန်တော့်ကို ညီအစ်ကိုလို သဘောထားပေမယ့် ကျွန်တော့် အတွက်တော့ သူဟာ အင်မတန်အင်မတန် အထင်ကြီးစရာ၊ အားကျ စရာ အတုခိုးစရာ တကယ့် ဧရာမ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်ပါတယ်။

သူ့ရဲ့ ရုပ်ရှင်တွေကို ကျွန်တော်တို့ စွဲလန်းခဲ့ရဖူးတယ်။ တသသ ပြောလို့ မဆုံးအောင် ဖြစ်ခဲ့ရဖူးတယ်။ သူ့ရဲ့ "ပန်းတွေနဲ့ဝေ" ကိုဆိုရင် ကျွန်တော် ထင်တယ်။ အနည်းဆုံး ငါ့ခေါက်လောက် ကြည့်ခဲ့ဖူးပါ တယ်။ ဒါတင်မကသေးဘဲ၊ ပန်းတွေနဲ့ဝေ ဝတ္ထုစာအုပ်ကိုလည်း တရွက်မက်မက် ဖတ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ မောင်စိန် သောင်း ဝတ္ထုတိုတွေကိုလည်း စွဲလန်းခဲ့ဖူးတယ်။

တစ်နည်းပြောရရင် ကျွန်တော့်ရဲ့ မြင်ဆရာတွေထဲမှာ သူလည်း ထပ်ယောက် အပါအဝင်ပါပဲ။ သည်လို လူကြီးတစ်ယောက်နဲ့ တစ် နေ့မှာ "ညီအစ်ကိုရင်းလို ရင်းနှီး" ခွင့် ကြိုရလိမ့်မယ်လို့ တိပ်မက် တောင် မမက်ခဲ့ဖူးတာလည်း အမှန်ပါ။

သို့သော် သူကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမဆို တရင်းတနှီးနဲ့ ပြောချင် ရာ စွတ်ပြောတတ်တဲ့သူ၊ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့နဲ့ ပိန်မသာ လိမ် မသာဆိုတော့ ခဏချင်းမှာ ရင်းနှီးသွားပါတယ်။

မှတ်မိပါသေးတယ်။ သူကားတစ်ကား ရုံတင်ထားချိန်၊ ဒိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းလမ်းပေါ်က မြို့မ ရုပ်ရှင်ရုံရှေ့ ကားရပ်နားတဲ့နေရာမှာ သူနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ဆုံပါတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို တွေ့တော့ "ခင်ဗျား စာတွေကို မဖတ်နဲ့လို့ ကျွန်ုပ် သားတွေကို မှာနေရတယ်ဗျ။ ကလေးတွေ လွဲကုန်မှာ စိုးလို့" လို့ အားရပါးရကြီး ပြောချလိုက်ပါ တယ်။

ကျွန်တော်ကလည်း ချက်ချင်းပါပဲ။ "ဒါတော့ အတုနဲ့အလှည့် ပေါ့ အစ်ကိုရာ၊ ကျွန်တော်လည်း အစ်ကိုတို့စာတွေ ဖတ်ပြီး လွဲချင်

တိုင်း လွဲခဲ့တဲ့ ဥစ္စာကိုသာ” လို့ ပြန်ပြောလိုက်မိတယ်။

၄။

အခု ကျွန်တော်ထုတ်ဝေလိုက်တဲ့ “သူ့လိုကိုယ်လို မောင်ဝဏ္ဏ” စာအုပ်
ရဲ့ အဖွင့်မှာ သူရေးထားတဲ့အတိုင်း စိတ်ဝေဒနာတစ်မျိုးကို သူခံစား
နေရချိန်မှာ ကျွန်တော်ကလည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ။ သူ့အိမ်ကို
ကျွန်တော့်စာအုပ်လေးတစ်အုပ် လက်ဆောင်ပေးရင်း ရောက်သွား
ခဲ့ပါတယ်။

သူက ကျွန်တော့်ကို မြင်တော့ ဝမ်းသာအားရနဲ့ စကားတွေ
ပြောတယ်။ စိတ်ဝေဒနာခံစားနေရကြောင်းကိုလည်း ပြောပြတယ်။
ပြီးတော့ ကျွန်တော်နဲ့ စကားပြောရတာ စိတ်သက်သာတဲ့အကြောင်း
လည်း ပြောပါတယ်။ ဖြစ်နိုင်ရင် သူ့ဆီကို မကြာမကြာ လာပေးဖို့
လည်း ပြောတယ်။

ကျွန်တော်က စိတ်ပညာကို စိတ်ဝင်စားတဲ့သူဖြစ်တဲ့အပြင်
အများသူငါရဲ့ ဆက်ဆံရေးပြဿနာတွေကို ခိုင်ခံ့နားထောင်ပေးနေ
တဲ့သူဖြစ်လေတော့ကာ သည်အချိန်မှာ သူ့လိုအပ်နေတာလေးကို
ချက်ချင်းတန်းမြင်လိုက်ပါတယ်။ ဝါနဲ့ပဲ။ သူ့ဆီကို နေ့စဉ်ရက်ဆက်
မဟုတ်တောင် ခဏခဏ သွားထိုင်ပေးခဲ့တယ်။ သူပြောချင်သမျှ
ပြောနေတာတွေကို နားထောင်ပေးခဲ့ပါတယ်။

တစ်ဖက်ကလည်း သူ့ကို စာရေးဖြစ်အောင် မြှောက်ပေးခဲ့မိရ
ပြန်တယ်။ သူ့စကားနဲ့ဆိုရင်တော့ သူ့ကို “ချောက်ချတာ” ပဲပေါ့။

၅။

“မဟာဂျာနယ်” ထဲမှာ ဖတ်ရတဲ့အခါကျတော့ သူ့စာကို ကျွန်တော်
သိပ်သဘောကျသွားတယ်။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော် ထုတ်ပါရစေလို့ တောင်းလိုက်ပါတယ်။ သူက
လည်း နှစ်ခွန်းပြောစရာ မလိုပါဘူး။ ပေးပါတယ်။

သည်လိုနဲ့ သည်စာအုပ်ကလေးကို ကျွန်တော့်စာအုပ်တိုက်က ထုတ်ပြန်သွားတယ်လို့ပဲ တိုတိုဆိုကြပါမို့ရဲ့။

အခုစာအုပ်ဟာ ကျွန်တော့်စာအုပ်တိုက်ကနေ တခြား စာရေးဆရာ ဆင်းဦးရဲ့ စာအုပ်ကို ပထမဆုံး ထုတ်လိုက်တာဖြစ်ပါတယ်။ သည့်နောက်မှာ ဆရာမောင်ဝဏ္ဏရဲ့ "ပျင်းရင် ဖတ်ဖို့ ဖလော်ဆော်ဖီ"နဲ့ ဆရာ မောင်ထွန်းဦး (မိုးကုတ်)ရဲ့ မိုးကုတ်ထာပွဲများအကြောင်း စုစည်းထားတဲ့ စာအုပ်တို့ကို ထုတ်ဖို့ စိုင်းပြင်းလျက် ရှိပါကြောင်း တစ်လက်စတည်း ကြိုတင် စကားဦးသန်းလိုက်ချင်သေးသလို တခြား ဆရာအသီးသီးရဲ့ စာအုပ်များကိုလည်း အခါအားလျော်စွာ ထုတ်ဝေ သွားဖို့ စိတ်ကူးတွေ ရှိနေကြောင်းကိုလည်း အစီရင်ခံလိုက်ချင်ပါ တယ်။

၈။

သည်အမှာစာကို ထုတ်ဝေသူတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော် ရေး လိုက်တာပါ။ လက်တွဲဖော်စာအုပ်တိုက်ကို ကိုယ်စားပြုပြီး ရေးတာ လည်းဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အခု တင်ပြခဲ့တဲ့အကြောင်းအချက် များကသာ အခရာဖြစ်တယ်လို့ ယူဆတာမို့ ဆရာစာကို သပ်သပ် မညွှန်းပါရစေနဲ့တော့။

ဆရာစာ ကောင်း၊ မကောင်းက ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ရမှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ စာဖတ်သူ လူကြီးမင်းများကိုယ်တိုင်သာ ဆုံးဖြတ်ကြရ မှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျား။

အားလုံးတွေးဆ ဆင်ခြင်ကြည့်နိုင်ကြပါစေ

၁၅၅၅၅၅

၂၀၀၄ ဒီဇင်ဘာ ၁၃

စာရေးသူအမှာ

“သူလိုကိုယ်လို” စာဖတ်သူလူကြီးမင်းခင်ဗျား

ထုတ်ဝေသူ စာရေးဆရာ အတ္တကျော်က သူ့အမှာစာထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို “တကယ့်ဧရာမပုဂ္ဂိုလ်ကြီး”လို့ “ပင့်”ထားပါတယ်။ အဲဒီစာပိုဒ်ဖတ်ရတော့ ကျွန်တော် ဘဝင်မြင့်သွားတာ အလွန်ပါပဲ။ (ဒါမျိုးဖတ်ရလို့ ယာယီဖြစ်ဖြစ် ဘဝင်မြင့်ဘူးဆိုရင် ညာတာပဲ။) ဒါပေမယ့် စိတ်ငြိမ်ငြိမ်ထားပြီး ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့မှ ဧရာမ ဆိုရင်လည်း “သူလိုကိုယ်လို ဧရာမ”ပါပဲ။

“ကြီးရင် ကွပ်လာတယ်” ဆိုတဲ့ မြန်မာစကားရှိပါတယ်။ ဆိုလိုတာက ကြီးမားတဲ့တာဝန်၊ ကြီးမားတဲ့လုပ်ငန်း လုပ်ရတဲ့အခါ ကိုယ်ကျင့် တရားကအစ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရတာ ပိုပြီးတင်းကွပ်လာပါတယ်။ (စာရေးသူကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ အရပ်ထဲမှာ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း နေလို့မရတော့ပါဘူး။ ဟော့ရမ်းရင်လည်း တရားသူကြီး မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။)

ဝါကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ သူလိုကိုယ်လိုမောင်ဝဏ္ဏပါပဲလို့ အစီရင်ခံပါရစေ။ (ဒါမှ ကျွန်တော် မှားသွားရင်လည်း သူလိုကိုယ်လို ငတိပါပဲလေလို့ ခွင့်လွှတ်နိုင်ကြပါလိမ့်မယ်။)

နောက်တစ်ခု ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့ ရပါသေးတယ်။ “သူလိုကိုယ်လို” အခန်းဆက် စာစုရေးနေတော့ ကွဲကူးရေပါဆိုသလို ကျွန်တော့်မိသားစုများနဲ့တကွ အပေါင်းအသင်း “ဘော်ဒါ”တွေအကြောင်းလည်း ကောက်ကြောင်းခြစ်ပြရတော့မှာပါ။ တစ်ပုဒ်မထုတ်တစ်ပုဒ်မှာ ဆရာ ဆူဒိုနင် -ခေါ်- “အတ္တကျော်”အကြောင်း ဓမ္မကို

ရေးရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအခါ သူ “ဂေါက်ကျင့်” တွေ ကျွန်တော် သိသလောက် ဖွင့်ချရေးမှာစိုးလို့ ကျွန်တော့်ကို မိုးကန္တရင်း (ကားဖားရင်း ဖိုင်းယား) ကာပစ် ပစ်ပေးထားတာ ထင်ပါရဲ့။

စိတ်ချပါ သူငယ်ချင်း ဆရာဆူဒိုနင်။ သူတစ်ပါး သိက္ခာကျမယ့် ကိစ္စမျိုး ဘယ်တော့မှ ချမရေးပါဘူး။ အဲ... “အနာပေါ် တုတ်ကျ” ဆိုသလို ကိုယ့်မှာ အပြစ်အနာအဆာ ရှိနေရင်တော့ “တုတ်” မပြောနဲ့ ဆတ်ခနဲ အသာလေး ထိမိတာနဲ့ နာမှာပါပဲ။ အဲသလိုဖြစ်ရင်တော့ ကျွန်တော်လည်း မတတ်နိုင်ပါဘူး။ (ကျွန်တော်ကလည်း ဘာများကော တတ်နိုင်ပါဦးတော့မည်နည်း။)

သည်စာစုကို ရေးတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော့် အမှိုက်တောင်း ဦးနှောက်နဲ့ အတွေ့အကြုံကို အရင်းအတိုင်း ဖွင့်ရေးတာပါ။ အညှိုးအတေးမှန်သမျှ မှောက်ထားပါတယ်။ တစ်စုံတစ်ယောက် ဒါမှမဟုတ်၊ လူတစ်စုကို ထိခိုက်စေချင်တဲ့ စေ့ဆော်တိုက်တွန်းမှု “စေတနာ” မပါပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ နိုးရိုးလူပဲဆိုတော့ တစ်ခါတလေ အတ္တနောမတိတွေ ပါသွားပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့် “သူလိုကိုယ်လို မောင်ဝဏ္ဏ” ကို ဖတ်တဲ့အခါ အမှိုက်လို့ ထင်တာတွေ ပယ်ပစ်လိုက်ပြီး ကိုယ့်ဘဝအတွက် အသုံးတည့်မယ်ထင်တာကို ရွေးနှုတ်ယူစေချင်ပါတယ်။ တွေ့ကြုံတာကို အရင်းအတိုင်း ရေးပါတယ်။ သူတစ်ပါး ထိခိုက်မှု မရှိအောင်တော့ ကြိုးစားထားပါတယ်။

ဥပမာ - အခုစာအုပ်မှာ ကျွန်တော့် ငယ်ချစ်ဦးအကြောင်း မရေးရ မနေနိုင်လို့ ရေးလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စောင့်ရှောက်ဖို့ ဝတ္တရားရှိတဲ့အတိုင်း ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဘာညာ၊ ဘာတွေဖြစ်ဆိုတာ အားလုံးရှောင်လိုက်ပါတယ်။ စာဖတ်သူအတွက်လည်း အကျိုးမရှိ (ကျွန်တော်နဲ့ သူ့အပါအဝင်) ကာယကံရှင်တွေအတွက်လည်း စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ။

သည်သဘောအတိုင်း အခြားအခြား ကျွဲကူးရေးပါကိစ္စတွေမှာလည်း ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ ထိခိုက်မယ်ထင်သမျှ လက်ရှောင်လိုက်ပါ

တယ်။ ဘာကြောင့်ဆို၊ အကျိုးဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိဘဲ အပြစ်ဖြစ်
စရာပဲအကြောင်းရှိနေလို့ပါ။ |ကောင်းတဲ့အကြောင်းကြောင့် ကောင်း
တဲ့အကျိုးဖြစ်ပြီး မကောင်းတဲ့ကြောင်းကြောင့် မကောင်းတဲ့အကျိုး
(အပြစ်)ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။| ဒါကြောင့် တချို့ကိစ္စတွေကို ယေဘုယျ
သဘောလောက်ပဲ ရေးပါတယ်။

“ထူးချွန်မှ လူရာဝင်မယ်၊ သူလိုကိုယ်လိုဆို အလကားပဲ”
လို့ ဆရာကြီး ဒေါက်တာ သန်းထွန်းက ရေးဖူးပါတယ်။ ဆရာကြီး
ရေးတာ မှန်ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ သူလိုကိုယ်လိုပဲဖြစ်ပါတယ်။ “လူရာဝင်တဲ့” အထဲ
မပါပါဘူး။ ပါလည်း မပါပါရစေနဲ့။ ခွေးခြေပု လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ
တွေ့ကရာ လျှောက်ပြောပါရစေဦး။

ကျွန်တော်သေရင် မိသားစုကတောင် ယာယီသဘောလောက်
ပဲ သတိရနေပြီး ကြာရင် မေ့သွားမှာပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ
သူလိုကိုယ်လိုပါပဲ။ အဲ... သူလိုကိုယ်လို လူတစ်ယောက်ဟာ
“ခေါင်းသုံးပြီး ကြိုးစားရင် ကြိုးစားသလောက် အနည်းအကျဉ်း
ဖြစ်ဖြစ် အောင်မြင်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ အများသူငါ အစဉ်အလာ
ယုံကြည်ထား တဲ့ “ကံ” ဆိုတာကို ကျွန်တော် မယုံပါဘူး။ “ကံ” ဆိုတာ
“အလုပ်” ပါပဲ။ ဉာဏ်နဲ့ ဝီရိယကို ကျကျနန သုံးရင် ကံတောင်းလိမ့်
မယ်လို့ ယုံပါတယ်။ (ကောင်းတဲ့ ကြိုးစားမှုတွေ ဖြစ်ရပေမပေ။)

“သူလိုကိုယ်လို” ပုဂ္ဂိုလ်တွေထဲက ဖြောင့်မှန်စွာ ကြိုးစား အား
ထုတ်ရင်း အနည်းအကျဉ်းဖြစ်ဖြစ် အောင်မြင်ကြပါစေ။

ရှိသေလေးစားသော
မောင်ကျွန်

မြန်မာ - ၁၃၆၆ခု၊ နတ္ထော်လဆန်း ၁၄ရက် စနေနေ့
ခရစ် - ၂၀၀၄ခု ဒီဇင်ဘာ ၂၅ (ခရစ္စမတ်နေ့)
၁၂၀၅ နာရီ

သူလိုကိုယ်လို မောင်ဝဏ္ဏ

သေမှာ ခြောက်လို့ပါ

မနေ့က (၂၄-၄-၂၀၀၄)က မဟေသီအယ်ဒီတာ ဆရာဦးခင်မောင်မြင့်ကို ရေဝေးသူသန်မှာ မီးသဂြိုဟ်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့နောက်ဆုံးခရီးကို လိုက်ပို့ရင်း ကျွန်တော်လည်း နည်းနည်း တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားမိပါတယ်။ ကိုခင်မောင်မြင့်ဟာ ကျွန်တော့်ထက် အသက်တစ်နှစ်လောက်ပဲ ကြီးပါတယ်။ ဆရာကိုခင်မောင်မြင့်ကို 'ဆရာကြီးမှူးသမိန်' ဦးစီးတဲ့ စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်း စတုတ်တဲ့ အချိန်ကစပြီး ရင်းနှီးခဲ့ပါတယ်။ 'သာဓုအင်ဆန်းစံ' မှာပါတဲ့ ကျွန်တော့် 'လမ်းပေါ်မှာလေ' ဝတ္ထုရှည်ဟာ စစ်ပြန်မဂ္ဂဇင်းထွက်စမှာ ပါခဲ့ပါတယ်။ စောစောစီးစီး ဝန်ခံချက်တစ်ခု ပေးပါရစေ။ အဲဒီဝတ္ထုဟာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းရေးတာ မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ။ ကဗျာဆရာမြင့်ဆောင်နဲ့ ပေါင်းရေးတာပါ။ (ဖြစ်ပုံကိုတော့ သက်ဆိုင်တဲ့နေရာ ရောက်ရင် ရေးပါမယ်။) အဲဒီတုန်းကတည်းက သူ (ဆရာကိုခင်မောင်မြင့်)က ကျွန်တော့်ကို ဆရာလို့ တလေးတစားခေါ်ခဲ့တာ ကွယ်လွန်တဲ့အထိပါပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို ဆရာလို့ ခေါ်လိုက် ကိုခင်မောင်မြင့်လို့ ခေါ်လိုက်နဲ့ပါပဲ။

ဆရာ ကိုခင်မောင်မြင့်အကြောင်းကို သက်ဆိုင်တဲ့နေရာရောက်ရင် သိသလောက် ရေးပါ့မယ်။

ကျွန်တော်အခုရေးချင်တာက ကျွန်တော့်အကြောင်းပါ။ ကိုယ်တိုင်ရေး အတ္ထုပ္ပတ္တိ (autobiography) လို့ အမည်မတပ်ရဲပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီလိုရေးရလောက်အောင် ကြီးကျယ်ထင်ရှားသူ မဟုတ်လို့ပါပဲ။

ဒါဖြင့် ဘာကြောင့်ရေးရသေးသလဲ။ သည်လို့ပါ။ ဆရာကိုခင်မောင်မြင့် ကွယ်လွန်တော့ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်အချိန် 'ဂိုး' ရမလဲဆိုပြီး ထိတ်လန့်မိ ပါတယ်။ သက်တူရွယ်တူ တော်တော်များများ 'ဂိုး' ကုန်ကြပါပြီ။ ကွေးသော လက် မဆန့်မီ၊ ဆန့်သောလက် မကွေးမီဆိုတဲ့ မြန်မာစကား ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် 'သွား' ရမယ့်အချိန်ဟာ ရက်ပိုင်းလား၊ လပိုင်းလား၊ နှစ်ပိုင်းလား၊ ဘယ်လိုမှ မုန်းလို့ မရနိုင်ပါဘူး။

ဘဒ္ဒေကရတ္ထသုတ္တန်မှာ မြတ်စွာဘုရားဟောတော်မူခဲ့တာ ရှိပါတယ်။

“အတိတ်ခန္ဓာသို့လည်း အစဉ်မလိုက်ရာ၊ အနာဂတ်ခန္ဓာကို လည်း မတောင့်တရာ၊ အတိတ်ခန္ဓာသည်လည်း ချုပ်ပြီးပြီ၊ အနာဂတ် ခန္ဓာသည်လည်း ရောက်မလာသေးချေ။ ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်သော 'သဘော တရား'ကို ထိုဖြစ်ဆဲ 'ခဏ'သာလျှင် ဝိပဿနာရှုသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် တွန့်တိုခြင်း၊ ပျက်စီးခြင်းမရှိသော ထိုဝိပဿနာရှုမှု (အထူးသတ်နှင့် ရှုကြည့်ဆင်ခြင်မှု)ကို အဖန်ဖန် ပွားများရာ၏။

“အတယ်သူသည် နက်ဖြန်၌ သေရမည်ကို သိနိုင်အံ့စည်း။ ယနေ့ကပင် အားထုတ်သင့်သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြုလုပ်သင့် ၏။ ငါတို့မှာ များသော စစ်သည်ရှိသော ထိုသေမင်းနှင့် 'ခိုခိုချက် ထားမှု'သည် မရှိသည်သာတည်း။”

(မဇ္ဈိမ နိကာယ်၊ ဥပရိပုဏ္ဏာသ၊ ဝိဘင်္ဂဝဂ်၊ ဘဒ္ဒေကရတ္ထ သုတ္တန်) သည်လိုတရားစာတွေ ရေး(ကူး)ပြုလို့ ကျွန်တော် တရားတွေ၊ ဘာတွေ

ကျနေပြီလို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့။ တရားတော့ အားထုတ်ဖူးပါရဲ့။ ဘာတစ်ခုမှ မည်မည်ရရ မသိသေးပါဘူး။ (တကယ်သိရင်လည်း ကိစ္စပြီးပြီပေါ့ဗျာ။) ခုလောလောဆယ် ကျွန်တော်စဉ်းစားမိတာက ဘယ်အချိန် သေမလဲ မသိဘူး။ မသေခင် မိမိအကျိုး၊ သူတစ်ပါးအကျိုး၊ တတ်နိုင်သလောက် သယ်ပိုးပါမှ လူ့ ဖြစ်ရကျိုးနပ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်မြင်ယူဆလို့ပါ။

ကနေ့အထိ အများအကျိုးရယ်လို့ ဘာတစ်ခုမှာ မည်မည်ရရ မလုပ်ဖူးသေးပါဘူး။ ကျွန်တော် လုပ်တတ်တဲ့အလုပ်ကလေးကလည်း စာရေးတာနဲ့ ရုပ်ရှင်ရိုက်တာလောက်ပဲ။ ဘယ်လူမှုရေးအဖွဲ့အစည်းမှာမှလည်း ဖြစ်ဖြစ် မြောက်မြောက် မပါဝင်ဖူးပါဘူး။

သည်တော့ ကျွန်တော်လုပ်နိုင်တာလေးက ကျွန်တော့်အကြောင်း၊ ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံအကြောင်းလေးတွေကို မှတ်တမ်းကလေး ရေးထားဖို့ပါပဲ။ ကျွန်တော့်ဘဝတစ်လျှောက်မှာ အများပေါင်း မြောက်များစွာ ကျူးလွန်ခဲ့ပါတယ်။ တခြားလူတွေ ဘယ်သူမှ မသိပေမယ့် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်သိတဲ့ 'အများ' တွေ အများကြီးပါ။ တရားဥပဒေကို လိုက်နာရုံနဲ့ လူကောင်းသူကောင်းလို့ မခေါ်နိုင်သေးဘူး ထင်ပါတယ်။ ဥပဒေအဖြစ် မသတ်မှတ်ပေမယ့် လိုက်နာကျင့်သုံးရမယ့် ကိုယ်ကျင့်တရားခလေးထုံးစံတွေ အများကြီးပါ။ အရှင်းဆုံး ဥပမာပြရရင် 'တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်' တာကို ဥပဒေအရ အရေးယူဖို့ခက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် 'ဘယ်သူသေသေ ငတေမာပြီးရော' ဆိုတဲ့ စိတ်ထားမျိုးဟာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သတ်မှတ်ပြီး ရှောင်ကြဉ်ရမယ့် ကိစ္စပါ။

ကျွန်တော့် ဘဝအကြောင်းကို ခုလိုရေးတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော် ရှောင်ခဲ့၊ ညှဉ်ခဲ့၊ တုံးခဲ့၊ ဖောက်ပြန်ခဲ့တာတွေကို အရှင်းအတိုင်းရေးချင်ပါတယ်။ လူငယ်တွေ အတုယူမှားမဲ့ကိစ္စမျိုးကိုတော့ တတ်နိုင်သလောက်ရှောင်ပျံ့မယ်။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ မောင်ဝတ္ထုဆိုတဲ့ငတီကြီးတောင် ဒါမျိုးလုပ်သေးတာတို့လည်းလုပ်မှာပေါ့လို့ တစ်ဖက်သတ် အယူမှားမှာစိုးလို့ပါ။

သည်နေရာမှာ ဆရာကြီး ဦးသုခ ဟောပြောပွဲတိုင်း ထည့်ပြောတဲ့ အကြောင်းတစ်ခုကို အလျဉ်းသင့်လို့ ပြန်ပြောပါရစေ။ သည်ဆောင်း ဟောမာန် ဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားကို ကျွန်တော်ကြည့်ဖူးပါတယ်။ မင်းသားက (ဦး)ကျော်ဆွေပါ။ (မြန်မာပြည်ရဲ့ ဂျိမ်းစ်ဒင်းလို့နာမည်ကျော်ပါတယ်)။ အဲဒီရုပ်ရှင်ကားထဲမှာ (ဦး)ကျော်ဆွေဟာ အရက်သောက်၊ ဖဲရိုက်၊ မိန်းမ လိုက်နဲ့ ပေချင်တိုင်းပေပစ်လိုက်တာ နောက်ဆုံး နှုတ်ခွာ သူတောင်းစားဖြစ် သေ။ အဲဒီလို ပြထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဇာတ်ကားထဲက 'ဂုဏ်' ဆိုတဲ့အရက်သီချင်းကတော့ အရက် သမားများရဲ့ ဖေးဘရိတ်ဖြစ်ပြီး ခုထိ 'ကာရာအိုခေ'တွေမှာ ဆိုနေကြတုန်းပါပဲ။

ဆရာကြီး ဦးသုခက အရက်သောက်တာ မကောင်းကြောင်း ပြောချင် တာပါ။ ပရိသတ်က အယူလွဲပြီး 'ဂုဏ်'ဆိုတာ ငွေကိုခေါ်တယ်' အစချို့တဲ့ အရက်သီချင်းကိုပဲ စွဲလန်းကျန်ရစ်ပါတယ်။ အဲဒီသီချင်းကို ဆရာကြီး ဦးသုခ ကိုယ်တိုင်ရေး၊ ကိုယ်တိုင်ဆိုခဲ့တာပါ။ အဲဒီ 'ကိစ္စ' ကို ဆရာကြီး ဟာ တဗျစ်တောက်တောက်နဲ့ ယူကြိုးမရ ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော့် အမှားတွေထဲက လူငယ်တွေ အတုယူမှားပြီး တိမ်းစောင်းသွားနိုင်တဲ့ကိစ္စတချို့ကို ချန်လှပ်မယ် စိတ်ကူးပါတယ်။ အရက် သောက်တဲ့ကိစ္စတော့ ရေးရမှာပါပဲ။ (သည်နေရာမှာ ပုဂ္ဂိုလ်ငယ်လေးတွေကို သတိပေးချင်တာက သည်ငတီကြီး အရက်သောက်တယ်။ ငါတို့လည်း သောက်မယ်လို့ မဆုံးဖြတ်စေချင်ပါဘူး။ သည်ငတီကြီး ဘယ်လို ကြိုးစားခဲ့ သလဲ။ တို့လည်း ကြိုးစားမယ်ဆိုတဲ့အချက်ကိုပဲ နမူနာ ယူစေချင်ပါတယ်။ သည်ငတီကြီး ဒါတွေမှားခဲ့တယ်။ တို့တော့ မမှားစေရဘူးလို့ သဲတွေထဲက ရွှေကျင်သလို သဲတွေဖယ်ပြီး ရွှေတွေကျင်စေချင်ပါတယ်။)

ကျွန်တော် အရက်သောက်ခဲ့ပေမယ့် ကျွန်တော့် သားတွေကို အရက် မသောက်စေချင်ပါ။ ကျွန်တော့်သမီးနဲ့ သားတွေကို ကျွန်တော့်ထက် တော် စေချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ထက် စီးပွားရေး ပြေလည်စေချင်ပါတယ်။

အလားတူပဲ၊ ကျွန်တော်သားအရွယ်၊ တူ၊ တူမအရွယ် လူငယ်တွေကို ကျွန်
တော်တို့ထက် တော်တဲ့၊ ထူးချွန်တဲ့၊ ချမ်းသာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်လာစေချင်
ပါတယ်။ ကျွန်တော် သည်စာစုကိုရေးဖြစ်တာဟာ အဲဒီစေတနာ (စေ့ဆော်
တိုက်တွန်းခြင်း) ပါပါတယ်။ အများအကျိုး မသယ်ပိုးပူးတဲ့ ကျွန်တော်
အနေနဲ့ သည်စာစုလေး ရေးပြီး လူငယ်တချို့ အကျိုးဖြစ်ထွန်းစေချင်တဲ့
ဆန္ဒ ရှိပါတယ်။

သည်စာစုကို ရေးဖြစ်အောင်အားပေးတဲ့ (ဒါမှမဟုတ် ချောက်ချဲ့တဲ့)
ဆရာ ဆုဒိုနှင့် (ခေါ်) အတ္တကျော်နဲ့ 'မဟာ' မြတ်ခိုင်ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်
ကြောင်း (ဒါမှမဟုတ်) ပူးတွဲတရားခံအဖြစ် မှတ်တမ်းတင် လိုက်ပါတယ်။
(မဟာ မြတ်ခိုင်ဆိုလို့ မဟာပီတာဘုရင်ကြီး Peter the Great လို့ မဟုတ်
ပါ။ 'Myat Khine the grape' ဖြစ်ပါတယ်။ ကိုမြတ်ခိုင်ဟာ ချည်မလိုလို့
နဲ့ ချိုပြီး၊ ချိုမလိုလို့နဲ့ ချည်တဲ့ ဧပုစ်သီးနဲ့ တူပါတယ်။ 'ဆုဒိုနှင့်' ဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်
ကလည်း အင်္ဂလိပ်စာ တော်တော် ကျွမ်းကျင်ပုံရတယ်။ အတ္တကျော်နာမည်နဲ့
ရေးတော့ အတ္တကျော်ရဲ့စာတွေကို ဖတ်လို့ကောင်းသားလို့ယူဆမိတယ်။
ဆုဒိုနှင့်နဲ့ အတ္တကျော် အတူတူပဲဆိုတာလည်း သိရော သိပ်ဖတ်လို့ မကောင်း
ချင်တော့ဘူး။ (ညီအစ်ကိုလို ရင်းနှီးနေလို့လားမသိဘူး။)

အခုရေးခဲ့သလိုပါပဲ။ ကျွန်တော်အကြောင်းကို ရေးတဲ့အခါ ကျွန်တော်နဲ့
ပတ်သက်ဆက်နွယ်ခဲ့တဲ့ ဆွေမျိုးတွေ၊ အနုပညာရှင်တွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေ
အရာရှိတွေ၊ ဆိုက်ကားဆရာတွေ၊ ကျွန်တော်သင်ဆရာ၊ မြင်ဆရာ၊ ကြား
ဆရာတွေ အစရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ ရုပ်ပုံလွှာကို ကောက်ကြောင်းခြစ်တဲ့
သဘောနဲ့ ရေးသွားပါရစေ။

ကျွန်တော် သည်စာစုရေးဖြစ်တဲ့အကြောင်း နောက်တစ်ခု ပြောပါရစေ
ဦး။ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် (၂၀၀၃) နှစ်သန်းမှာ ကျွန်တော်စိတ်ဝေဒနာတစ်မျိုးကို
ခံစားရပါတယ်။ ရုပ်ဝေဒနာနဲ့မတူပါဘူး။ တော်တော်ဆိုးဆိုးရွားရွား ခံစား
ရတာပါ။ 'သည်လောကကြီးမှာ ငါရှိလည်း ဘာမှမထူးဘူး။ မရှိလည်း

ဘာမှ မထူးဘူး သေအေးတာပဲ ဆိုတဲ့စိတ်မျိုး။ (ဝေဒနာခံစားနေရတဲ့ အချိန်မှာ) ပေါ်ဖူးပါတယ်။ သည်ဝေဒနာမျိုးဟာစောစောကုရတယ်။ ကျွမ်းသွားရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သေကြောင်းကြံတဲ့အထိ ဖြစ်နိုင်တယ် လို့ ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ (ဦး)အုန်းမောင်နဲ့ ဆရာဝန်ကြီးဒေါက်တာ (ဦး)စန်းရောင်ညွှန်တို့က ပြောပြပါတယ်။ (ရောဂါသက်သာလာတဲ့အချိန်ကျမှ ပြောပြတာပါ) အဲဒီလိုဖြစ်တော့ တချို့တချို့ကိစ္စတွေဟာ မမှန်ပါဘူး။ တချို့ကိစ္စတွေ ကျတော့ မနေ့တစ်နေ့ကမှ ဖြစ်ခဲ့သလိုတိတိကျကျ မှတ်မိနေပြန်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရောဂါသက်သာစပြုတဲ့အချိန်မှာ မှတ်မိသမျှလေးတွေ ရေးထားဦးမှဆိုတဲ့ စိတ်ကူးကြောင့်လည်း သည်စာစုတွေရေးဖြစ်ကြောင်းပါခင်ဗျား။

သည်လိုရေးရင်းနဲ့ စိတ်ကျ၊ ဒါမှမဟုတ် စိတ်ကျိုးပျက်ခြင်းဖြစ်ရုံကိုပါ ကျွဲကူးရေပါ ရေးသွားမယ်လို့ စိတ်ကူးပါတယ်။ ဘာကြောင့်ဆို သည်လို ဝေဒနာမျိုးက ဘယ်သူမဆိုဖြစ်နိုင်ပါတယ်တဲ့။ ဆရာ ဒေါက်တာ ဦးဋ္ဌေးအောင် ပြောပုံအရဆိုရင် သူ (စိတ်အထူးကုဆရာဝန်) ကိုယ်တိုင်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်အကြောင်းတွေဖတ်ရင်း သည်ဝေဒနာမျိုးကနေ ရှောင်ရှားနိုင်၊ ကိုယ့်စိတ်ကို ကိုယ်စောင့်ရှောက်နိုင်မယ်ဆိုရင်လည်း ကျွန်တော် ရေးရကျိုးနပ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

မျိုးနဲ့ ရိုးနဲ့ ခပ်တေတေ

ကျွန်တော့်အကြောင်းကို လိုရင်းတိုရှင်းနည်းနဲ့ သံခိပ်ရေးရင် နည်းနည်းလေးပါ။

စာရေးဆရာ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ ဦးသာစုနဲ့ ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်ညိုက မွေးတယ်။ စာပေနယ်နဲ့ ရုပ်ရှင်လောကမှာ ကြီးပြင်းတယ်။ ပညာသင်တယ်။ ဘွဲ့တစ်ခုရတယ်။ ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ၊ စာရေးဆရာ လုပ်စားတယ်။ ဇနီးတစ်ယောက် (မချိုရီ)ရတယ်။ သမီးတစ်ယောက်၊ သားနှစ်ယောက် ထွန်းကားတယ်။ ရုပ်ရှင်အလုပ်နဲ့စာရေးတဲ့အလုပ်ပဲ လုပ်တတ်

တယ်။ အချိန်တန်ရင် သေမယ်။ ဒါပါပဲ။

(ဇနီးတစ်ယောက်ရတယ်ဆိုလို့ နောက်ထပ်လိုချင်သေးသလားလို့မေးချင်စရာပါပဲ။ အစိုးမရတဲ့စိတ်၊ ရိုင်းစိုင်းတဲ့စိတ်၊ ကာမစ္ဆန္ဒများတဲ့ ရိုးရိုးလူတစ်ယောက်အနေနဲ့ အပွင့်လင်းဆုံး ဝန်ခံရရင် တခြားတခြား ကျွန်တော်ကြိုက်တဲ့ မိန်းမတွေကိုလည်း လိုချင်တာအမှန်ပါပဲခင်ဗျာ။ မသင့်တော်လို့ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်လိုမှ မရနိုင်လို့ မကျူးလွန်ဖြစ်တာပါ။)

ဒါဖြင့် ခင်ဗျားမိန်းမ မချီရီကို ခင်ဗျား မချစ်ဘူးပေါ့လို့မေးရင် ချစ်သမှ အရင်ကထက် ပိုချစ်တယ်လို့ဖြေရမှာပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငယ်ငယ်က ချစ်တာက ကာမရာဂဘက် ပိုကဲတယ်။ အခု အသက်အရွယ်ရလာတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြုစုရင်း 'ချစ်ခင်မြတ်နိုးမှု' ပါ ပိုလာတယ်လို့ ပြောရမှာပါ။

ကျွန်တော့်ဘဝဟာ သိပ်ဆန်းဆန်းပြားပြား မဟုတ်ပေမယ့် လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ တိုတောင်းတဲ့ဘဝကို ဖြတ်သန်းရာမှာ အနိမ့်အမြင့်၊ အတက်အကျ၊ ဝမ်းနည်းစရာ၊ ဝမ်းသာစရာအစရှိသဖြင့် လောကဝံ့ရှစ်ပါးနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတာပါပဲ။

အဲဒီလောကဝံ (လောကဓမ္မ=လောကရဲ့ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်)တွေကို ကျွန်တော် ဘယ်လို ဖြတ်ကျော်သလဲ၊ ဘယ်လိုအရှုံးပေးလိုက်ရသလဲ၊ ဘယ်လို အနိုင်ယူခဲ့သလဲဆိုတာတွေ ပြောပြချင်ပါတယ်။

အထူးသဖြင့်တော့ ကျွန်တော့်သမီးနဲ့သားတွေကို ပြောပြချင်တာပါ။ သူတို့ စိတ်ဝင်တစားရှိတဲ့အခါတွေမှာ တစ်ဖြတ်စီ၊ နှစ်ဖြတ်စီ ပြောပြလေ့ရှိပါတယ်။ ခု သည်စာရေးတော့ အဲဒါတွေ စုပေါင်းပြီး ရေးလိုက်တာပါပဲ။

ကျွန်တော့် သားသမီးတွေနဲ့ သက်တူရွယ်တူမျှဖြစ်တဲ့ လူငယ်တွေကို အဓိက ရည်ညွှန်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာ ဦးအောင်သင်းရေးသလို 'မျိုးဆက်သစ်တို့ တိုးတက်ရစ်ဖို့' ရယ်လို့ ရည်မှန်းချက်ကြီးမားစွာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲသလောက်လည်း ကျွန်တော်မရေးတတ်ပါဘူး။ စာဖတ်ထုံတဲ့

အလေ့မှာ ကျွန်တော်ဟာ ဆရာဦးအောင်သင်းရဲ့ ခြေဖျားတောင် မမီပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်အတွေ့အကြုံတွေကိုပဲ ရိုးရိုးရေးချလိုက်ပါတယ်။ (ကျွန်တော်မျက်စိထဲမှာ ရှေးပြဇာတ်မင်းသားကြီးတစ်ယောက်လို မြင်မြင်လာမိတဲ့ ဆရာဦးအောင်သင်းရဲ့ ကောက်ကြောင်းလေးလည်း ဆိုင်တဲ့နေရာ ရောက်ရင် ရေးရပါဦးမယ်။)

ကျွန်တော်အကြောင်း ကျွန်တော်ရေးတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်မိဘနှစ်ပါးရဲ့ နှစ်ဖက်ဘိုးဘွားတွေအကြောင်းက စပြီး ရေးချင်ပါတယ်။ မျိုးနဲ့ရိုးနဲ့ချီပြီး တော်တယ်လို့ရေးချင်တာ မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့မျိုးရိုးရဲ့စရိုက်ကလေးတွေကိုပဲ ကောက်ကြောင်းခြစ်ပြချင်တာပါ။

ကျွန်တော့်ဘိုးဘိုးကြီး “ကဝဗိုး”

ပထမဆုံး ကျွန်တော်သိရတာက ကျွန်တော့်အဖေရဲ့အဘိုးပါ။ အမည်က ဦးဘဘိုးတဲ့။ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက်က ဆင်းလာတဲ့ ရှမ်းတရုတ်ကြီးလို့ ကျွန်တော့် ကြီးတော်တစ်ယောက်က ပြောဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဦးဘဘိုးနဲ့ ကျွန်တော့်ဘွားအကြီးဒေါ်မယ်စိန်တို့နဲ့ပုံကို ခဲပန်းချီကားကြီး ဆွဲထားတာထဲ ကြည့်တော့ ဦးဘဘိုးက ရင်ဖုံးအပေါ်အင်္ကျီနဲ့ ပုဆိုးကွက်ကြီးနဲ့ ခေါင်းပေါင်း အုပ်ပေါင်း (မောင့်ကျက်သရေမဟုတ်ပါ) ပေါင်းလို့ဗျ။ အဘွားဒေါ်မယ်စိန်ကတော့ ဆံထုံးကြီးနဲ့ လက်ပွအင်္ကျီနဲ့ ပိန်းထဘီနဲ့ခင်ဗျ။ တစ်ခုတော့ စဉ်းစားလို့ရတယ်။ ရှေးတုန်းက အဲဒီလို ခဲပန်းချီ (ဓာတ်ပုံအတိုင်း) ရေးဆွဲပြီး ဒည့်ခန်းမှာ ချိတ်တဲ့ခလေးဟာ တရုတ်၊ တရုတ်ကပြားတွေ လုပ်လေ့ရှိတဲ့ ခလေးမျိုးပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော့်ဘိုးအကြီးဟာ ရှမ်းတရုတ်ကြီးဆိုတာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် ဘွားအကြီးက ဒေါ်မယ်စိန်ဆိုတော့ ဗမာအစစ်ပဲဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ရှေးဗမာတွေ နာမည်မှည့်လေ့ရှိတာက အဲဒီလို တစ်လုံးတံည်း (အများဆုံးနှစ်လုံး) မှည့်လေ့ရှိပါတယ်။ စစ်သူကြီး မဟာဗန္ဓုလရဲ့ ငယ်မည်က မောင်ရစ်တဲ့၊ ကင်းဝန်မင်းကြီးက ဦးကောင်းတဲ့။

နန်းမတော် မယ်နတ်။

သည်လိုရေးတော့ ကျွန်တော်တို့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ဟာ မင်းမျိုးမင်းနွယ်နဲ့ ပတ်သက်တယ်လို့ ဆိုချင်တာ မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော်လက်လှမ်းမီ သလောက်မေးကြည့်တာ မင်းမျိုးမင်းနွယ်ဝေးလို့ အပျိုတော်၊ လူပျိုတော် စသဖြင့် နန်းတော်နဲ့ ဆက်နွယ်တဲ့ အရိပ်အငွေ့တောင် ရှာမတွေ့ပါဘူး။

အဲ... အဲဒီ ဘိုးအကြီး ဦးဘဘိုးနဲ့ ဘွားအကြီးဒေါ်မယ်စိန်တို့က သားသမီးခုနစ်ယောက် ထွန်းကားပါတယ်။ မောင်မြင့်၊ မောင်တင့်၊ မပွား၊ မျှင်၊ ဖိုးစိန်၊ ဖိုးရှိန်စသဖြင့်ပါတဲ့။ အဲဒီထဲက တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်တဲ့ ဒေါ်ဖွားမျှင်ဟာ ကျွန်တော့်အဘွားအရင်းပါပဲ။ အဲဒီဒေါ်ဖွားမျှင်က ဘယ်သူနဲ့ အကြောင်းပါတယ် ထင်သတုံး။ ဦးမောင်မောင်ပါတဲ့ခင်ဗျား။ အဲဒါ ကျွန်တော့် အဘိုးအရင်းပါပဲ။ အဲဒီဦးမောင်မောင်ရဲ့အဖေက မဂိုကုလားကြီးတဲ့ ဗျို့။ ကဲ... ဇာတ်ရှိန်တော့ နည်းနည်းတက်ပြီ မဟုတ်လား။

ကျွန်တော့်အဖေရဲ့ အမေဘက်က အဘိုးက ရှမ်းတရုတ်ကြီး၊ ကျွန်တော့် အဖေရဲ့ အဖေဘက်ကအဘိုးက မဂိုကုလားကြီးတဲ့။ မဂိုကုလားဆိုလို့ ဝိတ်ထဲနည်းနည်း သက်သာပါတယ်။ အိန္ဒိယက မဂိုမင်းဆက်ဟာ မွန်ဂိုဧကရာဇ် ဂင်ဂျစ်ခန်ရဲ့ မြေးရဲ့မြေး 'ဘာတာ' က အိန္ဒိယကို ဝင်သိမ်းပြီးတည်ထောင်ခဲ့တဲ့ မင်းဆက်ပါ။ မွန်ဂိုသွေးပါတယ်ဆိုပါတော့။ (ခေါ်တောကုလားမဟုတ်တာ တော်သေးတာပေါ့။)

အဘွားဘက်ကတော့ ဗမာအစစ်တွေပါ။ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ဝယ်ငယ်က ပုံပြင်လို နားထောင်ခဲ့ရတဲ့ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ပြဇယားပါ။ ပြန်ပြောပြတာက ကျွန်တော့်ကြီးကြီး ဒေါ်အမာပု။ အဲဒီလို ရှေးဖြစ်ဟောင်းတွေကို ပြန်ပြောပြတဲ့အခါ သိပ်နားထောင်လို့ကောင်းခဲ့ပါတယ်။ သူ့ကို ကျွန်တော်တို့က အမေမာဘုလို့ခေါ်တယ်။ ဟုတ်သဗျ... သူ့ကိုယ်လုံးက သေးသေးကျစ်ကျစ်လေး၊ အရပ်ကလည်း ပုသဗျ။ ပုံပြောကတော့ ပထမတန်းပဲ။

သူပြောပြတာကတော့ ကျွန်တော့်ဘိုးအကြီး ဦးဘဘိုးကို သူ့နန်း

ဒေါ်မယ်စိန်က မြန်မြန်ခေါ်တော့ ကိုဘဘိုးကနေ *ကဝဖိုး* လို့ ဖြစ်သွားရော
တဲ့ဗျ။ (တွတ်ပီထဲက *ဆတွတ်* လို့ပေါ့။)

[သည်အကြောင်းတွေကို (သုမောင်)က တော်တော်များများရေးပြီးပါပြီ။
ကျွန်တော်က ဘာဖြစ်လို့ထပ်ရေးရသလဲဆိုတော့ ရှုထောင့်ချင်း မတူလို့ပါ။
ကျွန်တော်က ဒီစ (Gene) ရှုထောင့်က ကြည့်ပါတယ်။ တတ်နိုင်သမျှ
အကျဉ်းချုပ်ပါ့မယ်။]

အဲဒီ *ကဝဖိုး*ဟာ ကာလသားတွေနဲ့ပဲ ပေါင်းသတဲ့ဗျ။ ညဉ့်နက်သန်း
ခေါင် လျှောက်လည်တတ်သတဲ့ဗျ။ ဘွားအကြီးဒေါ်မယ်စိန်က သူ့သား
အငယ်ဆုံး (ကျွန်တော့်အဘိုးလေး) ဦးဘိုးရှိန်ကို သိပ်ချစ်သတဲ့။ ဦးဘိုးရှိန်ရဲ့
ငယ်နာမည်က ဂျာတားတဲ့။ ဘယ်လိုက ဘယ်လို ဂျာတားဖြစ်သွားသလဲဆို
တာတော့ မမေးမိဘူး။

အဲဒီ ဘိုးဂျာတားကလည်း ဘီလိယက် ဝါသနာအိုး၊ လည်တုံးပတ်တဲ့နေ
ရာမှာထိပ်၊ အိမ်ပြန်လည်းအမြဲညဉ့်နက်သတဲ့။ သူတို့ခေတ်က ညဉ့်နက်တယ်
ဆိုတာ ည ကိုးနာရီလောက်ကိုပြောတာပါ။ *ကဝဖိုး*ကလည်း ညဉ့်နက်တဲ့
အထိ လမ်းထောင့်မှာ ကာလသားတွေနဲ့ ဟေးလားဝါးလားလုပ်ပြီး အိမ်ပြန်
လာတဲ့အခါ အဘွားကြီးဒေါ်မယ်စိန်က တံခါးဖွင့်မပေးဘူးတဲ့။ အဲ...
ဒါပေမယ့် သူ့သားအငယ် ဘိုးဂျာတား ပြန်လာရင်တော့ တံခါးဖွင့်ပေးသတဲ့။
ဘိုးဂျာတားက အိမ်ရှေ့စဉ့်အိုးထဲက ရေနဲ့ ခြေကို ရေလောင်းဆေးရင်း
အမေ... အိုးအမေ လို့ခေါ်ပြီး နှိုးလှေ့ရှိသတဲ့။ သည်တော့ *ကဝဖိုး*က
လည်း အိမ်ပြန်နောက်ကျ ညဉ့်နက်တဲ့အခါ သူ့သားအငယ်ဆုံး ဘိုးဂျာတား
လုပ်သလို စဉ့်အိုးထဲက ရေတွေနဲ့ ခြေထောက်ကို တဖွမ်းဖွမ်းဆေးရင်း
အမေ... အိုးအမေ ဆိုပြီး သူ့သားအသံမျိုးနဲ့ ခေါ်လှေ့ရှိသတဲ့။ အဘွားကြီး
ဒေါ်မယ်စိန်က သားအောက်မေ့လို့ တံခါးဖွင့်တာနဲ့ *ကဝဖိုး*ဟာ စွပ်ခနဲ
အိမ်ထဲဝင်ပြီး အိမ်ပေါ်ထပ် တန်းတက်တော့တာပဲတဲ့ခင်ဗျ။ အဘွားကြီးက
တော့ *မကြီးမငယ်နဲ့အလေလိုက်... ဘာညာ ဆူညံကျန်ရစ်တော့သပေါ့

ဗျာ။

အဲဒီ 'ကဝဗိုး'ဟာ ဘိုင်စကုပ်လည်း သိပ်ကြိုက်သတဲ့။ ပဲခူးမှာ ပြ
 သမျှ ဘိုင်စကုပ် (ရုပ်ရှင်) သူမကြည့်ဖူးတာမရှိတဲ့။ အဲဒါအပြင် အဲဒီခေတ်
 ကပေါ်တဲ့ 'သရိုးဒီ'လိုဟာမျိုး မှန်ပြောင်းထဲမှာ ဖလင်ချပ်ကလေးတွေ
 ထည့်ထည့်ကြည့်ရတဲ့ ကိရိယာကလေးနဲ့ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ဝမ်းလျှားထိုး
 မှောက်၊ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းထောင်ပြီး အဲဒီ 'ရုပ်သေ' မှန်ပြောင်းကလေး
 ကြည့်ကြည့်နေလေ့ရှိသတဲ့။ ပါးစပ်ကလည်း 'ကျော်စိုးကွ၊ ကျော်ဟိုးကွ၊
 မေဆန်းကွ' စသဖြင့် အဲဒီခေတ် နာမည်ကျော်စတန်မင်းသားတွေ နာမည်
 အော်ပြီး ပျော်နေလေ့ရှိပါသတဲ့။ အဲဒီခေတ်က ကျော်ကြားတဲ့ အဲရိုးဖလင်းတို့
 ဗလင်တီနိုတို့၊ ချာလီချက်ပလင်တို့ရဲ့ ပုံတွေလည်း ကြည့်နေတတ်သတဲ့။
 အဲဒီ ကျွန်တော့်ဘိုးအေကြီး 'ကဝဗိုး'ရဲ့မျိုးရိုးက လိုက်ပြီး ကျွန်တော့်အဖေ
 ဦးသာဓုလည်း ရုပ်ရှင်ပိုးထ၊ ဒါရိုက်တာဖြစ်လာတာ ထင်ပါရဲ့ဗျာ။

တစ်ခါတော့ ပဲခူးမှာ မီးကြီးလောင်ရောတဲ့ဗျာ။ တစ်မြို့လုံး အကုန်ပဲလို့
 ပြောကြတယ်။ ကျွန်တော့်ဘိုးအေကြီး 'ကဝဗိုး'နဲ့ ဘွားအေကြီးဒေါ်မယ်စိန်
 တို့ရဲ့ နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးရော ပစ္စည်းတွေရော မီးထဲပါသွားရောဆိုပါတော့။
 ဒါနဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကွပ်ပျစ်ကြီး ငှားပြီး မီးလောင်ပြင်မှာပဲ မိသားစု
 စုအိပ်ကြသတဲ့။ မီးကြီးလောင်ပြီးတော့ မိုးကြီးရွာချပါရောတဲ့ဗျာ။ အဲဒီအချိန်
 မှာ 'ကဝဗိုး'က ဘာလုပ်တယ် မှတ်သလဲ။

သူမြေးတွေ (ကျွန်တော်အဖေတို့ ကျွန်တော်ကြီးဒေါ်တို့) ခေါ်၊ ကွပ်ပျစ်
 ပေါ်မှာ ပါးစပ်ဆိုင်တီးပြီး ကခိုင်းသတဲ့။ သီချင်းက 'မိုးစွတ်စွတ်၊ လေစွတ်
 စွတ် မေတို့ နေရပြီ၊ ဟေဟေ... မိုးစွတ်စွတ်၊ လေစွတ်စွတ် မောင်တို့
 နေရပြီ ဟေဟေ... လို့ ဆိုသတဲ့။ မီးလောင်ကုန်လို့ စိတ်ညစ်နေတဲ့ ဘွား
 အေကြီး ဒေါ်မယ်စိန်က 'ခုလိုအချိန်မှာ တော်က ပျော်နိုင်သေးသလား'
 ဆိုပြီး မြည်တွန်တောက်တီးပါသတဲ့။

'ကဝဗိုး'က 'မယ်စိန်ရယ် ထိုင်ငိုနေလို့လည်း ဘာမှပြန်ရတော့မှာမှ

မဟုတ်တာ။ ပျော်ပျော်နေလိုက်တာပေါ့ကွာ လို့ ပြန်ပြောပါသတဲ့။ အဲဒီတုန်းက ကလေးတွေဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်အဖေအပါအဝင် ကြီးဒေါ်တို့ အဒေါ်တို့လည်း ဘိုးဘိုးကြီး 'ကဝဖိုး'နဲ့ မီးလောင်ပြင်မှာ တပျော်တပါး ကခုန်ခဲ့ကြပါသတဲ့လေ။

သည်လောက်ဆိုရင် ကျွန်တော့် ဘိုးအေကြီး 'ကဝဖိုး'ရဲ့ ကောက်ကြောင်းကလေးတော့ ရေးတေးတေး ပုံပေါ်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။

ကျွန်တော့် ဘွားဘွား "ပေါင်ဒယ်" ဒေါ်ဖွားဖျှင်

အဲဒီနောက် ပြောချင်တာက ကျွန်တော်အဘွား ဒေါ်ဖွားဖျှင်အကြောင်းပါ။ ဒေါ်ဖွားဖျှင်ကို အဘိုးဦးမောင်မောင်က ရထားလုံးနဲ့တင်ပြီး ခိုးပြေးသတဲ့။ ညနေခင်း ဈေးသိမ်းအပြန်ဆိုလားပဲ။ အဲဒီနောက် ညားကြလေသတည်းပေါ့ဗျာ။ အဲဒီခေတ်အခါကတော့ ခိုးပြေးခံရပြီးရင် ပြန်သိမ်းပြီး ဘယ်လိုပဲထားထား အများသူငါရဲ့အမြင်မှာတော့ 'အပျိုရည်ပျက်ပြီးသား' ဖြစ်သွားပါပြီ။ ဒါနဲ့ပဲ 'ကဝဖိုး'တို့၊ 'ဒေါ်မယ်စိန်'တို့က သဘောတူလိုက်ရပါသတဲ့။ အဘိုး ဦးမောင်မောင်ကလည်း သဘောကောင်းတယ် ထင်တာပဲ။ အဲဒီအဘိုးဦးမောင်မောင်ဟာ ကျွန်တော့်ကြီးတော်ဒေါ်ဘုဒီနဲ့ ကျွန်တော့်အဖေကို မွေးပြီး မကြာမီပဲ ကွယ်လွန်သွားပါတယ်။ ကျွန်တော့်အဘွား ဒေါ်ဖွားဖျှင်လည်း ပဲခူးမှာမနေတော့ဘဲ ကလေးနှစ်ယောက် လက်ဆွဲ၊ ရန်ကုန်တက်လာပြီး သိမ်ကြီးဈေးမှာ တောက်တိုမယ်ရတွေ ရောင်းရင်း ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့ရပါသတဲ့။ ပဲခူးကနေ ရန်ကုန်ကိုထွက်လာတဲ့အကြောင်းရင်းကိုတော့ ကျွန်တော်တို့လည်းမသိဘူး။ အရပ်ထဲမှာ အပြောအဆိုခံရလို့ပဲလား။ ဆွေမျိုး အသိုင်းအဝိုင်းကပဲ ပစ်ပယ်လို့လားတော့ မသိဘူး။

ကုန်ဈေးတန်းလမ်းထဲက ခနော်ခနဲ့ ကျူးကျော်အိမ်ကလေးငှားပြီး သိမ်ကြီးဈေးမှာ ကျပ်နန်းဈေးရောင်းစားပါသတဲ့။ အဲဒီမှာ အဖေငယ်ဘဝခုကွတွေ့တော့တာပါပဲ။ အဖေအစ်မ၊ ကျွန်တော်တို့ ကြီးတော်ကိုတော့ ပျဉ်းမနား

က ဆွေမျိုးနီးစပ်အိမ်မှာ ထားပါသတဲ့။ အဲဒီအိမ်က အစေခံလိုခိုင်းပါသတဲ့။ ကျွန်တော့်ကြီးတော် စာတတ်ပုံက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသဗျ။ သည်လို တဲ့။

အဲဒီပျဉ်းမနားအိမ်က သူနဲ့ရွယ်တူတွေက ကျောင်းနေရသတဲ့။ ကျွန် တော့်ကြီးတော် (အမေဘူဒီ)ကတော့ အစေခံပေါ့ဗျာ။ ကြမ်းတိုက်၊ ပန်းကန် ဆေး၊ အဝတ်လျှော်စသဖြင့်ပေါ့။ အဲဒါ ကြမ်းတိုက်နေရင်း သူနဲ့ မောင်နှမ တော်တဲ့ အဲဒီအိမ်က ကလေးတွေ စာကျက်တာကို လိုက်ဆိုရင်း စာတွေရခဲ့ ပါတယ်။ ဒါတောင် 'နင်နဲ့ဘာဆိုင်လဲ' ဆိုပြီး ကျောင်းစာလိုက်ကျက်တာကို ခေါင်းခေါက်ခံရပါသေးသတဲ့။ အဘွားဒေါ်ဖွားမျှင်က သူ့သမီးကို တစ် ခေါက် သွားကြည့်တော့ အဲဒီပုံစံမြင်ရတာနဲ့ ဆဲဆိုရန်ဖြစ်ပြီး သူ့သမီးကို ပြန်ခေါ်လာခဲ့ပါသတဲ့။

ဘွားဘွားဒေါ်ဖွားမျှင်က သူ့ကို အတင်းအဓမ္မ ခိုးယူပေါင်းသင်းခဲ့တဲ့ အဘိုးဦးမောင်မောင်ကို ရန်တုန်ပြန်ချင်တဲ့အကြိတ်အခဲ (မသိစိတ်) အရင်းခံ လို့ပဲလားတော့မသိဘူး။ ဦးမောင်မောင်နဲ့ ရခဲ့တဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ ကြီးတော်ကို လိုမိုရိုက်၊ လိုမိုခိုင်း၊ မဝတဝကျွေးနဲ့ မိခင်လို အပြောရခက်လောက်အောင်ကို နှိပ်စက်ခဲ့ပါသတဲ့။

သည်နေရာမှာ စာတ်လိုက်တစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ဇယားထဲကို ရောက်လာပါတော့တယ်။ သူ့နာမည်က ဦးမြမောင်တဲ့။ တရား ရုံးချုပ်က လျှောက်လွှာစာရေး။ အဘိုးဦးမြမောင်ဟာ အဘွားဒေါ်ဖွားမျှင်နဲ့ အကြောင်းပါခဲ့ပါတယ်။ အပေပထွေးလို့ခေါ်ဖို့ရာတောင် အားနာဖို့ကောင်းတဲ့ အဘိုးပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်အဖေနဲ့ ကြီးတော်ကို သား သမီး အရင်းလို ချစ်ခင်ပြီး စောင့်ရှောက်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အဖေကို ကျောင်းထားခဲ့ပါတယ်။ ကြီးတော် (အမေဘူဒီ)ကို အရေးအဖတ်အတွက် သင်ပေးခဲ့ပါတယ်။ အဖွားဒေါ်ဖွားမျှင်ဟာ မြင်းလောင်းပါတယ်။ ဖဲရိုက်ပါ တယ်။ မြင်းပွဲနိုင်ရင် မုန့်လေး ဘာလေး ဝယ်ကျွေးပြီး (ဒါတောင် သူ့များ

စားပြီး အကျန်မှ စားရသတဲ့) ရုံးတဲ့နေ့မှာတော့ အကြောင်းမရှိ အကြောင်း
ရှာပြီး အဖေတို့ကို ရိုက်တော့တာပဲတဲ့။ အဖေ ဦးသာဓုရေးခဲ့တဲ့ 'အတာ'
ဝတ္ထုမှာ ဖေဖေငယ်ဘဝ ကြမ်းတမ်းလှပုံကို ဖတ်နိုင်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့က အဲဒီ 'အတာ' ဝတ္ထုဖတ်ပြီး 'ဘွားဘွားက သည်လောက်
ဆိုးသလား' လို့မေးတော့ ဖေဖေက 'စာထဲမှာထည့်ရေးရင် မကောင်းလို့၊
ယုတ္တိမရှိဘူး ထင်မှာစိုးလို့ ချန်ထားခဲ့တာတွေ ရှိပါသေးတယ်ကွာ' လို့
ပြောပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ဖေဖေဟာ သူကိုယ်တိုင် ရုန်းကန်ကြိုးစားပြီး အောင်မြင်လာ
တဲ့အချိန်မှာ သူ့မေမေ ဒေါ်ဖွားမျှင်ကို သူတတ်နိုင်သမျှ အကောင်းဆုံးပြုစုခဲ့
ပါတယ်။ 'အဖေဟာ တစ်ဘဝတုန်းက သားသမီးတွေကို နှိပ်စက်ခဲ့ဖူးလို့
(ဒါမှမဟုတ် အမေကို နှိပ်စက်ခဲ့ဖူးလို့) ဝဋ်ပြန်လည်တာ ဖြစ်လိမ့်မယ်ကွာ။
ဒါကြောင့် အဲဒီဝဋ်ကြွေးကျေအောင် အမေ့ကို အကောင်းဆုံး ပြုစုတာပဲ။
ငါ့သားတွေကိုလည်း အဖေတတ်နိုင်သမျှ အကောင်းဆုံးထားမယ်။ သည်လို
ဝဋ်ကြွေးမျိုး နောက် ဘယ်ဘဝမှ မခံချင်တော့ဘူး' လို့ ပြောရုံပါပါတယ်။

ဘိုးဘိုးဦးမြမောင်ဟာ သေသည်အထိ ကျွန်တော့်ဖေဖေနဲ့ ကြီးတော်
(အမေဘူဒီ) အပေါ်မှာ ဖခင်အရင်းလိုကောင်းခဲ့ပါတယ်။ ဖေဖေနဲ့ အမေဘူဒီ
ကလည်း မှတ်ပုံတင်တွေ၊ သန်းခေါင်စာရင်းတွေ လုပ်တော့ အဘအမည်နေ
ရာမှာ 'ဦးမြမောင်' လို့ပဲ ထည့်ပါတယ်။ စာပေစိမာန်ကထုတ်တဲ့ စွယ်စုံကျမ်း
ထဲမှာပါတဲ့ ဖေဖေအကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိမှာလည်း အဘဦးမြမောင်၊ အမိ
ဒေါ်ဖွားမျှင်တို့မှ ဖွားမြင်သည်လို့ပဲ ဖော်ပြပေးခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ သိတတ်စအရွယ်ရောက်တော့ ဘိုးဘိုးဦးမြမောင်က ဘွား
ဘွားဒေါ်ဖွားမျှင်ကို ကြောက်နေရတဲ့အချိန်ဖြစ်နေပါပြီ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို
တော့ ဘိုးဘိုးဦးမြမောင်က သယံဇာတကျွန်း၊ 'ဂဗူးကျွန်း' နားက အမျိုးသမီး
တယောက်ကို အငယ်အနှောင်း ထားမိလို့ပါ။ ဘိုးဘိုး ဦးမြမောင်ရဲ့ဘဝ
တစ်လျှောက် အစွန်းအထင်းလို့ ပြောချင်ရင် အဲဒီကိစ္စတစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း မြေးအရင်းအတိုင်းပဲ ချစ်ရှာပါတယ်။

ဘွားဘွားဒေါ်ဖွားမျှင် ကြမ်းပုံလေးတစ်ခု အမှတ်ရလို့ ပြောပါရစေ။
ပျော်စရာလည်းကောင်းရဲ့။ တစ်နေ့တော့ ဖွားဖွားက ကျွန်တော်တို့ရှေ့မှာပဲ
တစ်ကိုယ်လုံး 'ချောင်ကြိုချောင်ကြား' မကျန် ပေါင်ဒါမွေးတွေလိမ်းပါတယ်။
'ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘွားဘွား' လို့ ကျွန်တော်တို့က မေးတော့ 'နင်တို့ အဘိုး
သယံဇာတကျွန်းဘက်သွားတဲ့ ဘတ်စ်ကားပေါ် တက်လိုက်သွားတာ တွေ့လိုက်
တယ်။ သင်း ပြန်လာရင် ပြဖို့လိမ်းတာ' တဲ့။ ဘွားဘွားကိုကြည့်လိုက်တော့
မျက်နှာသနပ်ခါးပေါ်မှာလည်း ပေါင်ဒါတွေ အဖွေးသား၊ လက်တွေ
ခြေထောက်တွေပေါ်မှာလည်း အဖွေးသား၊ ပြီးတော့ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း
နေရာအနှံ့ပါပဲဗျာ။

တစ်ကိုယ်လုံးပေါင်ဒါအဖွေးသားလိမ်းပြီး ပက်လက်ကုလားထိုင်နဲ့ အိမ်
ရှေ့ကို မျှော်ရင်းစောင့်နေပါတယ်။ တော်တော်ကြာတော့ ဘိုးဘိုး ဦးမြမောင်
လည်း တိုက်ပုံအင်္ကျီအမည်းကလေးနဲ့ ဆေးပြင်းလိပ်တိုလေးခဲပြီး လက်မှာ
လည်း အိတ်တစ်လုံးဆွဲလို့ ရုံးက ပြန်လာတဲ့ရှိကနဲ့ အိမ်ပေါ်တက်လာပါ
တယ်။ အဲဒီမှာတင်...

- * ကိုမြမောင် ရှင် ဘယ်ကပြန်လာသလဲ *
- * ရုံးကပေါ့ကွာ *
- * ဟိုက်ကုတ်(တရားရုံးချုပ်)က ဂဖူးကွေ့မှာလား *
- * ဟာဗျာ၊ ခင်ဗျားကလည်း တောက်တီးတောက်တဲ့ *

* သည်မယ် ကိုမြမောင်... ကြောင်သူတော်လုပ်မနေနဲ့။ ဟောဒီမယ်
ကြည့်... ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံး ပေါင်ဒါ(ဖွားဖွားက ပေါင်ဒါကို ပေါင်ဒါယ်
လို့ပဲ အသံထွက်ပါတယ်)တွေ လိမ်းထားတယ်။ တော့ဂဖူးကွေ့က ကောင်မ
တင် မွေးတာမဟုတ်ပါဘူးတော့။ ကျုပ်လည်းမွေးပါတယ်။ မယုံ နမ်းကြည့်၊
တစ်ကိုယ်လုံး မွေးတော့... *စသဖြင့်ကြမ်းတော့တာပါပဲ။

ဘိုးဘိုးဦးမြမောင်က 'ဟာဗျာ၊ ခင်ဗျားကလည်း၊ တော်တော့ဗျာ ရှက်

စရာကြီး စသဖြင့်ပေါ့။ ဘွားဘွားကတော့ စိတ်တိုင်းကျ ကြမ်းရမ်းတော့ တာပါပဲ။ ဘိုးဘိုးကအခန်းထဲ ဝင်သွားတာတောင် နောက်ကလိုက်ပြီး သည်မလေ နမ်းကြည့်ပါဦးတော့ စသဖြင့်ပေါ့လေ။

ဘွားဘွားဒေါ်ဖွားမျှင်ဟာ အဆဲသန်ပါတယ်။ ကတ်သီးကတ်သပ် ကြံ ဖန် စပ်ဟပ်ပြီး ဆဲတတ်ပါတယ်။ ဆဲနည်းပေါင်းစုံ ဖရူသုဝါစာတွေကို ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းကတည်းက နားရည်ဝခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုတွေ အားလုံး မဆဲကြပါဘူး။ ဆဲတာဟာ အဆန်းမဟုတ်တော့ စိတ်မဝင်စားကြတာကြောင့် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ မဆဲဖြစ်တာဟာ မေမေ ဒေါ်ခင်ညိုရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ကို အိပ်ရာဝင်ပုံပြင်ကလေးတွေ ပြောပြရင်း ကြမ်းတမ်းရိုင်းစိုင်းတဲ့ စကား၊ ကုန်းချောတဲ့စကား၊ သိမ်ဖျင်းတဲ့စကားတွေကို ပြောလို့ ပြိတ္တာ (ပေတ) ဖြစ်ရတဲ့အကြောင်းတွေ ပြောပြဆုံးမခဲ့ပါတယ်။

သားတို့ပေဖေနဲ့ ညားပြီးစမှာ သားတို့ ဘွားဘွားနဲ့ မမဘူဒီတို့ တခြားလူတွေနဲ့ ရန်ဖြစ်ရင်း မကြားပုံမနာသာတွေဆဲကြတော့ မေမေဖြင့် ခေါင်းတွေ ခူးလို့ ခဏလုံနေရသေးတယ် လို့ ပြောဖူးပါတယ်။

ဘွားဘွားမျှင်နဲ့ အမေဘူဒီဟာ နှုတ်ကြမ်းပေမယ့် စိတ်ကောင်းရှိကြပါတယ်။ ကျွန်တော့်မေမေကို ဆဲလားဆိုလားလုပ်တာ တစ်ခါမှမကြားဖူးပါဘူး။ ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုတော့ 'ဟဲ့... မိညို၊ နင် အဲဒီလို အေးလို့ခံရတာ၊ ငါတို့ဆို ထာဘီအလံထူပစ်လိုက်တယ်' စသဖြင့် ပြောပြီး မေမေဘက်က အပီအသ ရပ်တည်ကြပါတယ်။ နောက်တော့လည်း ပြီးသွားတာပါပဲလေ။

ကဲ... ဖေဖေဘက်က ဘိုးဘိုးဘွားဘွားတွေရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကတော့ အသင့်အတင့် ပီပြင်ပြီလို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်မေမေဘက်က အဘိုးတွေ အဘွားတွေအကြောင်း ဆက်ပါရစေဦး။ ဒါမှ 'ဒိုင်ယာလက်တစ်နည်းကျ' ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာပုံကို မြင်သာပါလိမ့်မယ်။

တူကိုင်တတ် တစ်ကျပ်ပေးမယ့် မွန်စံမင်း

ကျွန်တော့်မေမေရဲ့အပေ ဘိုးဘိုးဦးစံမင်းဆိုတာက 'မွန်' ပါတဲ့ခင်ဗျား။ မေမေရဲ့ အဖေဘက်က အဘိုးကတော့ မော်လမြိုင်သား၊ မွန်အစစ်ကြီးပါတဲ့ ခင်ဗျား။ မေမေရဲ့အဖေ ကျွန်တော်တို့အဘွား ဒေါ်နင်းလှိုင်ကတော့ ဗမာအစစ်၊ ပုဇွန်တောင်သူပါတဲ့။ သည်နေရာမှာ ဘိုးဘိုးဦးစံမင်းအကြောင်း အရင် ပြောချင်ပါတယ်။ ဘိုးဘိုးဦးစံမင်းဟာ မော်လမြိုင်က ဆွေမျိုးသား ချင်းတွေ ကြားမှာ မျက်နှာငယ်ခဲ့ရပါသတဲ့။ သူ့ဖခင် မွန်အဘိုးကြီးက စောစောဆုံးသွားတော့ မှဆိုးမသားဖြစ်ရရှာပါတယ်။ နောက်၊ မိခင်လည်း ဆုံးတော့ မိဘမဲ့ ဖြစ်သွားတာပေါ့။ အဲဒီအခါမှာ ဆွေမျိုးတွေဟာ ဝိုင်းနှိမ်ကြပါတော့သတဲ့။ ဒါနဲ့ ဘိုးဘိုးဦးစံမင်းလည်း ကိုယ့်ဒူးကိုယ်ချွန်၊ သေမြေကြီး၊ ရှင်ရွှေထီးစိတ်နဲ့ ရန်ကုန်သရက်တောကျောင်းတိုက်က မွန်ဦးပွင်း တစ်ပါးဆီမှာ ခိုလှုံရင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းသားတစ်ပိုင်းနဲ့ ကျောင်းစာ အင်္ဂလိပ်စာကျက်ပါသတဲ့။ နောက်တော့ အစိုးရစစ်ခုနှစ်တန်းကို ဝင်ဖြေပါသတဲ့။ အဲဒီခေတ်က အစိုးရစစ် ခုနှစ်တန်းအောင်ရင် စာရေးကြီးအဆင့် တန်းရသတဲ့။ အဲဒီကတစ်ဆင့် ပုဏ္ဏားစကားပိုင်နယ်အောင်ရင် သပြေသီးမြို့အုပ် လို့ ခေါ်တဲ့ (Deputy Town Officer) လက်ထောက် မြို့ပိုင်ကလေးအလုပ် ရနိုင်သတဲ့။

ဒါပေမယ့် ဘိုးဘိုးဦးစံမင်းဟာ ပညာဆက်သင်ဖို့ ဒါမှမဟုတ် အလုပ် ဝင်ဖို့ အခက်အခဲရှိပါသတဲ့။ ဒါနဲ့ အင်းစိန်စက်မှုလက်မှုသိပ္ပံ (GTI) မှာ စတိုင်ပင်ထောက်ပံ့ကြေးနဲ့ ကျောင်းတက်နိုင်တယ်ဆိုတာ သိရတော့ အဲဒီ GTIဝင်ခွင့်စာမေးပွဲ ဝင်ဖြေပါသတဲ့။ အစိုးရက လိုချင်တာက ပညာတော် ရမယ်၊ ဆင်းရဲချင်ဆင်းရဲပေစေ။ ထောက်ပံ့ကြေးပေးမယ်ဆိုတဲ့ စီမံချက်နဲ့ပါ။ (အားအားရှိ အိန္ဒိယကအင်ဂျင်နီယာတွေ ခေါ်ခေါ်ခိုင်းနေရတာကို အစားထိုးဖို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။) ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလေး မွန်စံမင်းဟာ မော်လမြိုင်က အမျိုးတွေ နှိမ်တာကို မခံချင်စိတ်နဲ့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကြိုးစားလိုက်တာ

GTI ကို ထောက်ပံ့ကြေးနဲ့ တက်ခွင့်ရပါတယ်။ ဆက်ကြိုးစားလိုက်တော့ စာမေးပွဲအောင် အင်ဂျင်နီယာဖြစ်။ အစိုးရတာဝန်နဲ့ အနယ်နယ်အရပ်ရပ် ထမ်းဆောင်ရင်း တစ်ခါမှာတော့ မော်လမြိုင်နဲ့မုတ္တမကြား၊ သံလွင်မြစ်ထဲက ခေါင်းဆေးကျွန်းကို ကျောက်တစ်ဆည်ဖို့ဖို့ တာဝန်ကျပါလေရော။

အဲဒီမှာ ဦးစံမင်းဟာ အလုပ်သမားတွေကို သူကြိုက်သလို စီမံခန့်ခွဲ ခိုင်းစေနိုင်ခွင့်ရှိနေပါပြီ။ သည်တော့ သူ့ကိုနှိမ်ခွဲတဲ့ ဆွေမျိုးတွေဆီကို တပည့် တစ်ယောက်လွှတ်ပါသတဲ့။ မှာလိုက်တဲ့စကားက စံမင်းရဲ့အမျိုးတွေထဲက အလုပ် လုပ်ချင်ရင်လာခဲ့။ တူကိုင်တတ်ရင် တစ်ကျပ်ပေးမယ်လို့ ပြောခိုင်း လိုက်ပါသတဲ့။

လူတာဝန်ဆိုတာ အနိမ့်အမြင့် အတက်အကျတွေမျိုးပွားတီးနေတဲ့ ခရီးကြမ်း တစ်ခုပါ။ တစ်ချိန်က သူ့ကိုနှိမ်ခွဲတဲ့ဆွေမျိုးတော်တော်များများဟာ ချို့တဲ့နေ ကြပါပြီ။ အဲဒီခေတ်က ငွေတစ်ကျပ်ဆိုတာ နည်းနည်းနောနော မဟုတ်ပါ ဘူး။ ပုလိပ်(ရဲ)တစ်ယောက်ရဲ့လစာဟာ ခြောက်ကျပ်တစ်မတ်ပါတဲ့။

ဒါနဲ့ပဲ ခေါင်းဆေးကျွန်းကို ဦးစံမင်းရဲ့ဆွေမျိုးတွေ ရောက်လာပါလေ ရော။ အလုပ်ဝင် အင်တာဗျူးခန်းဟာ တော်တော် လှပပါတယ်။ အင်ဂျင်နီ ယာ ဝန်ထောက်ပေါက်စ ဦးစံမင်းက စားပွဲကြီးတစ်လုံးပေါ် စားပွဲခင်း ကောင်းကောင်းခင်း၊ စားပွဲပေါ်မှာ ပန်းအိုးစိုက်၊ ကြွေရေနွေးကရားချ။ ဘေးက တပည့်နှစ်ယောက်က ရပ်နေ။ တစ်ချိန်က ဦးစံမင်းကို နှိမ်ခွဲတဲ့ ဆွေမျိုးတစ်သိုက်ဟာ မလှမ်းမကမ်းမှာ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်စောင့်နေကြ။ ဦးစံမင်းရဲ့တပည့်က တစ်ယောက်ချင်းခေါ်၊ ဦးစံမင်းရှေ့မှာ ရိုရိုသေသေရပ်၊ (အဲဒီအချိန်က အရာရှိတွေကို ဘုရားထူးရတဲ့အကျင့် မပျောက်တတ်သေးပါ ဘူး။) ဒါပေမယ့် ဦးစံမင်းကတော့ မောင်မင်းတို့ ဘာတို့လုပ်မနေပါဘူး။

- ခင်ဗျား ဘယ်သူ မဟုတ်လား
- မှန်ပါ
- တူကိုင်တတ်သလား

‘ဟုတ်ကဲ့’
 ‘တစ်နေ့ တစ်ကျပ်ရမယ်၊ လုပ်မလား’
 ‘ဟုတ်ကဲ့’
 ‘ဟိုမှာ စာရင်းသွားပေး’
 ‘မှန်ပါ’
 ‘နောက်တစ်ယောက်...’

သည်နည်းနဲ့ ခေါင်းဆေးကျွန်းကျောက်တစ်ကို ဖို့ခဲ့ပါသတဲ့။ ဒါပေမယ့် ဘိုးဘိုးဦးစံမင်းဟာ သူ့ကိုနှိမ်ခဲ့တဲ့အမျိုးတွေအပေါ်မှာ မောက်မောက်မာမာ မဆက်ဆံဘဲ ပြန်လည်ရင်းနှီးမှုကို ရယူခဲ့ပါသတဲ့။

တမြန်မနစ်လောက်က ကျွန်တော် မုတ္တမကို စာပေဟောပြောပွဲသွားတော့ အဲဒီက စာပေအဖွဲ့က ခေါင်းဆေးကျွန်းကို လိုက်ပို့ပါတယ်။ မော်တော်ကမ်းကပ်တဲ့အခါမှာ ခေါင်းဆေးကျွန်းကို မဲထားတဲ့ ကျောက်တစ်တွေကို ကြည့်ပြီး ဪ... ဘိုးဘိုးဦးစံမင်းနဲ့ ဆွေမျိုးတွေရဲ့လက်ရာကို အခြေခံပြီး နောက်ထပ် အသစ်မွမ်းမံထားတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်လို့ တွေးရင်း ဂုဏ်ယူကျေနပ်အားရသလိုလို၊ လွမ်းသလိုလို ဖြစ်ခဲ့ရပါသေးတယ်။

ကျွန်တော်သာ ဆရာမင်းသိခံရေးတဲ့ ဝတ္ထုမျိုးရေးတတ်ရင် ကျွန်တော့်အဘိုးအကြောင်း အခြေခံလို့ ‘တုကိုင်တတ် တစ်ကျပ်ပေးမယ်နဲ့ မွန်စံမင်း’ ဆိုပြီး အင်္ဂလိပ်ခေတ်နောက်ခံ လုံးချင်းဝတ္ထုကြီး ရေးလိုက်ချင်ပါသေးရဲ့။

ရွာလည်တဲ့ နဖူးစာနဲ့ ရွာထဲက နဖူးစာ

အဲ... ဘိုးဘိုးဦးစံမင်းနဲ့ ဘွားဘွားဒေါ်နှင်းလှိုင်တို့ ရေစက်ဆုံပုံကလည်း သမိုင်းအမှတ်အသားလေးနဲ့ဗျ။

ခုပုဇွန်တောင်ဈေးနားက ဒီချောင်းရှိပါရောလား။ အဲဒီ ဒီချောင်းကို တစ်တုတ်၊ ရေလွှဲမြောင်းဖောက်၊ အပေါ်က ကားတွေ၊ ဓာတ်ရထားတွေ သွားလို့ရအောင် တံတားဆောက်တဲ့အဖွဲ့မှာ ကျွန်တော့်ဘိုးဘိုးဦးစံမင်းလည်း

ပါတယ်ခင်ဗျ။ ဘယ်အဆင့် အင်ဂျင်နီယာလဲဆိုတာတော့ မသိပါ။

တိုတိုပြောကြစို့ရဲ့ဗျာ...။ ပုဇွန်တောင် အေးတံတားဦး လာဆောက်တဲ့ အင်ဂျင်နီယာကလေး ကိုစံမင်းနဲ့ ပုဇွန်တောင်ဈေးမှာ ပိုးထည်ဆိုင် ဖွင့်ထားတဲ့ မနင်းလှိုင်ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတို့က နှစ်ဦးနှစ်ဖက် မေတ္တာမျှပြီး ပေါင်းဖက်ခဲ့ကြပါတယ်။

ဘူးဘူးဒေအ်နင်းလှိုင်ရဲ့မျိုးဆက်ကိုလည်းဖော်ပြမှ ကျွန်တော့် စိတ်နေစိတ်ထား၊ လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေကို ဇာတ်ရည်လည်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။

ရှေးရှေးတုန်းက သိမ်ချောင်းဆိုတဲ့ရွာကြီးမှာ 'မသူ' ဆိုတဲ့ မိန်းမချောလေးတစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ (ခုတော့ သိမ်ချောင်းရွာကြီးဟာ ဒဂုံမြို့သစ်တောင်ပိုင်းက ရပ်ကွက်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေပါပြီ)။ အဲဒီ သိမ်ချောင်းပတ်ပတ်လည်က အထွက်ကောင်းတဲ့ စပါးခင်းကြီးတွေ ပြည့်လို့ပေါ့ဗျာ။ မသူက လယ်ပိုင်ရှင်ကြီးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသမီးပါ။ လယ်စက အတော်များများ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ လယ်ပိုင်ရှင်ကြီးရဲ့သမီးလည်းဖြစ်ပြန်၊ ရုပ်ရည်ကလည်း ဖြူဖြူနုနု၊ ချောချောကလေးဆိုတော့ သိမ်ချောင်းရွာအနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာတော့ 'ပင်မြင့်ငွေသဇင်' ပေါ့ဗျာ။

အဲ... တစ်ဆက်တည်းမှာ ပြောပြရမှာက အဲဒီ လယ်ပိုင်ရှင်ကြီးရဲ့ လယ်တချို့ကို သူရင်းငှားအဖြစ်နဲ့လာလုပ်ရတာတဲ့ တုန့်ခိုဇွန်ရွာသား 'မောင်ဗြား' ဆိုတာရှိပါတယ်။ လယ်ထဲမှာ သူရင်းငှားဆိုတာ အနိမ့်ဆုံး လူတန်းစားပါပဲ။ မောင်ဗြားဟာ တစ်ကယ့်ကျော့ပွဲပါပဲ။ အသားကလည်း နေလောင်ထားဖန်များလို့ မဲကြုတ်နေပါသတဲ့။

ဒါဆိုရင်တော့ ဇာတ်လမ်းကို မှန်းဆလို့ရပါပြီ။ မောင်ဗြားနဲ့ မသူနဲ့ ကြိုက်၊ မိဘက သဘောမတူ၊ ခိုးရာလိုက်။ အဲဒီလို မထင်လိုက်ပါနဲ့။ ကျွန်တော့် မိခင်ရဲ့အတိုးဖြစ်တဲ့ ဦးဗြားဟာ စနစ်တကျအကွက်ချပြီး ကြီးစားခဲ့တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ရိုးသားကြီးစားခြင်းရဲ့ ရလဒ်လားတော့ သေသေချာချာ မသိပါဘူး။

ကျွန်တော့်မေမေဘက်က ဘိုးအကြီးဖြစ်လာမယ့် ဦးဗြားဟာ လယ်လုပ်ငန်းမှာ အောက်ဆုံးအဆင့်ဖြစ်တဲ့ သူရင်းငှားအလုပ်ကိုလုပ်ရင်း ကြီးစားခဲ့ပါတယ်။

မိုးဦးကျ၊ မိုးလေးတစ်ဖြိုက်နှစ်ဖြိုက်ရွာတာနဲ့ လယ်ထဲဆင်း၊ လယ်တဲလေးမှာနေ၊ ထွန်ရေးငင်ကစပြီး တစ်မိုးတွင်းလုံး အလုပ်နဲ့လက်နဲ့ မပြတ်အောင် လုပ်၊ ဆောင်းဦးပေါက်မှာ စပါးရိတ်။ သူတာဝန်ယူရတဲ့ လယ်ကွက်တွေက တခြားလူတွေထက် စပါးပိုထွက်သတဲ့။ အခိုင်၊ အသီး၊ အဖီးတွေကြီးသတဲ့။ လယ်စိုက်တဲ့နေရာမှာ အရေးကြီးဆုံးက ရေပဲ။ ကတွတ်ပေါက် (ရေဝင် ရေထွက်ပေါက်)ကို လိုသလို ထိန်းညှိပေးတာဟာ စပါးပင်တွေကြီးထွားသန်မာဖို့ အဓိကပဲလို့ ကြားဖူးပါတယ်။ ဦးဗြားက သူလုပ်ရတဲ့ လယ်ကို နေ့ရောညပါ ဂရုတစိုက် ပြုစုပျိုးထောင်ခဲ့ပါတယ်။ စပါးပေါ်တဲ့ အခါမှာလည်း ခိုကပ်မနေဘဲ စပါးခိုင်အထိ ရောက်အောင် ကိုယ်တိုင် သယ်ပိုးပေးခဲ့ပါသတဲ့။ စပါးပေါ်ပြီးတဲ့အခါမှာ ထန်းရည်တမြေ လုပ်မနေဘဲ ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်း သွား၊ ဝေယျာဝစ္စလုပ်ပေး၊ 'နော ဧက နော' အစရှိတဲ့ ရှေးရိုးဂဏန်းတွက်နည်း (အမြောက်၊ အလီ၊ အပေါင်း)တွေ ကျက်၊ ဘုရားရှိခိုးတွေ ကျက်နဲ့ ပညာရှာခဲ့ပါတယ်။

သည်လို လူငယ်မျိုးကို သဘောမကျတဲ့ လယ်ရှင်(အလုပ်ရှင်) ရှိပါ့မလား။

ဒါနဲ့... တစ်နေ့တော့... မောင်ဗြားကို လယ်ပိုင်ရှင်ကြီး (အမည်မေးလို့ မရတော့ပါ။ မေမေလည်း အသက် ၈၆နှစ်ကျော်တော့ မေ့တာတွေလည်း မေ့ကုန်ပါပြီ 'ဦးဘ' လို့ပဲ အကြမ်းမှတ်လိုက်ကြရအောင်ပါ။) လယ်ပိုင်ရှင်ကြီး ဦးဘက သူအိမ်ကိုလာဖို့ ခေါ်သတဲ့။ လယ်တဲကနေ တဘက်ကလေး ခေါင်းပေါင်းပေါင်း၊ ပုဆိုးတစ်တည်ကို ပန်းပေါ်တင်ပြီး လယ်ပိုင်ရှင်ကြီး ဦးဘ ရှေ့မှောက် ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း (ခွေးကဒက်) ခွေးခုန်တက်မှာ ရိုရိုထိုင်။

ဦးဘက အိမ်ဦးခန်းကနေ သည်နား လာဦးကွ ဆိုတော့ ဦးဘအနား မရွံ့မရဲသွား။ ထိုင် ဆိုတော့၊ ခပ်ကုပ်ကုပ်ထိုင်။ ဦးဘက ကွမ်းအစ်ထဲက ကွမ်းတစ်ယာ ယာစားရင်း မင်း... မသူကိုကြိုက်သလား လို့ တဲ့တိုးကြီး မေးလိုက်ပါလေရော။

သည်လောက် အချောအလှ လယ်ပိုင်ရှင်သမီးကို မကြိုက်ဘဲ ရှိပါ့ မလား။ သူနား သူမယုံ၊ အိပ်မက် မက်နေသလား။

ဗျာ...

ငါမေးတာ ရှင်းရှင်းလေး၊ မင်း... မသူကို ကြိုက်သလား ဦးဗြား လည်ချောင်းထဲ တစ်ဆို့ဆို့ဖြစ်နေရက...

သူက ကျုပ်ကို ဘယ်ကြိုက်မတုန်းဗျ လို့ စိတ်ရင်းအတိုင်း ပြောမိ သတဲ့။ ဦးဘက...

ငါမေးနေတာက မင်း... မသူကိုကြိုက်သလားလို့ မေးတာ။ သူက ကြိုက်တာ၊ မကြိုက်တာ မင်းအလုပ်မဟုတ်ဘူး

သည်တော့ ဦးဗြားကလည်း...

သူ မကြိုက်ဘဲနဲ့တော့ ဘယ်ဖြစ်မတုန်းဗျ သည်အဖြေကို ဦးဘက သိပ်သဘောကျသွားတယ်။

အေး... ပြန်တော့၊ ငါ့သမီး ငါမေးထားမယ်။ နောက်နေ့ကျ လာခဲ့ တိုတိုပဲ ချုပ်ရအောင်ပါ။

သမီး မသူကို နားဝင်အောင် သေသေချာချာ ရှင်းပြပြီးတဲ့နောက် လယ်သမားကျောမွှဲ မောင်ဗြားနဲ့ လယ်ပိုင်ရှင်သမီး ချောချောလှလှလေး မသူတို့ မြန်မာ့စလေ့ထုံးတမ်းအတိုင်း ပုဆိုးတန်းတင် အကြင်လင်မယား အရာ ရောက်ခဲ့ကြပါတယ်။

ဦးဗြားနဲ့ဒေါ်သူဟာ နှင်းတွေ လှိုင်လှိုင်ကျနေတဲ့တစ်နေ့မှာ သမီး မိန်း ကလေးတစ်ဦး ဖွားမြင်ပါတယ်။ နှင်းလှိုင်လှိုင်ကျတဲ့နေ့မှာ မွေးလို့ မနှင်း လှိုင် လို့ အမည်ပေးခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ ဒေါ်နှင်းလှိုင်ဟာ ကျွန်တော့် မေမေရဲ့

မိခင် ကျွန်တော့်ရဲ့ဘွားဘွားပါပဲ။

ဒေါ်သူအကြောင်း နည်းနည်းရေးပါရစေ။ အမေကြီးဒေါ်သူ (ကျွန်တော့် မေမေခေါ်တဲ့အတိုင်း)ဟာ သိမ်ချောင်းမှာ ရေရှည်မနေချင်ပါဘူးတဲ့။ အမိနဲ့ ရတဲ့အခါတိုင်း ရွာထိပ်ဘုန်းကြီးကျောင်းဘက်ထွက်၊ လယ်ကွင်းတွေကြား ထဲက အထင်းသားဖူးရတဲ့ ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးကို အာရုံပြုပြီး 'ရွှေတိဂုံ စေတီတော်ကြီးဘုရား၊ တပည့်တော်မ အရှင်ဘုရားရဲ့ခြေရင်း ရန်ကုန်မှာ နေချင်လှပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော်ကို သနားသဖြင့် ရန်ကုန်ကို ခေါ်ယူ တော်မူပါဘုရား' လို့ စိတ်ထဲက အမြဲလိုလို ဆုတောင်းပါသတဲ့။

'ပြင်းထန်တဲ့ ဆန္ဒရှိရင် ဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ နည်းလမ်းရှိတယ်' ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားပုံအတိုင်းပေါ့ဗျာ။ မိဘများ ကွယ်လွန်ပြီးတဲ့အခါ အမေကြီး ဦးဗြားနဲ့ အမေကြီးဒေါ်သူတို့ဟာ ရွာကရှိတာတွေ ရောင်းချပြီး ရန်ကုန် ပုဇွန်တောင် အိုးဘိုရပ်ကို ရွှေ့ပြောင်းခဲ့ပါတယ်။ စပါးပွဲစားကြီး လုပ်တယ်လို့ တော့ ရေးတေးတေးကြားဖူးပါတယ်။ အသက်တွေကြီးကုန်တော့ ပုဇွန် တောင်ဈေးကြီးထဲမှာ ပိုးထည်ဆိုင်ဖွင့်၊ သမီး မနှင်းလှိုင်နဲ့ တူမ ဒေါ်သိန်း (နလုံးလှစာအုပ်တိုက်ထုထောင်တဲ့ အစ်ကိုချစ်အောင်ရဲ့ယောက္ခမ အမေ) ကို ဆိုင်ထိုင်ခိုင်း။ အဘိုးကြီး၊ အဘွားကြီးတွေက ဘုရားနဲ့တရားနဲ့နေ။ အသက် ရှစ်ဆယ်ကျော်၊ ကိုးဆယ်လောက်ကျမှ ကွယ်လွန်ကြပါသတဲ့။

သည်ကြားထဲမှာ ခုနပြောခဲ့တဲ့ ဘိုးဘိုးဦးစံမင်းနဲ့ အဘွားဒေါ်နှင်းလှိုင် တို့ အကြောင်းပါ။ သားသမီး နှစ်ဦးထွန်းကား၊ သားအကြီးက မောင်မြင့်၊ သမီးက မခင်ညို။

အမျိုးထဲက "စတား" တစ်ယောက်အကြောင်း သည်နေရာမှာ ကျွန်တော်တို့အမျိုးထဲက 'စတား' တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကျွန် တော် ဘကြီး (ဦး)မောင်မြင့်အကြောင်းပြောပြမှ သင့်မယ်ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အဘိုးဦးစံမင်းဟာ သူ့သား မောင်မြင့်ကို ဟိုက်စကူးမိုင်နယ်

အောင်အောင်သင်ခိုင်းပြီးတော့ ကလကတ္တားတက္ကသိုလ်က ဆေးသိပ္ပံဝင်ခွင့်
စာမေးပွဲကို ဖြေခိုင်းပြီး ကလကတ္တားဆေးသိပ္ပံမှာတက်ခိုင်း။ L.M.P ဘွဲ့ရ၊
ဆရာဝန်ဖြစ်။

အဲ... ဘဘမြင့် (ဆရာဝန် ဦးမြင့်)ရဲ့ ကာလကတ္တား ဆေးသိပ္ပံက
ဆရာက ဘင်္ဂါလီ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်တဲ့ဗျ။ အဲဒီ ဘင်္ဂါလီဆရာဝန်
ကြီးဟာ အိန္ဒိယလူမျိုးတွေကွင့်သုံးတဲ့ ဇာတ်ခွဲခြားတဲ့စနစ်ကို အလွန် မုန်းတီး
စက်ဆုပ်သတဲ့။ ဒါကြောင့် အဲဒီဆရာဝန်ကြီးဟာ ဇာတ်အနိမ့်ဆုံးလို့ သတ်
မှတ်ခံထားရတဲ့ ဆင်းရဲသားတွေကို ဦးစားပေးပြီး လိုက်ကုပေးသတဲ့။
ကျောင်းအားချိန်တွေမှာပေါ့ဗျာ။ သူတပည့်ဖြစ်တဲ့ ဆရာဝန်ဦးမြင့်လောင်းလျာ
ဆေးကျောင်းသားလေးကလည်း အဲဒီဆရာဝန်ကြီး ဆေးကုရာနောက် ဆေး
အိတ်ကလေးဆွဲပြီး တကောက်ကောက် လိုက်ခံရပါသတဲ့။ (မြန်မာလူမျိုး
ဆိုတော့ ဇာတ်ခွဲခြားတာမရှိဘူးမဟုတ်လား။) အဲဒီအလေ့အကျင့်တွေရလာတဲ့
ကျွန်တော့်ဘဘ(ဆရာဝန်ဦးမြင့်)ဟာ မြန်မာပြည်လည်း ပြန်ရောက်ရော
ကူလီတွေ၊ လန်ခြားကုလားတွေ၊ တရုတ်ဘိန်းစားတွေ၊ မြန်မာ ခေါင်းရွက်
ဗျတ်ထိုး ဈေးသည်တွေ၊ အလုပ်သမားတွေကို ဦးစားပေးစနစ်နဲ့ ဆေးအိတ်
ဆွဲပြီး လိုက်ကုပါတော့သတဲ့။

ကမ္ဘာကျော် နော်မန်ဇက်သွန်းတို့၊ ဂျာနယ်ကျော် ဦးချစ်မောင်ရဲ့ သူ
ဝတ္ထုကြီးထဲက ဒေါက်တာမြင့်မောင်တို့လောက်တော့ ဘယ်ကြီးကျယ်ပါ
မလဲဗျာ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဆရာဝန်ကြီးတွေရဲ့ဂိုဏ်းဝင် အရံအသင်းသား
အဆင့်လောက်တော့ ရှိပါလိမ့်မယ်။

ဘဘမြင့်ဟာ ပုဇွန်တောင်အရပ်က အတော်အတန်ချမ်းသာတဲ့ ဒေါ်မမ
ကြီးဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကြီးတော် ဒေါ်မမ
ကြီးဟာ အသားညိုညိုနဲ့ ကြည့်လို့ကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးပါပဲ။ ပိုက်ဆံ
လည်း အတန်ချမ်းသာဟန်တူပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ခင်ပွန်းဒေါက်တာ
ဦးမြင့်က ကူလီတွေ၊ လန်ချားကုလားတွေ၊ ခေါင်းရွက်ဗျတ်ထိုးဈေးသည်

တွေ၊ တရုတ်ဘိန်းစားတွေနဲ့ တွေးလားလုံးလေးဖြစ်နေတာကို ဘယ်လိုလုပ်
သဘောကျနိုင်ပါ့မလဲ။ (ဒါက ကျွန်တော်စဉ်းစားကြည့်တာပါ။) သူတို့
ဆိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို ကျွန်တော် တိတိကျကျမသိနိုင်ပါဘူး။ ဘာဘဲမြင့်နဲ့
ကြီးကြီးဒေါ်မမကြီးတို့က သားတစ်ယောက်ထွန်းကားပါတယ်။ ကိုသိန်းတိုး
တို့။ ကျွန်တော့် တစ်ဝမ်းကွဲ အစ်ကိုကြီးပေါ့ဗျာ။

ဘာဘဲမြင့်ဟာ တစ်နေ့တော့ အကိုးအကြောင်း ဘာမှ မပြောဘဲ...
မော်လမြိုင် ခဏ သွားလည်လိုက်ဦးမယ် ဆိုပြီး ထွက်သွားခဲ့ပါသတဲ့။

ဘာဘဲမြင့်ရဲ့ဇာတ်လမ်း စပါပြီခင်ဗျား။ မော်လမြိုင်ရောက်တော့ သူ့ပခင်
ဦးစံမင်းရဲ့အမျိုးတွေနဲ့ တွေ့သလား။ ခတွေဘူးလား မသိပါဘူး။ မော်လမြိုင်
သင်္ကြန်လည်ရင်း ပျော်ပျော်ပါးပါး နေလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအတွင်းမှာပဲ
မော်လမြိုင်က အတန်ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးမအတွင်းကြီးတစ်ယောက်ကို ကြည့်
ရှု ကုသပေးဖို့ လာပြောပါသတဲ့။

သည်လိုဗျ... အဲဒီအဖွားကြီးကို မော်လမြိုင်မှာရှိတဲ့ ကုလားဆရာဝန်
ကြီးတွေက ကုလို့မရတော့ဘူးဆိုပြီး လက်လျှော့ထားကြတယ်။ ရန်ကုန်က
ဆရာဝန်လေးတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်ကြားတော့ ဆွေမျိုးသားချင်း
တွေက ရေနစ်တဲ့သူ ကောက်ရိုးမျှင်ကို လှမ်းဆွဲတတ်တဲ့ သဘောနဲ့ သေမယ့်
အတူတူ မထူးဘူး။ စမ်းကြည့်တာပေါ့ဆိုပြီး ဘာဘဲဒေါက်တာမြင့်ကို ကုခိုင်း
တာဗျ။ ဘာဘဲမြင့်ကလည်း မြွေမြွေချင်း မြွေမြင်ဆိုသလို ဆရာဝန်ချင်း
သဘောပေါက်ပြီးသားပေါ့။ ဒါပေမယ့် လူငယ်ဆရာဝန် ဒေါက်တာမြင့်ဟာ
သူ့လက်ထဲမှာ လူနာသေသွားလည်း ပြဿနာမရှိဘူး။ ဆရာဝန်ကြီးတွေ
တောင် လက်လွတ်ထားတာဆိုပြီး ဘာ ဘယ်လိုကုလိုက်သလဲတော့ မသိ
ဘူး။ အဲဒီအဖွားကြီးနာလန်ပြန်ထူလာရောတဲ့။ ဆရာဝန်ကြီးတွေ လက်လွတ်
ထားတဲ့ လူမမာအဖွားကြီး ပြန်ကောင်းလာပြီဆိုတဲ့သတင်းနဲ့အတူ ဒေါက်
တာမြင့် နာမည်ကြီးသွားပြီပေါ့။

သူဌေးအဖွားကြီးက အသက်သခင်ပါပဲ။ သားလိုလည်းချစ်ပါတယ်။

မော်လမြိုင်မှာပဲ ဆေးခန်းဖွင့်ပါဆိုပြီး တိုက်တစ်လုံးရဲ့အောက်ထပ်ကို ရှာငှားပေးတယ်။ ဒေါက်တာမြင့်ဆေးတိုက်ဆိုပြီး ဖွင့်တော့တယ်။ ဘာဘဲမြင့်ကလည်း ရန်ကုန်ကို မေ့သွားပြီ။

သူ့ထုံးစံအတိုင်း မြင်းလှည်းသမား၊ လန်ချားသမား၊ ဆိုက်ကားသမား၊ ကားဒရိုင်ဘာ၊ စပယ်ရာ၊ ဈေးသည်အစရှိတဲ့ ဆင်းရဲသားတွေကို ဦးစားပေးပြီး ကုပါတော့တယ်။ တစ်မတ်ပါ တစ်မတ်ပေး၊ တစ်ကျပ်ပါ တစ်ကျပ်ပေး၊ မပေးနိုင်သေး အကြွေး။ မော်လမြိုင်က ကုလားဆရာဝန်ကြီးတွေကလည်း ပထမတော့ ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး ဝိုင်းတွယ်ဖို့ လုပ်ပါသေးသတဲ့။ ဒါပေမယ့် သူတို့ မကုချင်တဲ့ ဆင်းရဲသားတွေကိုပဲ ဘာဘဲမြင့်ကကုလေတော့ ချမ်းသာတဲ့လူနာ တို့ဆီလာ၊ ဆင်းရဲတဲ့လူနာ ဒေါက်တာမြင့်ဆီသွား ဆိုတဲ့ သဘောတူညီချက်နဲ့ အဆင်ပြေသွားပါသတဲ့။

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ဘီအက်စ်အေ မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီးနဲ့ မော်လမြိုင်အနံ့ ခြေဆန့်ပြီး ဆေးကုနေတဲ့ ဒေါက်တာမြင့်ကို တွေ့ရပါတော့တယ်။ မုဒုံက လာပင့်လည်း မုဒုံလိုက်ကု၊ ကျိုက်မရောက လာပင့်လည်း ကျိုက်မရော လိုက်ကုနဲ့ လက်ဖျားငွေသီးလာပါတော့တယ်။ ဒါပေမယ့် စုမယ်၊ ဆောင်းမယ်၊ တိုက်ဝယ်မယ်၊ ကားစီးမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးမျိုးမရှိတဲ့ ဘာဘဲမြင့်ဟာ ရရ သုံးသုံးနဲ့ပဲ ပျော်ပျော်ကြီး နေလိုက်ပါတယ်။

သည်ကြားထဲက အသန်းဆိုတဲ့ ဖြူဖြူတုတ်တုတ် ချောချော မော်လမြိုင်သူကလေးကို အရယူလိုက်ပြန်ပါတယ်။

ဒါတင်ပဲလားတဲ့၊ မကသေးဘူး။ မောင်မှာနေတဲ့ 'အနင်း' ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကိုလည်း အိမ်တစ်ဆောင်မီးတစ်ပြောင်နဲ့ ထားလိုက်ပါသေးတယ်။

ဒေါ်မမကြီးနဲ့တော့ လုံးဝအဆက်အသွယ်ဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ သူ့သားကိုသိန်းတိုးကိုတော့ လာလာတွေ့ပါသတဲ့။ (အသက်တွေကြီးကုန်ကြတော့ အဲဒီဒေါ်သန်းနဲ့ဒေါ်နှင်းတို့လည်း ညီအစ်မလို ပြစ်သွားကြပါတယ်။) ဘာ

မြင့်ဆုံးပြီးတော့ ကျွန်တော်က အမေသန်းကိုတွေ့တဲ့အခါ 'ဘဘကို ဘာပြင်
လို့ ယူခဲ့တာလဲ' လို့မေးတော့ 'သူက ငါ့ကြိုက်တယ်ပြောတာကိုး... 'တဲ့။

'ကြီးကြီးဒေါ်မမကြီး ရှိတာ မသိဘူးလား'

'ဘယ်လာ သိမလဲလေး၊ သိရင် ဘယ်ယူပါ့မလဲ'တဲ့။

သည်လိုပဲ အမေနှင်း (ဘဘမြင့်ရဲ့တတိယဇနီး)ကိုမေးကြည့်တော့လည်း
'လူပျိုပဲ မှတ်တာကိုး'လို့ ဖြေရှာပါတယ်။

ဘဘမြင့်နဲ့ ကျွန်တော့်မေမေတို့ အမွေခွဲပုံကလည်း တော်တော်ရှင်း
ပါတယ်။ ဘွားဘွားဒေါ်နှင်းလှိုင်ဆုံးတော့ ဘဘမြင့်က ရန်ကုန်ရောက်လာ
တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဖေဖေနဲ့မေမေတို့ လက်ထပ်ပြီးကြပါပြီ။

ဖေဖေက အဲဒီအမွေကိစ္စထဲ ဝင်မပါဘူး။ မေမေနဲ့ ဘဘမြင့်ပဲ ရှင်းပေါ့။
ဘဘမြင့်က ပိုရှင်းတယ်။

'ဟေ့ကောင် ဖေသန်း... မင်းမှာ ပိုက်ဆံသုံးထောင်လောက် မရှိဘူး
လား'

'ရှိပါတယ် ကိုကို၊ ဘာလုပ်ဖို့တုန်း'

'ငါ့ပေးစမ်းကွာ'

ဖေဖေက ဘဘမြင့်ကို ငွေသုံးထောင် ထုတ်ပေးလိုက်တယ်။

'ပုဇွန်တောင်အိမ်ကို ဘယ်လောက်နဲ့ ရရောင်းလိုက်၊ ရောင်းလို့ရတာ
မင်းတို့ ယူလိုက်၊ ငါ့ပြန်မယ်'

အဲဒီအချိန်က ပုဇွန်တောင်မှာရှိတဲ့ ပျဉ်ထောင်နှစ်ထပ်အိမ်ကြီးတစ်လုံး
ဟာ အနည်းဆုံး သောင်းဂဏန်းတော့ တန်ပါ့လိမ့်မယ်။

ဖေဖေနဲ့ဘဘမြင့်တို့ရဲ့ သမီးယောက်ဖဆက်ဆံရေးကို နည်းနည်းမြည်း
ကြည့်ပါ။

ဘဘမြင့်က သူလာချင်တဲ့အချိန် ရန်ကုန်ကိုရောက်လာတယ်။ ဖေဖေနဲ့
မေမေတို့အိမ်ကို အရင်ဝင်တယ်။

'ဖေသန်း'

•ဗျား•

•မင်းမှာ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ရှိလဲ•

•ကိုကို၊ ဘယ်လောက်လို့လို့လဲ•

•ငါးရာလောက်ပေါ့ကွာ•

•လူသွားလေ•

•မင်း... ကုတ်အင်္ကျီကောင်းတယ်ကွ၊ ငါ့ပေးစမ်း•

•ကိုယေသန်းမှာ ဆည်တစ်ထည်တည်းရှိတာ ကိုကိုရဲ့ (မေမေက ဝင်ပြောတဲ့စကား။)

•ယူသွားပါ... ကိုကိုရာ• (မေမေက ပြောတာ။)

စကားက မဆုံးသေးဘူး၊ ကုတ်အင်္ကျီကောက်ဝတ်ပြီးပြီ။

တစ်ခါတလေကျ ဒူးရင်းသီးခြင်းလိုက်၊ မင်းဝွတ်သီးခြင်းလိုက်၊ ဆိုက်ကားပေါ် တင်ပြီး ရောက်လာတယ်။

•တောင်စွန်းက ဝင်ဝယ်ခဲ့တာကွ၊ ငါ့လျှာထဲတော့ တောင်စွန်းဒူးရင်းသီး အကောင်းဆုံးပဲ•

ဆိုက်ကားပေါ်က ဒူးရင်းသီးခြင်းတွေ ချပြီးတာနဲ့ ပုဇွန်တောင် သွားဦး မယ်ဟေ့... ဆိုပြီး သူ့သား ကိုသိန်းတိုးသိ တန်းသွားတော့တာပါပဲ။

ကွန်တော်ငယ်ငယ် မော်လမြိုင်ကို အလည်သွားတော့၊ ဘာမြင့်က အပေသန်းကို ဟင်းကောင်းတွေချက်ခိုင်းပြီး တဝကျွေးတော့တာပဲ။ ပြီးတာနဲ့ လာကွာ၊ လျှောက်လည်ရအောင်ဆိုပြီး လမ်းမဘက်ထွက်ခဲ့တယ်။ ဘယ်ဘက်မှ မကြည့်ဘဲ၊ လက်တစ်ဖက် မြှောက်ပြတယ်။ အနားမှာ မြင်းလှည်းတစ်စီး လာရပ်တယ်။

•ဘယ်လဲ ဆရာမြင့်•

•မောင်ငံ•

မြင်းလှည်းပေါ်တက်၊ မောင်ငံသွား။ မြင်းလှည်းပေါ်ကဆင်း၊ ခပ်တည်တည်ပဲ ထွက်သွား။

ဘာမြင့်... မြင်းလှည်းခ မပေးရသေးဘူးလေ
ပြုံးပြုံး... *ရပါတယ်ကွာ၊ ငါ့သူငယ်ချင်းပါ*

မြင်းလှည်းဆရာက *ဆရာကတော့ လုပ်တော့မယ်၊ ဘယ်အချိန် လာကြိုရမလဲ*

နေပါစေကွာ၊ တခြားတစ်ကောင်ကောင်နဲ့ ပြန်မယ်

အဲဒီအချိန်တုန်းက မော်လမြိုင်မှာ ဆိုက်ကား၊ မြင်းလှည်း၊ ဘတ်စ်ကား ရှိရှိသမျှအားလုံး ဘာမြင့်ရဲ့ကိုယ်ပိုင်တွေလား အောက်မေ့ရတယ်။ တယ်သွားသွား၊ ခရီးစရိတ် တစ်ပြားမှမကုန်ဘူး။ အဲဒါ သူ့လူနာဖြစ်ခဲ့ဖူးသူတွေ ဒါမှမဟုတ် သူတို့မိသားစုကို ကုပေးခဲ့ဖူးသူတွေ...

မုန့်ဟင်းခါးစားမလား... တစ်ပြားမှ မပေးရဘူး။ လက်ဖက်ရည် သောက်မလား... ဘယ်များက ဆိုင်သောက်သောက်၊ ကုလားဆိုင်တစ်ဆိုင်က ကျွန်တော့်အတွက် ဦးထုပ်တစ်လုံး ယူပေးတယ်။ ကုလားဆိုတာ စီးပွားရေး သပ်သပ်၊ လူမှုရေးသပ်သပ်ထားတဲ့ လူတွေ မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် ဆရာမြင့်ကတော့ မြင်းချက်ပဲ။ ဦးထုပ်ဆိုင်က ကျွန်တော်နဲ့တော်မယ့် ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ရွေးယူပြီး *အဲဒါဆောင်းခဲ့ကွာ* ဆိုပြီး ထွက်ခဲ့တာပဲ။

ဆရာမြင့် လိုတာရှိယူဦးနော် တဲ့၊ ကုလားကြီးက လှမ်းမှာလိုက်သေးတယ်။

အဲ... အဲဒီ ဘာမြင့်ဟာ အသက်ကြီးပြီး ဆေးလည်း သိပ်မကုနိုင်တဲ့ အခါကျတော့ (အဲဒီအချိန်မှာ ရန်ကုန်ဆေးကောလိပ်က အမ်ဘီဘီအက်စ် ဆရာဝန်တွေ မော်လမြိုင်ရောက်လာကြပြီ) လူအများတို့ ထုံးစံအတိုင်း ဆရာမြင့်ကိုသိပ်ဂရုမစိုက်ကြတော့ပါဘူး။ စုမိ၊ ဆောင်းမိ ဘာမှမရှိတဲ့ ဘာမြင့်ဟာ မော်လမြိုင်ဆေးရုံကြီးရဲ့ ရိုးရိုးတန်းလူနာခန်းကလေး တစ်ခန်းမှာပဲ ကွယ်လွန်သွားရှာပါတယ်။ မမာဘူးဆိုတဲ့သတင်းကြားတော့ မေမေနှင့် မေမေတို့၊ ကျွန်တော်တို့က ငွေလှမ်းပို့တာက လွဲလို့ ဘာမှ ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မကူညီလိုက်ရပါဘူး။ အသက်အရွယ်ရနေပြီဖြစ်တဲ့ မေမေကလည်း

သွားမပြုစုလိုက်ရပါဘူး။ အစ်ကိုသိန်းတိုးတော့ မော်လမြိုင်လိုက်သွားပါတယ်။ သူ့ဇနီးနှစ်ယောက်(အမေသန်းနဲ့အမေနှင်း)တို့ လက်ပေါ်မှာပဲ ဆုံးရှုပါတယ်။ ကြီးကြီးဒေါ်မကြီးကတော့ ဘာဘဲမြင့်ထက်စောပြီး ဆုံးပါတယ်။

ဘဝတစ်ခုကို အဲဒီလိုနေပြီး အဲဒီလိုဖြတ်သန်းသွားတာ၊ မှန်သလား မှားသလား ကျွန်တော်မပြောတတ်ပါ။ ဘာဘဲမြင့်ကတော့ ပျော်ပျော်ပဲနေပြီး ပျော်ပျော်ပဲ သေသွားတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။ (ကွယ်လွန်ခါနီးမှာတော့ ပျော်နိုင်မယ်ထင်ပါဘူး။)

ပေါင်ဒါသည် ဖေဖေနဲ့ ကျောင်းဆရာမလေး မေမေ ဖေဖေ ဦးသာဓုအကြောင်းတော့ တော်တော်များများ သိပြီးသား ဖြစ်တဲ့ အတွက် အထွေအထူးရေးစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ 'အတာ'ဝတ္ထုဟာ ဖေဖေငယ်ဘဝရပ်ပုံကားချုပ်ပါ။ 'သာဓု လူဝါးဝတယ်'က သူ့ဖြတ်သန်းခဲ့ရတဲ့ နိုင်ငံရေးနဲ့အနုပညာလောကကို နောက်ခံထားပြီး ရေးထားတဲ့ 'ကယ်ရီကေးချား'လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။ 'သာဓု လူဝါးဝတယ်'စာအုပ်ထဲမှာ တချို့နေရာတွေမှာ လွန်ကဲပြီး တချို့နေရာတွေမှာလျှော့ထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကာလနောက်ခံနဲ့ ဇာတ်ကောင်တွေကတော့ ကြွနေပါတယ်။ ဒါကြောင့် 'ကယ်ရီကေးချား'လို့ ပြောတာပါ။ ချယ်ရီမဂ္ဂဇင်းမှာ 'အနုဝင်္ကပါ'ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ အခန်းဆက်ရေးခဲ့တာကတော့ အနုပညာလောကအကြောင်းနဲ့ ဖေဖေအယူအဆတွေ ပြွမ်းထားပါတယ်။ စုတ်ချက်ကြမ်းကြမ်းနဲ့ ရေးထားတဲ့ ပန်းချီကား တစ်ချပ်လိုပါပဲ။ (အသေးစိတ်ဖတ်ချင်ရင်၊ အဲဒီစာအုပ်တွေသာ ရှာဖတ်ပါတော့ခင်ဗျာ။)

ခု ကျွန်တော်ရေးချင်တာက မေမေဒေါ်ခင်ညို အကြောင်းပါ။ ဒါတောင် ဗလ(သုမောင်)က တော်တော်များများရေးပြီးပြီမို့ ကျွန်တော်ရေးစရာ သိပ်မကျန်တော့ပါဘူး။ သံခိပ်သဘောပဲ ရေးရတော့မှာပါ။

မေမေဟာ ပုဇွန်တောင်သူပါ။ အသားညှိတယ်။ ငယ်နာမည်က 'ချင်းညှိ'တဲ့။

ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်ပယ်ကျောင်းမှာ နေခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီက အထက်တန်းအောင်တော့ ဆရာဖြစ်သင် (Higher Grade) ဆက်တက်ပါတယ်။ အောင်တော့ ကျောက်မြောင်းက ဆရာမကြီးဒေါ်ဉာဏ်မေရဲ့ ကျောင်းမှာ ကျောင်းဆရာမ လုပ်ပါတယ်။ (အမေဉာဏ်နဲ့လည်း ဆွေမျိုးတော်ပါသတဲ့။)

အင်္ဂလိပ်ဆန့်ကျင်ရေး ဆန္ဒပြပွဲတွေမှာ ပါဝင်ခဲ့ပါတယ်။ ဗိုလ်အောင်ကျော်တို့ အတွင်းဝန်ရုံးကိုပိုင်းတော့ မေမေလည်း ပါခဲ့ပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရရဲ့ မြင်းစီးပုလိပ်ပန်ချာတပ်က ဝင်ရိုက်လို့ ခေါင်းကွဲတဲ့ ဒဏ်ရာ အမာရွတ် ခုထိရှိပါသေးတယ်။

အဲဒီတုန်းက မေမေတို့ကိုမြင်းစီးပုလိပ်တွေက ဝင်ရိုက်တော့ စပတ်လမ်း (ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း)မှာ ဆိုင်ဖွင့်ထားတဲ့ ဗမာတွေရော၊ ကုလားတွေရောက သူတို့ရောင်းတဲ့ဘီလပ်ရည်ပုလင်းတွေနဲ့ ပုလိပ်တွေကို ပြန်ပေါက်ခဲ့တဲ့ အကြောင်း မေမေပြောလို့ သိခဲ့ရပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်အစိုးရရဲ့ မြင်းစီးပုလိပ်တွေက အဲဒီဆိုင်တွေကိုလည်း ဝင်စိုက် ဖျက်ဆီးခဲ့ပါသတဲ့။

နောက် ဆရာမကြီးဒေါ်ခင်မျိုးချစ်တို့အတူ မိုင်ဒါကွင်း(မြို့မအားကစားကွင်း)မှာ အစာငတ်ခံဆန္ဒပြခဲ့ကြတယ်။

အဲဒီအချိန်နဲ့ မရှေးမနှောင်းမှာပဲ ကျွန်တော့်ဖေဖေဖြစ်လာမယ့် ရန်ကုန်အလယ်ပိုင်း ဒို့ဗမာအစည်းအရုံးအတွင်းရေးမှူး သခင်ဖေသန်းဟာ ရေနံမြေတိုက်ပွဲမှာ အသေခံဗိုလ်အဖြစ်နဲ့ ပါဝင်လှုပ်ရှားခဲ့ပါတယ်။ အသေခံဗိုလ်ဆိုတာ ဘာလဲလို့ ဖေဖေကို မေးကြည့်တော့ 'တကယ်လို့ အင်္ဂလိပ် နယ်ချဲ့အစိုးရက ရေနံမြေအလုပ်သမားသပိတ်တပ်ကြီး ချီတက်လာတာကို ဟန့်တားဖို့ ပုလိပ်တွေက နံပတ်တုတ်နဲ့ဝင်ရိုက်ရင်ဖြစ်ဖြစ်၊ တခြား ဘာ ဖြစ်ဖြစ် အလုပ်သမားထုရဲ့ရှေ့ကနေ အသေခံရမယ်' ဆိုတဲ့သဘောပဲတဲ့။

အညာမြေပူပူမှာ ဖိနပ်တွေပေါက်ကုန်လို့ ခြေလှာနဲ့ချီတက်ခဲ့ကြရ

တယ်။ ခြေထောက်တွေ ပေါက်ပြန်တော့ ရုရာအဝတ်နဲ့ စည်းပြီး ချီတက်
 တယ်။ မြို့ထဲ ပြတ်သန်းချီတက်ခွင့်မပေးတဲ့ မြို့တွေကျတော့ လယ်ကွင်းတွေ
 ဘက်ကို ဆင်းပြီး မြို့ကိုပတ်ဖြတ်ရသတဲ့။ ပတ်ကြားအက်မြေကြီးခဲတွေက
 ခြေဝေးတွေကို မားနဲ့ ဖွန်းသလိုပဲတဲ့။

သည်အချိန်မှာ မြင်းခွာတစ်ချက်ပေါက်ရင် မီးဟုန်းဟုန်းတောက်စေရ
 မယ်ဆိုတဲ့ သခင်စဟိန်းရဲ့ ရဲရဲတောက်မိန့်ခွန်း ထွက်လာတော့တာပဲ။

နောက်တော့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဘီအိုင်အေနဲ့အတူ ဂျပန်
 ဖက်ဆစ်တပ်တွေ မြန်မာနိုင်ငံကိုဝင်လာပါတယ်။ အဲဒီတော့ မြို့ကြီးတွေမှာ
 ဗုံးကျဲလို့ မနေရတော့ဘဲ ဆွေမျိုးတွေရှိရာ ကျေးရွာတွေမှာ စစ်ပြေးကြရပါ
 တယ်။

မေမေတို့နဲ့ မေမေ့အစ်မတွေဖြစ်တဲ့ အမေသန်း၊ အမေကြင် (မြန်မာ
 သမားတော်ကြီး ဆေးနီလုံး၊ ဆေးနီမုန့်ဆရာကြီး ဆရာမောင် ရဲ့သမီးများ)
 မိသားစုတွေနဲ့အတူတူ ရန်ကုန်-ပဲခူးကားလမ်းတစ်နေရာမှာရှိတဲ့ လသာကုန်း
 ဆိုတဲ့ရွာကို စစ်ပြေးကြရပါတယ်။ (အဲဒီအချိန်မှာ ဘိုးဘိုးဦးစံမင်း ကွယ်လွန်
 ခဲ့ပါပြီ။)

နောက် ဘီအိုင်အေ တပ်တွေတက်လာတော့ ဗိုလ်ဇင်ယော် (သခင်
 သန်းညွန့်) တပ်နဲ့တွဲပြီး မေမေနဲ့ အမေကြင်တို့က အဲဒီအနီးအနားရှိသမျှ
 ရွာနီးချပ်စပ်မှာ လက်နက်ပုန်းတွေအပ်ကြဖို့ တစ်ရွာဝင်တစ်ရွာထွက် တရား
 ဟော စည်းရုံးပါသတဲ့။ မေမေ့ပြောစကားအရတော့ ထိတ်လန့်စရာလည်း
 ကောင်း၊ ပျော်စရာလည်း ကောင်း၊ တက်ကြွစရာလည်းကောင်းခဲ့ပါသတဲ့။
 ရဲဘော်သုံးကျိပ်ဝင် ဗိုလ်ဇင်ယော်ဟာ မေမေတို့နဲ့ မောင်နှမလိုခင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
 ပါ။

သတိရလို့တစ်ဆက်တည်း ပြောချင်တာက တချိန်က အလံနီကွန်မြူနစ်
 ပါတီမှာ ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် ဖြစ်ဖူးတဲ့ ရဲနီ
 ကျော်ဝင်းကလည်း မေမေတို့နဲ့ မောင်နှမလိုခင်ခဲ့တာပါတဲ့။ နောက်၊ တော်

လှန်ရေးကောင်စီထဲမှာ ပါဝင်ခဲ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တချို့ဟာလည်း မေမေ့မောင်နှမလို ချစ်ခင်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါတဲ့။ တော်လှန်ရေးကောင်စီလက်ထက် ငြိမ်းချမ်းရေး ဆွေးနွေးပွဲတွေ လုပ်တော့ သတင်းစာကိုကြည့်ပြီး မေမေက အရင်ထဲက ညီညီညွတ်ညွတ်ဖြစ်ခဲ့ရင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ လို့ ပြော တာ ကြားဖူးပါတယ်။

ဖေဖေဟာ ဒို့ဗမာအစည်းအရုံး အကွဲအပြဲစတဲ့အချိန်လောက်မှာ စပြီး နိုင်ငံရေးလောကနဲ့ ကင်းကင်းနေခဲ့ပါတယ်။

ဗမာပြည်ကွန်မြူနစ်ပါတီ (ဗကပ)ကို လျှို့ဝှက်ဖွဲ့စည်းတော့ ဖေဖေ ဟာ နိုင်ငံရေးအကွဲအပြဲကို စိတ်ကုန်ပြီလို့ ပြောဖူးပါတယ်။

ဂျပန်ခေတ်မှာ မြင်းလှည်းမောင်းတယ်။ သူ ငယ်ငယ်က ဒေါက်တာမြ ဆေးတိုက်မှာ အလုပ်လုပ်ဖူးတာလဲတစ်ကြောင်း၊ အင်္ဂလိပ်ဖော်မြူလာစာအုပ် တွေလည်း ဝယ်ဖတ်ခဲ့တာတစ်ကြောင်းကြောင့် ပူတူးတူး ကလေးဆေးပေါင် ဒါစပ်ပြီး ရောင်းခဲ့ပါတယ်။ (ဒီဆူဇာက ထုတ်တဲ့ ဝိုင်အိုလက် ကလေးပေါင် ဒါထက် စောပါတယ်။)

စစ်အတွင်း ဂျပန်အုပ်ချုပ်ရေး နည်းနည်းတည်ငြိမ်လာတော့ မေမေတို့က ခု ကျွန်တော်တို့သာမုခြံရှေ့ ဒုက္ခိဏာရုံဘုန်းကြီးကျောင်းကို ပြောင်းလာပြီး ဂျပန်ခေတ်ကို ဖြတ်သန်းပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ဘိုးဘိုး ဦးစံမင်း ကွယ်လွန်သွားပါပြီ။ ဘွားဘွားဒေါ်နှင်းလှိုင်လည်း မှဆိုးမဖြစ်ရှာပါပြီ။

ဖေဖေက အခုသာခုခြံဖြစ်လာမယ့်နေရာမှာ တဲကြီးတစ်တဲထိုးပြီး ပူတူး တူး ပေါင်ဒါ စပ်ရောင်းနေပါတယ်။

တိုတိုပြောရရင် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ခိုလှုံနေတဲ့ မခင် ညိုကို ပေါင်ဒါစပ်ရောင်းနေတဲ့ သခင်ဖေသန်းတစ်ဖြစ်လဲ မောင်ဖေသန်းက ကြိုက်ပါတယ်။ လူကြီးတွေကလည်း သဘောတူပါတယ်။ လက်ထပ်လိုက် ကြပါတယ်။ (ဖေဖေနဲ့မေမေတို့ရဲ့လက်ထပ်ပြီးစ မင်္ဂလာအခမ်းအဖားဝတ်စုံ

ခွဲရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံကို ပန်းချီမောင်ဒီက ပုံတူရေးပေးခဲ့ပါတယ်။ ဗလက ပူဆာလို့ ဆရာဒီက ရေးပေးတာပါ။ ဖေဖေက ခေါင်းပေါင်းနဲ့ တိုက်ပုံနဲ့၊ ပိုးလုံချည်နဲ့၊ ကတ္တီပါဖိနပ်နဲ့။ မေမေက ထိုင်မသိမ်းအင်္ကျီနဲ့၊ ထမီဝတ်လို့၊ ဆံထုံးကြီးထုံးလို့၊ လှလှပပပေါ့။)

ဒါပေမယ့် တကယ့်အဖြစ်အပျက်တုန်းက သတို့သားဖေဖေဟာ ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာတဲ့အချိန်ထိ ပေါင်ဒါစပ်နေတုန်းတဲ့ဗျ။ *သတို့သားကော* လို့ မေးကြမှ ဘိုးဘိုးဦးမြမောင်က *ဟေ့ကောင်... ဧည့်သည်တွေ ခုံနေပြီ၊ မင်းတယ်ခက်တဲ့ကောင်ပဲ* လို့ဆိုပြီး သွားခေါ်မှ တိုက်ပုံနဲ့ခေါင်းပေါင်းကောက်ခွတ်ပြီး လိုက်လာသတဲ့။ ဒါပေမယ့် အကြာကြီးထိုင်ပြီး ပေါင်ဒါစပ်နေတဲ့အတွက် ခြေထောက်တွေ ကျင်နေတော့ မင်္ဂလာခန်းမထဲကို ထော့နှင်းထော့နှင်းနဲ့ ဝင်လာပါသတဲ့။ *ဟင်... သတို့သားကလည်း ထော့ကျိုးကြီး* လို့ ဧည့်ပရိသတ်က တိုးတိုးချိုးမြှောက်ကြပါသတဲ့။ မင်္ဂလာဆောင်ခါနီးမှာ တောင် အလုပ်ပျက်မခံချင်တဲ့ ဖေဖေပါ။

သားရဲ့ဖေဖေဟာ အတိတ်ကံ သိပ်ကောင်းရှာတာမဟုတ်ဘူး။ ဉာဏ်ကြောင့်တင်လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဝီရိယ အကျိုးပါ ခံစားရတာ။ တစ်သက်နဲ့ တစ်ကိုယ် ဘာမှ မလုပ်ဘဲထိုင်နေတာ မေမေ မမြင်ဖူးဘူး လို့ မေမေက ပြောဖူးပါတယ်။

ကျွန်တော် ရန်ကုန်မြို့လယ်သား စစ်စစ်

ကဲ... ဦးသာစု (ခေါ်) သခင်ဖေသန်းနဲ့ ဒေါ်ခင်ညိုတို့တော့ ညားပါပြီ။

ကျွန်တော့်အကြောင်း စသင့်ပြီလို့ ထင်ပါတယ်။ ခုမှပဲ မင်းအကြောင်း ရေးပြီလား။ ရှေ့က အပိုဆာဒါးတွေ ဘာကြောင့် ရေးသလဲလို့ မေးနိုင်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော့်အကြောင်းရေးတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော့် မိဘ၊ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်ရဲ့စရိုက်လက္ခဏာ ကောက်ကြောင်းလေးတွေ ပါမှ ကျွန်တော့်အပြုအမူနဲ့ လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေကို ပိုပြီး ခန့်မှန်းပုံဖော်နိုင်လိမ့်

မယ်လို့ ယူဆလိုပါပဲ။

ကျွန်တော့်ကိုမမွေးခင် ကျွန်တော့်အစ်ကို အာယုကို မွေးခဲ့ပါတယ်။ (ဟုတ်ပ... အစ်ကိုကို အရင်မမွေးဘဲ ကျွန်တော့်ကို မွေးလိုမှ မရတာ) အာယုဆိုတာ ဖေဖေနဲ့ မေမေက သူတို့သားဦးလေးကို အသက်ရှည်စေချင်တဲ့ အတွက် ပေးတဲ့ နာမည်ပါ။

“အဘိဝါဒန သီလိဿ

နိစ္စဝုဒ္ဓံ ပဇာယိနော

စတ္တာရော မေဗ္ဗာ ဝနုတိ

အာယု ဝဏ္ဏော သုခံ ဗလံ”ဆိုတဲ့ လူကြီးများကို ကန်တော့တဲ့အခါ ဆုပေးတဲ့ ပါဠိကို အများအားဖြင့် ကြားဖူးကြပြီးသားဖြစ်မှာပါ။ အဓိပ္ပာယ်လည်း သိကြမှာပါ။ ဆိုလိုတဲ့အကျဉ်းကတော့ ‘ကိုယ့်ထက် တစ်နေ့ တစ်ရက်၊ တစ်မနက် အသက်အရွယ်အားဖြင့်၊ ဂုဏ်အားဖြင့် ကြီးမြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်အား အမြဲမပြတ် ရိုသေလေးစား ကန်တော့သောသူများသည် အာယု အသက်ရှည်ခြင်း၊ ဝဏ္ဏ အဆင်းလှခြင်း၊ သုခ ချမ်းသာကြီးခြင်း၊ ဗလ ခွန်အားကြီးခြင်းတို့နှင့် ပြည့်စုံပေရာ၏’လို့ ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါတယ်။

မေမေက ကျောင်းဆရာမပါ။ ဖေဖေက စာရေးဆရာ ဖြစ်လာမယ့် စာဖတ်နာသူပါ။ သည်တော့ သူတို့ရဲ့ သားဦးလေးကို အသက်ရှည်ခြင်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတဲ့ ‘အာယု’ လို့အမည်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လူ့ဘဝ လူ့လောကက ဖြစ်ချင်တိုင်းမဖြစ်ပါ။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာတွေအားလုံး တိတိကျကျချည်း ဖြစ်နေမှတော့ လူ့လောကရယ်လို့ပီပြင်တော့မှာမဟုတ်ပါဘူး။ (လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ သူဖြစ်ချင်တာအားလုံး ဖြစ်လာတယ်ဆိုရင် လူ့လောကကြီး ပျက်စီးသွားမယ်လို့ ကျွန်တော် ယုံပါတယ်။) အသက်ရှည်ခြင်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတဲ့ ကျွန်တော့်အစ်ကိုအာယုဟာ သုံးနှစ်သားအရွယ်မှာ ကွယ်လွန်ရှာပါတယ်။

မြန်မာလို ၁၃၀၇ခု ပြာသိုလမှာ ကျွန်တော့်ကို မွေးပါတယ်။ အာယု
 ပြီးတော့ မွေးလာတဲ့ကလေး(ကျွန်တော်)ကလည်း ယောက်ျားလေးရှိ 'ဝဏ္ဏ'
 လို့ နာမည်မှည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ သဘောကတော့ အဆင်းလှစေချင်တဲ့
 မိဘစေတနာပါ။

ခုနုပြောသလိုပဲ အဆင်းလှခြင်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတဲ့ ကျွန်တော်မောင်ဝဏ္ဏ
 ကလည်း မဲကြုတ်ကြုတ်၊ ပိန်ရှည်ရှည်၊ စုတ်ချွန်းချွန်း၊ လက်ပြင်ကိုင်းကိုင်းနဲ့
 ဘယ်လိုမှ လှပတဲ့ ရုပ်ရှည် မရှိရှာပါဘူး။

ကျွန်တော် ရန်ကုန်သားအစစ်ခင်ဗျ။ ရန်ကုန်မြို့လယ် ဆူးလေစေတီ
 တော်နဲ့မလှမ်းမကမ်းမှာရှိတဲ့ အတွင်းဝန်များရုံး(အခု ဝန်ကြီးများရုံး)ရဲ့တောင်
 ဘက်ကပ်လျက်က ဘရတ်ကင်းလမ်း (ဗိုလ်တလေးဈေးလမ်း)ထိပ်က
 'ရွှေဥဒေါင်း'ဆိုတဲ့သားဖွားခန်းမှာ မွေးပါတယ်။ 'ရွှေဥဒေါင်း'ဆိုတော့
 ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းကို အမှတ်ရနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ
 ပညတ်နဲ့၊ ဓာတ်နဲ့ ဆက်ပြီး မွေးလာတာလို့ ကိုယ့်ဘာသာဂုဏ်ယူပါတယ်။
 စာရေးသူတစ်ယောက် ဖြစ်လာတာကို ဂုဏ်ယူပါတယ်။

ကျွန်တော့်မိဘနှစ်ပါးဟာ စစ်ပြီးစ ရန်ကုန်မြို့ကို ပြန်လာကြတော့
 နေရာ မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဖေဖေက အဲဒီ ဘရတ်ကင်းလမ်း (ဗိုလ်
 တလေးဈေးလမ်း)ထဲက ဘယ်သူမှပြန်မလာသေးတဲ့ အခန်းလွတ်တစ်ခန်းကို
 ခဏနေခွင့်ပေးဖို့ တာဝန်ကျ အမေရိကန်စစ်ဗိုလ်ဆီမှာ ခွင့်သွားတောင်းပါ
 သတဲ့။ အမေရိကန်စစ်ဗိုလ်က ခွင့်မပြုပါဘူး။ သည်တော့ ကျွန်တော့်ကို
 ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားတဲ့ မေမေ့ကိုပါခေါ်ပြီး အဲဒီ အမေရိကန်စစ်ဗိုလ်ဆီမှာ
 ထပ်ခွင့်တောင်းပါတယ်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ လမ်း
 ဘေးမှာ နေရရင် ကျန်းမာရေးကအစ အားလုံးကိုထိခိုက်နိုင်ကြောင်း တင်ပြခဲ့
 ပါတယ်။ နောက်တော့ အဲဒီစစ်ဗိုလ်ကလည်း သနားသဖြင့်ပဲလားတော့
 မသိဘူး၊ မူလအိမ်ရှင်တွေ ရောက်မလာမီအတွင်း နေစေလို့ အမိန့်ပေးခဲ့ပါ
 သတဲ့။ ဒါနဲ့ပဲ ကျွန်တော်ဟာ ရန်ကုန်မြို့လယ်သားစစ်စစ် (ရန်ကုန်မြို့လယ်

ချက်မြုပ်)ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

ပေပေတို့ ချမ်းသာလို့ မဟုတ်ဘူးလို့။ စစ်ပြီးစ ဗရတ်ဗရက်အချိန်မို့ အဲဒီမှာနေခွင့်ရခဲ့တာပါ။

အဲ... နောက်တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုက ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းရဲ့အကျော်ကြားဆုံး စာတ်ကောင် စုံထောက်ကြီးဦးစံရှား နေထိုင်ခဲ့တဲ့ နေရာကိုလည်း ဘရတ်ကင်းလမ်း(ဗိုလ်ကလေးရေးလမ်း)လို့ပဲ ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းက ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ဟာ ဆရာကြီးရွှေဥဒေါင်းလို ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုကြီး၊ စာကြီးပေကြီးတွေ ရေးနိုင်ဖို့ နေနေသာသာ မဖြစ်ညစ်ကျယ်စာလေးတွေကို တောင် ဖျစ် ညှစ် ရေးနေရတဲ့ ငတိပါ။

လူမှန်းသိစ

အဲဒီ ဘရတ်ကင်းလမ်း(ဗိုလ်ကလေးရေးလမ်း)မှာ ကြာကြာနေခွင့် မရလိုက်ပါဘူး။ ကျွန်တော်လူမှန်းသိစအရွယ်ရောက်တော့ ကျားကူးကွက်သစ်မှာ နေနေရပါပြီ။ ကျားကူးကွက်သစ်ဆိုတာ အခု အမျိုးသားရေကူးကန်ရှေ့၊ ကျားကူးဘုန်းတော်ကြီးတိုက်နဲ့ ဦးဝိစာရလမ်းမကြီးကြားက ကွက်လပ်ပါ။ ခု အဲဒီနေရာမှာ ပန်းခြံတစ်ခု ရှိပါတယ်။

ကွက်သစ်ဆိုတာ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်က အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ရန်ကုန်ကိုရွှေလာတဲ့ အိမ်မဲ့ရာမဲ့တွေ ဖြစ်သလိုတဲထိုးနေကြတဲ့ ရန်ကုန်ဆင်ခြေဖုံးက ရပ်ကွက်အသစ်တွေပါပဲ။ မင်းမနိုင်ကွက်သစ်၊ ဖဆပလကွက်သစ်၊ သံပုံချိုင့်အစရှိသဖြင့် အဲဒီအချိန်က ကွက်သစ်တွေ မှီလိုပေါက်ခဲ့ပါတယ်။

စစ်ဖြစ်လို့ ပြေးရင်းလွှားရင်းနဲ့ ကိုယ့်အရပ်ကိုယ် မပြန်နိုင်တဲ့သူတွေ၊ ပြည်တွင်းသောင်းကျန်းမှုက စတော့ နယ်မှာငြိမ်းချမ်းမှုမရှိလို့ ရန်ကုန်ပြောင်းလာတဲ့သူတွေအစရှိသဖြင့် အိမ်ခြေရာခြေမဲ့လူတွေက အစိုးရမြေတွေပေါ်မှာ ကိုယ်ထင်သလို တဲထိုးနေကြတဲ့နေရာတွေပဲဖြစ်ပါတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့်

ကျူးကျော်ရပ်ကွက်တွေပေါ့။ ရပ်ကွက်တစ်ခုလို့ စနစ်တကျပုံဖော်ထားတာ မဟုတ်တဲ့အတွက် လမ်းရယ်လို့သတ်သတ်မှတ်မှတ်မရှိ၊ ရေသွင်းရေထုတ် မြောင်းရယ်လို့မရှိ၊ စနစ်တကျ အိမ်သာလည်းမရှိ၊ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေတဲ့ နေရာတွေပါ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလူတွေကို ဘယ်လိုအရေးယူအပြစ်ပေးမလဲ။ စစ်ဖြစ်လို့ ပြေးလွှား ပုန်းရှောင်ရင်း ရောက်လာကြတာ။ အေးအေးဆေးဆေး ဆိုရင် ကိုယ့်အရပ်ကိုယ့်ဒေသမှာပဲ နေချင်ကြမှာပေါ့။ အစိုးရကလည်း ကက်စ်ဘီ (CAS-B = Civil Administration Service, Burma) ခေတ်၊ လွတ်လပ်ရေး မရတရအချိန်ပေါ့။

နောက်တော့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းနဲ့အာဇာနည်ကြီးတွေ ကျဆုံးပါရော။ လူကြီးတွေပြောပြချက်အရတော့ ကျွန်တော့်ကို အစောင့်ကျ တပ်မတော် ရဲဘော်တွေက ချီခိုပြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို နောက်ဆုံးအလေးပြုကြတဲ့ ဂျူဗလီဟောထဲ ခေါ်ခေါ်သွားကြပါသတဲ့။ ဗိုလ်ချုပ်ရုပ်ကလာပ်နားရောက်လို့ 'ကျဆုံးလေပြီသော ခေါင်းဆောင်ကြီးများကို အလေးပြု'လို့ ရဲဘော်က ပြောရင် ကျွန်တော်က လက်ကလေးတစ်ဖက် မြှောက်မြှောက်နေတတ်ပါ တယ်တဲ့။ ဒါနဲ့ ရဲဘော်တွေက ချစ်သွားပြီး ခဏခဏဆိုသလို ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းတို့ကို အလေးပြုခဲ့ရပါသတဲ့။ (ပြည်သူ့ရဲဘော်တပ်ပါတဲ့။ ကာကီ ဘောင်းဘီတို ဝတ်ပါသတဲ့။ ဖေဖေ ပြောပြတာ။)

နောက်တော့ လွတ်လပ်ရေးရ၊ ကွန်မြူနစ်ပါတီ တော့ခို။ ဖဆပလက အစိုးရပွဲ့၊ ကရင်က တော့ခို။ ပြည်တွင်းမငြိမ်မသက်မှုတွေဖြစ်၊ နယ်က လူတွေ မြို့တက်လာကြ။

ကျွန်တော်တို့ ကျားကူးကွက်သစ်မှာလည်း တဲတွေတိုးသထက်တိုးလာ။ ညစ်ပတ်နံ့စော် ရှုပ်ပွဲ။ ကျွန်တော်တို့နေတဲ့နေရာက လမ်းဘေးရေမြောင်းကိုခွ ဆောက်ထားတာတဲ့ 'တဲ'။ အညစ်အကြေးမှန်သမျှ မြောင်းထဲခွနဲ့။ အမှိုက်ပုံ ဆိုတာက ဦးဝိစာရလမ်းလယ်က ကျွန်းပေါ်မှာ ပစ်ချင်သလိုပစ်နေကြတာ။ ဒါနဲ့ ကွက်သစ်ထဲက လူကြီးများနဲ့ဖေဖေက ဦးဆောင်ပြီး တစ်ပတ်တစ်

ကြိမ် မာယာအဖွဲ့ လုပ်ကြပါသတဲ့။ အဓိကကတော့ တစ်ရပ်လုံးက အညစ်အကြေးတွေ စုဝေးရာဖြစ်တဲ့ ရေမြောင်းကို ရပ်ကွက်ထိပ်ဘက်စပြီး အစွန့်အထိ ထိုးဝါးတွေနဲ့ထိုးချ၊ ရေလောင်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်ကြတာပါပဲ။ အဲဒီလိုမှ မလုပ်ရင်လည်း အပုပ်နဲ့တွေ့တာ မခံနိုင်လောက်အောင် ဆိုးပါတယ်။ ကျန်းမာရေး ရှုထောင့်က ကြည့်ရင်တော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဘာတစ်ခုမှ ကျန်းမာရေးနဲ့ ညီညွတ်တဲ့ပတ်ဝန်းကျင် မရှိပါဘူး။ လူမှုရေးရှုထောင့်က ကြည့်ရင်လည်း သည်အတိုင်းပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့နေတဲ့အိမ်(တဲကြီး)ထဲကနေ ခြေတစ်လှမ်းထွက်တာနဲ့ ပလက်ဖောင်းပေါ်ရောက်ပြီ။ ပလက်ဖောင်းရဲ့တစ်ဝက်နီးပါးက အိမ်ထဲမှာ။ နောက်ဖေးမှာ ရေမြောင်း။ တံစက်မြိတ်နဲ့ ပလက်ဖောင်းက ဆက်လျက်။ အဲဒီထက်လည်း ထပ်ကျူးကျော်လို့ မရတော့ဘူး။ သည့်ထက် ရှေ့တိုးရင် ကားလမ်းပေါ် တံထိုးတဲ့အဆင့် ရောက်သွားတော့မှာပါ။

အဲဒီ ကျူးကျော်ကွက်သစ်ရဲ့ ရေမြောင်းကြီးကို သတိရတိုင်း အခု ကျွန်တော့်အိမ်ရှေ့က ရေမြောင်းကိုကြည့်ပြီး သက်ပြင်းအခါခါချမိပါတယ်။ ခု ၂၀၀၄ခုနှစ်ရောက်တဲ့တိုင် ကျွန်တော့်အိမ်ရှေ့က ရေမြောင်းမှာ အမှိုက်တွေနဲ့ ပြည့်နှက်နေလေ့ရှိပါတယ်။ လွတ်လပ်ရေးရခဲ့တာ ငါးဆယ်နဲ့မှ ငါးနှစ်ကြီးကျော်ခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့လူမျိုးက အမှိုက်ကလေးတောင်မှ စနစ်တကျ မစွန့်ပစ်ချင်သေးပါကလား။ ဒါနဲ့များ... (စနစ်တကျအမှိုက်စွန့်ပစ်တာဟာ ဘာမှ ခက်ခဲတဲ့ အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး။)

ကျွန်တော်ကတော့ အိမ်ရှေ့မှာ အမှိုက်တောင်းလေး ချထားပါတယ်။ နောက် စည်ပင်က အမှိုက်ပုံးဝယ်ပြီး ထားရမယ်ဆိုလို့ ဝယ်ထားပြီးချထားပါတယ်။ အမှိုက်ပုံးကတော့ ဟောင်းလောင်းပဲ။

ကျွန်တော်တို့မိသားစုက ညတိုင်း အိမ်ရှေ့ကအမှိုက်တွေ လှဲကျင်းပြီး အမှိုက်ပုံးထဲ ထည့်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကြုံရင်ကြုံသလို အမှိုက်ကောက်ပြီး ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ကလေးထဲ ထည့်ပါတယ်။ တစ်ရပ်လုံး လိုက်

အမှိုက်ကောက်နေလို့လည်း ဖြစ်မှမဖြစ်တာ။ အရပ်လူကြီးတွေကလည်း သင့်တော်တဲ့အချိန်မှာ လူစုပြီး ရေမြောင်းကို ဖော်ပေးကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မနိုင်နိုင်အောင်ပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့တတွေ အမှိုက်ကလေးတော့ စနစ်တကျ စွန့်ပစ်တတ်သင့်ပါပြီ။ ထားပါလေ၊ မကြာတော့တဲ့တစ်ချိန်မှာ ဖြစ်လာရမှာပေါ့။

ကျားကူးကွက်သစ်ရဲ့လမ်းတွေဟာ စနစ်တကျမဟုတ်တဲ့အတွက် လမ်းအတိုင်း လျှောက်သွားရင် တစ်နေရာမှာ တဲအိမ်တစ်လုံးက လမ်းကို ပိတ်ဆောက်ထားတာ တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ဘေးမှာရှိတဲ့ တဲတဲစက်မြိတ်ကို ခြိတ်လျှောက်ရင် နောက်လမ်းချိုးတစ်ခုကို တွေ့ပါလိမ့်မယ်။ ကိုယ်တွေ့ချင်တဲ့ လူကိုသာ မေးပါတော့။ တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်က ချောင်ကြိုချောင်ကြားကိုဖြတ်ပြီး လမ်းညွှန်ပေးပါလိမ့်မယ်။ အဲဒါ ကွက်သစ်တွေထဲမှာ လူရှာတဲ့ နည်းပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့ကွက်သစ်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဖဆပလကွက်သစ်ရှိပါတယ်။ အဲဒီအချိန် အစိုးရက ဖဆပလ အစိုးရ။ ကျွန်တော့်အထင်တော့ ဖဆပလအဖွဲ့ရဲ့ အမာခံ တွေဟာ အဲဒီရပ်ကွက်မှာ နေကြတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဖဆပလကွက်သစ်ကို ဖျက်ပြီး အဲဒီနေရာမှာ ဖဆပလတိုက်ခန်းတွေ ဆောက်ပေးပါတယ်။ (ကျားကူးကွက်သစ်ကတော့ ရှိမီနဲ့ ပြာကျခဲ့ရပါတယ်။ ဘယ်သူကရှိသလဲဆိုတာတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ။)

အဲဒီ ဖဆပလကွက်သစ်ကိုဖျက်ပြီး အဲဒီမှာ ကျူးကျော်နေကြတဲ့မိသားစုတွေကို စာရင်းကောက်၊ တိုက်တွေဆောက်ပြီး ပြန်နေရာချပေးစသဖြင့် လုပ်ပါတယ်။

ဖဆပလကွက်သစ်အကြောင်း ကျွန်တော် မှတ်မိသမျှ ရေးပါရစေ။ ကျွန်တော်တို့ကျားကူးကွက်သစ်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်တဲ့ ဖဆပလကွက်သစ်ရဲ့ မျက်နှာစာတန်းမှာ ထီးထီးမားမား ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့ရတာကတော့

ထရုံကို ထုံးတွေသုတ်ထားတဲ့ တရုတ်ချက်အရက်ဆိုင်ပါပဲ။ မျက်စောင်းထိုးမှာ ဘဲခေါင်းသုတ်၊ ဝက်ခေါင်းသုတ်၊ ကုလားငစင်ရိုင်းဟင်း အစရှိတဲ့ အမြည်းဆိုင်တွေက ညနေစောင်းဆို ပလက်ဖောင်းပေါ် တက်ရောင်းကြပါတယ်။ မူးတဲ့သူမူး၊ ရန်ဖြစ်တဲ့အခါဖြစ်စိ၊ အရက်ဆိုင်ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ထုံးစံပါပဲ။ ဖဆပလကွက်သစ်ထဲက မူးမူးနဲ့ ပမညတကို ကလော်တုတ်သံတွေကိုကြားနေခဲ့ကြရပါတယ်။ ကျွန်တော်က လူမှန်းသိစ ကလေးပဲရှိတယ်။ အမူးသမားတွေ ဆဲနေကြတယ်ဆိုတာလောက်ပဲသိတယ်။ ပါတီနိုင်ငံရေးကိစ္စတွေဆိုတာ ဘယ်သိဦးမှာလဲ။ မင်းတို့နို့ထားတဲ့ ဖဆပလကျောက်တိုင်ကြီးက ချစားနေပြီကွ ဆိုတဲ့စကားလောက်တော့ မှတ်မိနေပါတယ်။ ဘာမှ နားမလည်ပါဘူး။ ကျောက်တိုင်ကြီး ချစားတယ် ဆိုတာ ပဟောဠိဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

[အခုဖဆပလကွက်သစ်ဟာ နောက်ပေါ်ပါ။ ပထမဖဆပလကျားကျော်ကွက်သစ်ဟာ ကျားကူးကွက်သစ်နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ပါ။ အဲဒီနောက်မှာမှ မင်းမနိုင်ကွက်သစ်ရှိပါတယ်။ (သည်ကိစ္စသတိပေးတဲ့ ဆရာမောင်မောင် မြင့်အေးကို ကျေးဇူးပါ။) အဲဒီအကြောင်းက အဲဒီခေတ်နိုင်ငံရေးတွေနဲ့ ပတ်သက်နေလို့ ကျွန်တော် မရေးအပ်ပါဘူး။ တကယ်သိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရေးရင် ကောင်းပါလိမ့်မယ်။]

ကျားကူးကွက်သစ်ထဲမှာ ဘုရားနဲ့တရားနဲ့နေတဲ့သူတွေလည်း ရှိသလို မိုက်ရိုင်း ရမ်းကားတဲ့ လူစုကလည်း အားမသေးပါဘူး။

အဲ... ကျွန်တော်ရေးချင်တာက အစိုးရက ဖဆပလကွက်သစ်ကို ဖျက်ပြီး တိုက်ဆောက်ပေးတော့ အဲဒီကွက်သစ်ထဲက နေရာမရှိတဲ့လူတချို့က ကျွန်တော်တို့ကျားကူးကွက်သစ်ထဲက ရင်းနှီးတဲ့အိမ်တွေမှာ ယာယီလာနေကြပါတယ်။ သည်တုန်းက ဖေဖေတဲကြီးထဲမှာ ပုံနှိပ်စက်တစ်လုံးနဲ့ စက္ကူပုံတွေနဲ့ ပူတူးတူးပုံနှိပ်တိုက်လုပ်ငန်း လုပ်နေပါတယ်။ ဖေဖေဆီမှာ သွေးသောက် ဦးပြည့်စုံက သူ့မဂ္ဂဇင်းမျက်နှာပုံးပုံအပ်ရင်း အာလ္လာပသလ္လာပ ပြောကြတော့ ခင်ဗျား စတားပြောကောင်းတယ်၊ စာရေးပါလား လို့

တိုက်တွန်းခဲ့ပါသတဲ့။

ဖေဖေကလည်း ရှေးချင်ချင်ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအတိုင်းမိက 'ဒါတွေ ပြင်' ဆိုတဲ့ ပြုပြင်ရေးစာအုပ် သူဘာသာသူ ရိုက်ထုတ်တာ။ ဝက်ဝက်ကွဲ အောင်'ရုံး'ပါတယ်။ ဈေးသည်နှင့်ဈေးဝယ်ဆက်ဆံရေး၊ စပယ်ရာနှင့်ခရီးသည် ဆက်ဆံရေး၊ လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့နှင့်ပြည်သူတို့ဆက်ဆံရေး ကမောက်ကမ ဖြစ်နေတာကို ပြင်စေချင်တဲ့ စေတနာနှင့်ရေးတာပါ။ ဘယ်သူမှ ဝယ်မဖတ်ပါ သူး။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းတို့ ကျဆုံးတဲ့အခါကျတော့ ကျားကူးကွက်သစ်ဟာ ကြက်ပျံမကျစည်ကားနေပါတယ်။ ဂျပန်လီဟောဆိုတာက ကျားကူးကွက် သစ်ရဲ့နောက်မှာ။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို အလေးပြုဖို့လာတဲ့သူတွေထဲမှာ ရိုးတွေအပြည့်နဲ့ လူလုံးပြတာတို့၊ ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲတစ်ခုလိုသဘောထားပြီး လာ ကြတာတို့(တကယ်ဝမ်းနည်းကြေကွဲတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်းအများကြီးပါ)ကို တွေ့တော့ ဖေဖေကမနေနိုင်မထိုင်နိုင် 'ဝန်ကြီးတစ်မတ်' ဆိုတဲ့ဝတ္ထုတို တစ် ပုဒ်ရေးပြီး သွေးသောက်ဦးပြည့်စုံကို ပေးလိုက်ပါတယ်။ ဦးပြည့်စုံက သွေး သောက်မဂ္ဂဇင်းမှာ ထည့်သွင်း ဖော်ပြပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဖေဖေ စာရေးဆရာဖြစ်ဖို့အတွက် ဦးပြည့်စုံက ကူညီအားပေးခဲ့တာဖြစ်တာမို့ ဦး ပြည့်စုံကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ။

“ခား”မောင်ဝဏ္ဏ

ခုန ဖဆပလကွက်သစ်ဖျက်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော့်တကြီး ဦးမြမောင်(ဘိုးဘိုးဦးမြမောင် မဟုတ်ပါ)နဲ့ ကျွန်တော့်ကြီးတော် အမေဘူဒီ တို့က ခေါ်မွေးထားပါတယ်။ သူတို့မှာ သားသမီးမထွန်းကားပါဘူး။ ဖေဖေ တို့ကလည်း မွေးစားဖို့အပိုင်ပေးတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကလေးသိပ်ချစ်တတ်တဲ့ ဘာဘဦးမြမောင်ရဲ့တောင်းဆိုချက်ကြောင့် ကျွန်တော့်ကို သူတို့လင်မယားရဲ့ တံမှာ သွားအိပ်ခွင့်ပြုခဲ့တာပါ။

မေမေက နေ့ခင်းပိုင်း ကျောင်းသွား၊ ဖေဖေက သူ့အလုပ်တွေနဲ့သူ ရှုပ်နေဆိုတော့ ကျွန်တော့်ကို ဘကြီးနဲ့ကြီးတော်က စောင့်ရှောက်ထားတဲ့ သဘောပါ။

ပြဿနာက ခုန ဖခင်ကွက်သစ်ဖျက်လိုက်လို့ ယာယီပြောင်းရွှေ့ပြီး လာနေတဲ့ ကိုလု(ဆိုပါတော့)နဲ့ မနီ(ဆိုပါတော့)တို့ဟာ ကျွန်တော့်ကြီးတော် အမေဘူဒီနဲ့ ရင်းနှီးတာကြောင့် ကျွန်တော်တို့အိမ် (အမေဘူဒီတို့တဲ)မှာ မိသားစုလာနေကြပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ လူမမယ်ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့အတူ မနီရဲ့မောင်၊ မောင်သန်း(ဆိုပါတော့)ပါ ပါလာပါတယ်။

သူတို့က ခြင်ထောင်ကြီးတစ်လုံးချုပ်ပြီး အမေဘူဒီ၊ မနီ၊ ကလေးနှစ်ယောက်၊ ကျွန်တော်နဲ့ကိုမောင်သန်းတို့ အတူတူအိပ်ဖို့ စီစဉ်ပါတယ်။ မောင်သန်းက ကျွန်တော့်ထက် ရှစ်နှစ်လောက် အသက်ကြီးပါတယ်။ နယ်က တက်လာကြတာပါ။ တောနယ်မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းနေဖူးပါတယ်။ အဲဒီမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသား (ကြီးနိုင်ငယ်ညှဉ်း)ရိုက် ပါလာပါလိမ့်မယ်။ ယုတ်ကန်းတဲ့ စရိုက်ဆိုးက သူ့ဆီမှာ ရှိနေပါတယ်။

ပထမတော့ မသိဘူး။ ကစားဖော်ရတယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော်ပျော်နေခဲ့တယ်။

တစ်ညတော့...

(အရေးကြီးပါတယ်။ ရေးသင့်မရေးသင့် တော်တော်ကြီးစဉ်းစားပြီးမှ ရေးလိုက်တာပါ။ မိဘတွေနဲ့ကလေးတွေ သတိထားရမယ့်အချက်မို့ ရေးလိုက်ပါတယ်။)

အဲ... တစ်ညတော့...

သည်ကောင်လုပ်ပုံက ကျွန်တော်အိပ်မောကျနေတုန်း သူ့ခါးနဲ့ကျွန်တော့် ခါးကို သူပုဆိုးနဲ့ ဆွဲပြီး တင်းတင်းချည်နှောင်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို မဖယ်မရာလုပ်ဖို့ အားထုတ်တော့တာပါပဲ။ ကျွန်တော် လန့်နိုးပါတယ်။ အတင်းရုန်းပေမယ့် ခါးမှာကြပ်နေအောင် ပုဆိုးနဲ့ စည်းထားတော့

မလွတ်ပါဘူး။ ဒါနဲ့ မလုပ်နဲ့ ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး။ အမေဘူဒီ၊ မမနီ
သေဖြင့် ငိုသံတစ်ဝက်၊ ကြောက်သံတစ်ဝက်နဲ့ အော်မိပါတယ်။

အမေဘူဒီတို့က 'ဟဲ့ ကလေးတွေ၊ ညကြီးမိုးချုပ် ဘာတွေဆော့နေကြ
တာလဲ။ ကောင်းကောင်းအိပ်ကြ' လို့ ပြောပြီး ပြန်အိပ်သွားကြပါတယ်။
လျှပ်စစ်မီး မရှိသေးပါဘူး။ ရေနံဆီမီးကိုလည်း မီးဘေးကြောက်လို့ ငြိမ်း
ထားပါတယ်။

မှောင်နဲ့မည်းမည်းမှာ ကျွန်တော်ဈေးတွေပျံ၊ ကြောက်လန့်၊ တုန်လှုပ်၊
ကော်ဆုပ်ရွံ့ရှာစွာနဲ့ ရုန်းကန်တွန်းထိုးလုပ်ရပါတယ်။ ကျွန်တော့်အသံမထွက်
အောင် အဲဒီကောင်က လည်ပင်းညှစ်ထားပါတယ်။ တအိအိ၊ တအင့်အင့်
အသံလောက်ပဲ ထွက်နိုင်ပါတယ်။

'ဟဲ့ ကောင်းကောင်းအိပ်ကြဆိုတာ မကြားဘူးလား'
မနီရဲ့အသံပါ။

သည်တော့မှ မောင်သန်းလည်း လက်လျှော့လိုက်ဟန်တူပါတယ်။
ကျွန်တော်လည်း ခါးမှာ သူဆွဲစည်းထားတဲ့ပုဆိုးကို မရမကဖြည့်ပြီး ခြင်
ထောင်အပြင် ထွက်အိပ်ရပါတော့တယ်။

သည်ကောင့်မှာ ကလေးချင်းအနိုင်ကျင့်တဲ့အကျင့်ဆိုးရှိတယ်။ စရိုက်
ဆိုးပေါ့ဗျာ။

သည်အကြောင်းကို ပြန်တွေးမိတိုင်း ရင်တလုပ်လုပ်နဲ့ စိတ်ညစ်တဲ့
ဒဏ်ကိုခံခဲ့ရပါတယ်။ တချို့ညတွေဆိုရင် အဲဒီအဖြစ်အပျက်က ခြောက်လှန့်
လို့ တော်တော်နဲ့အိပ်မပျော်ခဲ့ပါဘူး။

သည်ကိစ္စတာကြောင့်ရေးရသလဲ။ အုပ်ထိန်းသူလူကြီးမိဘများ သတိ
ထားနိုင်အောင်ပါ။ အဲဒီလို အကျင့်ယုတ်တတ်တဲ့ကောင်မျိုးနဲ့ အတူတူ
မသိပ်မိအောင် အထူးစောင့်ရှောက်ဖို့ လိုပါတယ်။ သည်လိုကလေးမျိုးဟာ
ချို့ပေါက်နေတာမဟုတ်တဲ့အတွက် မှန်းဆသိဖို့ခက်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်
နည်းနည်း အသက်ကြီးတဲ့ကလေးနဲ့ ငယ်တဲ့ကလေး၊ ယောက်ျားလေးချင်း

ဖြစ်ပါစေ။ ညီအစ်ကိုအရင်းမဟုတ်ရင် ဝမ်းကွဲနဲ့တောင် မသိပ်သင့်ပါဘူး။
 နောက်တစ်နေ့မနက်ကျတော့ ခြင်ထောင်အပြင်ဘက်မှာ အိပ်နေတဲ့
 ကျွန်တော့်ကို ခြင်တွေလည်း ပိုင်းကိုက်ထားလို့ အဖုအပိမ့်တွေ ဖြစ်နေပါပြီ။
 ကျွန်တော့်ကြီးတော် အမေဘူဒီက ခြင်ထောင်အပြင် ဘာဖြစ်လို့ အိပ်ရသလဲ၊
 ဟိုကောင် ကန်ထုတ်လို့လားလို့ မေးပါတယ်။ (ကျွန်တော့်ကို အဲဒီအထုတ်
 တမာကောင်က *မင်းပြန်ပြောရင် လည်ပင်းညှစ်သတ်မယ်* လို့ ခြိမ်းခြောက်
 ထားခဲ့ပါတယ်)

ကျွန်တော်သူကြီးတွေကို တိုင်ရမလား၊ မတိုင်ရဘူးလား။ တိုင်လိုက်ရင်
 အလစ်မှာ လည်ပင်းညှစ်အသတ်ခံရမှာလည်း ကြောက်နေပါတယ်။ ဒါပေ
 မယ့် အဲဒီကိစ္စကို သိပ်ရွံ့မုန်းနေမိပါပြီ။ ဒါကြောင့် နေခင်းထမင်းစားပြီး
 ချိန်၊ အမေဘူဒီနဲ့မမနီတို့ စကားပြောနေကြတဲ့အချိန်မှာ အနားကပ်သွားပြီး
 မေဘူဒီ၊ ကျွန်တော် မောင်သန်းနဲ့ အတူတူမအိပ်ချင်ဘူး လို့ ပြောပါတယ်။
 ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ သည်ကောင်က ခြင်ထောင်အပြင် ကန်ထုတ်လို့လား
 မဟုတ်ဘူး

အမေဘူဒီ တွေခနဲ တစ်ချက်စဉ်းစားတယ်။ ပြီးတော့...
 သည်ကောင် ငါ့သားကို (...)လို့လား လို့ တဲ့တိုးမေးပါတယ်။
 ကျွန်တော် ငိုပါတယ်။
 အမေဘူဒီ တုတ်တစ်ချောင်း ထဆွဲပြီး *ဘယ်မလဲ သည်ကောင်...*
 မမဘူဒီ ကျွန်မဆုံးမပါ့မယ် လို့ မမနီက ပြောပါတယ်။
 မရဘူး၊ ငါ့လင်နဲ့ လုပ်ရမှ ကျေနပ်မယ်

ကျွန်တော် ရှက်လည်းရှက်၊ ဝမ်းလည်းနည်း၊ ဒေါသလည်းဖြစ်၊ အမျိုးခံ
 ခံစားရပြီး ငိုကြီးချက်မနဲ့ ထွက်ပြေးခဲ့ပါတယ်။ (နောက်ဖေးလမ်းကြား
 စကြာပင်လေးအောက်မှာ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုနေခဲ့မိတာကို ခုချိန်ထိ မှတ်မိ
 နေတုန်းပါ။ နောက် သိပ်မကြာခင် ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ အဲဒီမိသားစု
 ကျွန်တော်တို့*တဲ*ကနေ ပြောင်းသွားကြပါတယ်။

သည်အကြောင်းကို ကျွန်တော်၊ မောင်သန်း၊ အမေဘူဒီနဲ့ မမနီတို့ပဲ သိကြပါတယ်။ ခုတော့ အဲဒီမောင်သန်းလည်း ကာလသားရောဂါနဲ့ ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်မှာ သေသွားပါတယ်။ အမေဘူဒီနဲ့ မမနီတို့လည်း မရှိကြတော့ပါဘူး။ မမနီရဲ့သမီးတွေ ရှိပါသေးတယ်။ မောင်သန်းရဲ့မိသားစုလည်း ဆင်းရဲ ခုတ်ပြတ်ပြီး ဘယ်နေရာ ရောက်နေမှန်း မသိတော့ပါဘူး။

ကျွန်တော်အရွယ်ရောက်တော့ ဘုရားဈေးက ဓားမြှောင်တစ်လက်ဝယ် ပြီး မောင်သန်းကို ဓားနဲ့ထိုးဖို့ အခွင့်ကောင်း လိုက်စောင့်ပါသေးတယ်။ အဲဒီခွေးမသားကလည်း ငပါးပဲ။ ကျွန်တော်နဲ့တတ်နိုင်သမျှ ဝေးအောင် ရှောင်လစ်ပါတော့တယ်။ သူ့အလုပ်လုပ်တဲ့ဆီ လိုက်သွားတယ်။ ကျွန်တော့်ကို တွေ့တာနဲ့ နောက်ဖေးပေါက်က ထွက်ပြေးတယ်။ တကယ်တော့ သည်ကောင် သတ္တိမရှိဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ အခွင့်ရတဲ့တစ်နေ့ သူ့ကို သတ်ကောင်း သတ်ပစ်လိမ့်မယ်လို့ ကြံပြီးသိထားပုံရတယ်။ နောက်တော့ ငယ်ငယ်ရွယ် ဋ္ဌယ်၊ အသက်သုံးဆယ်ကျော်လောက်မှာပဲ ဆစ်ဖလစ်ရောဂါဖြစ်၊ နောက် အနာကြီးရောဂါဖြစ်၊ သေသွားတယ်။

တကယ်လို့ အခွင့်ရလို့ သူ့ကို ကျွန်တော်သတ်မိရင်လည်း ကျွန်တော် ထောင်ထဲရောက်မှာပါပဲ။

တမြန်နှစ်လောက်က အမေရိကန်ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား ကြည့်ရပါတယ်။ ဇာတ်လမ်းက ကလေးထောင်တစ်ခုကို အခြေခံပါတယ်။ ကလေးထောင်ထဲမှာ ယုတ်မာတဲ့ ဝါဒါတစ်ယောက်က ကလေးတွေကို အဲဒီလို အဓမ္မကျင့်တယ်။ ကလေးထောင်က လွတ်လာတဲ့ လူငယ်သုံးယောက်ဟာ အဲဒီဝါဒါကို မရမကရှာပြီးသတ်လိုက်တယ်။ အမှုဖြစ်တယ်။ ရုံးမှာ စစ်ဆေးကြားနာတဲ့အခါ လျှောက်လဲချက်တွေ ပေးကြတယ်။ တရားခံရှေ့နေ(လူငယ်တွေဘက်ကလိုက်တဲ့ ရှေ့နေ)ရဲ့ လျှောက်လဲချက်ထဲမှာ 'အဲဒီလို ယုတ်မာတဲ့ကောင်မျိုးဟာ လူလောကမှာ မရှိအပ်ဘူး' ဆိုတဲ့ အချက်ကို ထည့်သွင်း လျှောက်လဲတာ ကြည့်လိုက်ရတယ်။

အဲဒီကားကြည့်ပြီး အဲဒီည ကျွန်တော် အိပ်မပျော်တော့ဘူး။ ခုနိမ့်သီ အဲဒီအတိတ်တစ္ဆေဟာ ကျွန်တော့်ကို ခြောက်လှန့်တုန်းပါပဲ။ (ကိုလိုနီခေတ် ထောင်ထဲမှာ သည်ကိစ္စမျိုးတွေ ရှိတယ်လို့ ဖတ်ဖူးပါတယ်။)

(ကျွန်တော် စိတ်ဝေဒနာ ခံစားနေရတဲ့အချိန်မှာ အဲဒီကိစ္စက စိတ်ထဲမှာ မကြာမကြာ ပြန်ပေါ်လာခဲ့တယ်။ ဆရာဝန်ကို ငယ်ငယ်က စိတ်ညစ်စရာ တွေ ပြန်ပြန်တွေးမိပြီး ခေါင်းတွေအုံ့နေကန်လာတတ်တယ်လို့ တင်ပြတော့ ဆရာဝန်ကြီးဦးအုန်းမောင်က စိတ်ကျနေတဲ့အချိန်မှာ အဲဒီလို ငယ်ငယ်က စိတ်ညစ်စရာတွေ ပြန်ပေါ်တတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒါကို ပြန်ပြင်လို့မရ တဲ့အတွက် မစဉ်းစားဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ။ စဉ်းစားနေရင် ကိုယ်ပဲစိတ်ညစ် နေရမှာပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ဂုဏ်တော်ပုတီးစိပ်ပါ။ မေတ္တာပို့ပါလို့ အကြံပေး ပါတယ်။)

ကံကြီးပေလို့ပေါ်ခင်ဗျာ

သည်ကိစ္စရေးရင်းနဲ့ နောက်တစ်ခု သတိရလာပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ကျွန်တော် လူပျိုပေါက်အရွယ်မှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စပါ။ (အမှတ်ရရင် ရသလို့ ရေးတာဖြစ်တဲ့အတွက် အစီအစဉ်တကျ မဖြစ်တာကို ခွင့်လွှတ်ပါ။)

အဲဒီအရွယ်ရောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ သယံဇာတကျွန်းကို ပြောင်းနေကြပါ ပြီ။

ကျွန်တော်တို့အရပ်ထဲမှာ လုံးကြီးပေါက်လှအမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ ကျွန်တော့်ထက် ဆယ့်ငါးနှစ်လောက် အသက်ကြီးပါတယ်။ သူ့မှာ အိမ်ထောင်ရှိပါတယ်။ ကလေးတွေလည်း ရှိပါတယ်။ အသားမဖြူ မညိုနဲ့၊ တော်တော်ကြည့်ကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးပါ။ တင်တွေ၊ ရင်တွေ ဖွံ့ထွားပါတယ်။

တစ်နေ့ ကျွန်တော် ရန်ကုန်မြို့ထဲက အပ်ချုပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ ဘောင်း ဘီ သွားချုပ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က စိန့်ပေါကျောင်းမှာနေတော့ ကာကီ

ဘောင်းဘီ၊ ရုပ်အင်္ကျီဖြူနဲ့ နက်ကကိုင်လည်စီးအစိမ်း ယူနီဖောင်း ဝတ်ရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က အမေရိကန်ကာကီဆိုတာ ခေတ်စားပါတယ်။ တခြားကာကီရောင်ပိတ်သားတွေထက် သူက ပိုကောင်းပါတယ်။ အသားကျစ်တယ်၊ ချောတယ်၊ မဆိုစလောက် ရောင်ပြေးလေးပါတယ်။ ပြောင်လက်လက် ဆိုပါတော့။

ကျွန်တော်က ဆိုင်ထဲမှာ အမေရိကန်ကာကီစတွေ ရွေးနေပါတယ်။ ခုနပြောတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးက 'တယ်... နင်ဘာလာလုပ်သလဲ' ဆိုပြီး ကျွန်တော့်နောက်မှားရောက်လာပါတယ်။ 'ဘောင်းဘီလာချုပ်တာပါ အစ်မကြီး' လို့ ပြောလိုက်တယ်။ သူက လျှပ်တစ်ပြက်ဆိုသလိုပဲ ကျွန်တော့်ကျောဘက်မှာ ရပ်ပြီး 'ဘယ်အခဲလဲ' လို့ မေးရင်း ကျွန်တော့် ပုခုံးကို ကျော်ပြီး ကာကီစကို လှမ်းကိုင်ပါတယ်။ တကယ်က အဲဒီပိတ်စကို ကိုင်ကြည့်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ကျောဘက်ကဖက်ရင်း ရှေ့တိုးတာပါ။ လူပျိုမပါက ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဒိန်းဒလိန်းနတ် ဖမ်းပါပြီ။ သူက ပိတ်စကို ဟိုဘက် သည်ဘက် ဆွဲသလိုနဲ့ ကျွန်တော့်ကျောပြင်ကို ပွတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုခံစားနေရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်ပါတော့။ ပေါင်ဒါနဲ့ကလည်း နာညှန်ကို ချူနေပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ကာကီစကို ကရုမစိုက်နိုင်တော့ပဲ 'အဲဒါပဲ ချုပ်ပါ' လို့ ပြောလိုက်တယ်(ထင်တယ်)။ အပ်ချုပ်သည်က ကျွန်တော့်ခါး၊ ခြေထောက် အရှည်စသည်တို့ကို တိုင်းပါတယ်။ အမျိုးသမီးကြီးက ပြီးစေခန့် ရပ်စောင့်နေပါတယ်။

ဘောင်းဘီအပ်ပြီးတော့ 'ဘယ်ပြန်မလဲ' လို့ မေးတယ်။ 'အိမ်ပဲပြန်မှာပေါ့' လို့ ပြောတယ်။ 'တစ်ရပ်တည်းပဲ၊ အတူတူပြန်တာပေါ့' ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့ ဆိုင်ထဲက အတူတူ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြတယ်။

ကံကောင်းချင်တော့ ဆိုင်ထဲမှာ ကျွန်တော့်အဖေရဲ့တပည့်တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့တယ်။

ဟာ... ဝတ္ထု၊ ဘယ်လဲ

အိမ်ပြန်မလို့...

ငါလည်း ဆရာနဲ့ မတွေ့ရတာကြာလို့ တွေ့ချင်နေတာ၊ အတော်ပဲ ခြံထဲ ငါလည်း လိုက်ခဲ့မယ်

ကျွန်တော်တို့ ကားစီးပြီး ပြန်ခဲ့ကြတယ်။ တကယ်လို့များ အဲဒီ မေခေ တပည့်နဲ့မတွေ့ရင် ဘာတွေဖြစ်ကုန်မလဲ မသိဘူးဗျာ။

မှန်ရာဝန်ခံရရင် အဲဒီအချိန်ကစပြီး အဲဒီ အမျိုးသမီးကြီးကို ကြံစည်ချင် စိတ်တွေ ပေါက်ခဲ့ပါတယ်။ တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော် အဲဒီအမျိုးသမီးကြီးအိမ်ကို သွားတယ်။ အဲဒီအချိန်(နေ့လည်ခင်း)မှာ သူ့ကလေးတွေလည်း မရှိဘူး။ သူခင်ပွန်းလည်း အလုပ်သွားနေတယ်။

ကျွန်တော် အိမ်ပေါ်ကို ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ တက်သွားတယ်။ သူက ပုဆိုးတစ်ထည်ကို ဖာထေးချုပ်လုပ်နေတယ်။

ဟယ်... လာ၊ လာ၊ ခဏလေးနော်၊ ဒါလေး လက်စသတ်လိုက်ဦး မယ်

သူလက်ထဲမှာ သူခင်ပွန်းရဲ့ ပုဆိုးအပေါက်ကို ဖာနေတာ တွေ့ရတယ်။ ဖျတ်ခနဲ သတိဝင်လာတယ်။

ကာမေသု မိစ္ဆာစာရ် ကံကို ကျူးလွန်တဲ့ သူဌေးသားလေးယောက်ဟာ အဝီစိငရဲမှာ အနှစ်နှစ်သောင်း ခံစားနေရသတဲ့။ ငရဲအိုးထဲမှာ မြုပ်နေရာက တစ်ယောက်ချင်းပေါ်လာပြီး တစ်ယောက်က 'ဒု၊' တစ်ယောက်က 'သ၊' တစ်ယောက်က 'န၊' တစ်ယောက်က 'သော' ဆိုတဲ့ စကားလုံး တစ်လုံးစီပဲ ရွတ်နိုင်ပြီး ငရဲအိုးထဲ ပြန်မြုပ်သွားတယ်ဆိုတဲ့ ပုံပြင်ကို ငယ်ငယ်ကတည်းက ကြားဖူးတယ်။ လူကြီးသူမတွေ ဆိုဆုံးမတာကလည်း အထပ်ထပ်မို့ သည်လို့ ကျူးလွန်ဖို့ကို ကျွန်တော် သိပ်ဝန်လေးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သွေးသား တောင်းဆိုမှုက အသိဉာဏ်ကို ဖုံးထားပါတယ်။ ကာမဂုဏ်ဆန္ဒစိတ်ဟာ လူတွေရဲ့ သဘာဝဇီဝစိတ်(Instinct)မှာ အစွဲကြီးစွဲနေတယ်လို့ စိတ်ပညာ

ရှင်များက ဆိုလေ့ရှိပါတယ်။ ကောင်းမကောင်း၊ သင့်မသင့်စတဲ့ ကိုယ်ကျင့် တရား စောင့်ထိန်းမှုတွေကို ဖုံးလွှမ်းထားတတ်ပါတယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ကပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း အပြင်ဘက်ကို ငေးနေမိတယ်။ စိတ်ထဲမှာ ပြင်းထန်တဲ့ လွန်ဆွဲမှုတစ်ခု ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မိုးရွာချ တယ်။

နောက်ထပ် ကံဖယ်မှုတစ်ခု ဖြစ်လာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အရပ်ထဲမှာ နေ့လည်ခင်း အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ လည်ရောင်းတဲ့ မိန်းမကြီးဟာ အဲဒီအိမ်ရှေ့ ရောက်လာတယ်။ သူ့ဟင်းရည်တွေ နွေးနေအောင် ဗန်းပေါ်မှာ မီးသွေးမီးဖို သေးသေးလေးတစ်ခု ပါလေ့ရှိတယ်။ မိုးစိုရင်အခက်ပဲ။ ဒါကြောင့် အဲဒီ မိန်းမကြီးက အဲဒီအိမ်ပေါ်တက်ရင်း 'မိုးခိုပါရစေနော်' လို့ ပြောတယ်။ ခုန အိမ်ထောင်ရှင်အမျိုးသမီးကြီးက ပုဆိုးပေါက်ချုပ်တာကို လက်စသတ် လိုက်ပြီ။

အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲသည်အဖွားကြီးက 'စားဦးမလားဟေ့' လို့ မေးတယ်။ ဘာစားချင်တဲ့ စိတ်မှ မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် မာယာအတတ် ကျွမ်းကျင်တဲ့ အမျိုးသမီးက 'ထည့်... ထည့်၊ တစ်ပန်းကန်ပဲထည့်။ သိပ်မဆာဘူး။ မောင်လေးနဲ့အတူ စားတာပေါ့' တဲ့။

ကျွန်တော် တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းစားပြီး သူ့ကို ပေးလိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် လက်ကို အုပ်ဆွဲပြီး ပန်းကန်ကို ယူတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်ကို ဝရဲအိုးက ဆွဲထုတ်မယ့်သူတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်။ ဘယ်က ပြန်လာ မှန်းတော့ မသိဘူး။ ကျွန်တော့်အဒေါ် ဒေါ်လေးကြည်ပါပဲ။ ဖေဖေနှမဝမ်းကွဲ ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ခြံထဲမှာပဲ နေတယ်။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း လှမ်းမြင်လိုက် ရော မျက်လုံးဝိုင်းပြီး 'ဟဲ့... သား၊ မိုးမိနေသလား လာ၊ လာ။ ဒေါ်လေးနဲ့ အတူတူ ပြန်ရအောင်' ဆိုပြီး လှမ်းခေါ်တယ်။ ဒေါ်လေးက အဲဒီအမျိုးသမီးရဲ့ အကြောင်းကို မိန်းမချင်းမို့ သိနေတယ်နဲ့ တူပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း 'ဟုတ်တယ် ဒေါ်လေး၊ သည်နားလာရင်း မိုးမိလို့'

ပြောပြောဆိုဆိုပဲ ဒေါ်လေးနားသွားပြီး ထီးရိပ်ခိုလိုက်တယ်။ ကျွန်တော်
ငဲ့အိုးနှုတ်ခမ်းက လွတ်ထွက်ခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် စွဲလန်းစိတ်ဟာ ဖျောက်လို့မရပါဘူး။ နောက်ထပ် အခွင့်ပေး
ရင် ကျွန်တော် ထိန်းနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သည်တစ်ခါတော့ ကျွန်တော့်ကို
ကယ်လိုက်တာ 'ဆရာကြီး ပီမိုးနင်း' ပါပဲ။ ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော့်ပေးပေးက
သူ့စာအုပ်ပုံထဲက ကြိုက်တဲ့စာအုပ် ယူဖတ်ခွင့်ပြုတယ်။ တစ်ခုပဲ သတိထားရ
တာက ယူတဲ့နေရာ အတိအကျမှာ ပြန်ထားဖို့ပါပဲ။ နည်းနည်းလေးမှအလွဲ
မခံဘူး။

ကျွန်တော်လည်း စာဖတ်ဝါသနာကြီးတယ်။ ဆရာကြီးပီမိုးနင်းရဲ့စာအုပ်
တွေ ဝယ်ဖတ်ဖြစ်တယ်။ တစ်နေရာမှာ ဆရာကြီးက အောက်ပါသဘောမျိုး
ရေးခဲ့ပါတယ်။

လူပျိုပေါက်၊ အပျိုပေါက်များသည် မိမိထက် အသက်ကြီးသော
အရွယ်ကောင်းသော မုဆိုးမ၊ တစ်ခုလပ်၊ အိမ်ထောင်ရှင်မိန်းမကြီး
များနှင့် နီးနီးကပ်ကပ် မနေသင့်။ မိန်းမပျိုများဆိုလျှင်လည်း မုဆိုးမို့
တစ်ခုလပ်၊ အိမ်ထောင်ရှင် အမျိုးသားကြီးများနှင့် နီးနီးကပ်ကပ်
မနေသင့်။ အများအားဖြင့် ငြိစွန်းတတ်သည်။

...

လူပျိုပေါက်များအနေနှင့် ကာမရာဂစိတ်ပြင်းထန်လာလျှင် တစ်ကိုယ်
ရေ အာသာဖြေဖျောက်မှု လုပ်သင့်၏။ မိန်းမရွှင်များထံ မသွားသင့်။
တစ်ကိုယ်ရေအာသာဖြေမှုသည် ကျန်းမာရေးကို မထိခိုက်စေမည့်
အပြင် စိတ်တင်းကြပ်မှုကိုပင် ပြေလျော့စေ၏။

သဘောကတော့ သည်အတိုင်းပါပဲ။ စာသားတွေကတော့ တိတိကျကျ
မဟုတ်ပါ။

ဒါ့အပြင် ဆရာကြီးက လိင်ကိစ္စပညာပေးများကိုလည်း ပွင့်ပွင့်လင်း
လင်း ရေးပြခဲ့ပါတယ်။ (မိမိဇနီး၊ မိမိခင်ပွန်းနှင့်ဆက်ဆံသောအခါ အရှက်

အကြောက်ကို ဘေးချိတ်ထားရမည်)အစရှိသဖြင့် ရေးခဲ့ပါတယ်။ ဖတ်လိုလျှင် ဆရာကြီးပီမိုးနင်း ရေးခဲ့တဲ့ စာအုပ်ကောင်းများ ရှာကြိုဖတ်သင့်ပါတယ်။ ဆရာ ဒေါက်တာမောင်မောင်ညိုလည်း အဲဒီလို ပညာပေးစာအုပ်တွေ ရေးပြီး ထုတ်ဝေထားတာ ရှိပါတယ်။ လူငယ်များ ဖတ်သင့်ပါတယ်။

ဆရာကြီးပီမိုးနင်းရဲ့ လမ်းညွှန်မှုကြောင့် ကျွန်တော် ကာမေသုမိစ္ဆာစရကို ဘယ်တုန်းကမှ မကျူးလွန်မိခဲ့ပါ။

ခုနုပြောခဲ့တဲ့ အမျိုးသမီးကြီးနဲ့လည်း လွဲခဲ့ရပါတယ်။ (နောက်မှသိရတာက အဲဒီမိန်းမရဲ့ခင်ပွန်းဟာ ကာမရာဂဘက်မှာ အားနည်းပါသတဲ့။)

(ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးပြီးနိုင်ငံတွေက လိင်ပညာပေးတွေ ဦးစားပေးလုပ်နေပါတယ်။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ AIDS ရောဂါဆိုးကြီးကို ကာကွယ်ဖို့ပါ။ လောလောဆယ်တော့ ကွန်ဒုံး သုံးဖို့ဆော်သြနေကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံမှာလည်း အဲဒီပညာပေးကိစ္စတွေ စနေပါပြီ။ သည်ထက် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ဖြစ်လာသင့်ပါတယ်။)

မိန်းမရွှင်တွေအကြောင်းနဲ့ မိန်းမလျာတွေအကြောင်းလည်း ကျွန်တော်ကြိုဖူးသမျှ သူ့နေရာရောက်ရင် ရေးပါ့မယ်။

အဲဒီခေတ်က မဂ္ဂဇင်းတွေ

ကဲ... ကျွန်တော်တို့ ကျားကူးကွက်သစ်ကို ပြန်သွားရအောင်ပါ။

၁၉၄၉၊ ၅၀၊ ၅၁ခုနှစ်များဟာ မြန်မာပြည်ရဲ့ သေရေးရှင်ရေးလို အရေးကြီးတဲ့အချိန်များပါပဲ။ K.N.D.Oက အင်းစိန်အထိ သိမ်းထားပါပြီ။ မေမြို့(ပြင်ဦးလွင်)တို့ မိတ္ထီလာ၊ မန္တလေးအစရှိသဖြင့် တော်တော်များများ သိမ်းထားတဲ့အချိန်ပါ။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျားကူးကွက်သစ်ဟာ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကလေးတွေ ညနေငါးနာရီခွဲလောက်အထိပဲ ကစားခွင့်ရှိပါတယ်။ မှောင်ရီပျိုးတာနဲ့ အိမ်ထဲမှာပဲ နေရပါတယ်။ နေဝင်ပြီးတာနဲ့ အလှည့်

ကျ ကင်းစောင့်ကြပါတယ်။ ကိုယ့်အရပ်ထဲက မဟုတ်တဲ့လူတွေကို ဝင်ခွင့် မပြုပါဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ ရန်ကုန်တစ်ဝိုက်ကလေးပဲ တိုက်ပွဲ မရှိတာပါ။

[စပီမိလို့ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး ရေဒီယို အိုင်ဆိုတုပ်(ဓာတ်ရောင်မြည်ဆေး ကု)ဌာနက ဆရာဝန်ကြီး ဦးစိုးမြင့် ကျွန်တော့်ကို ပြန်ပြောပြတာတော့ ရှေးချင်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာဦးစိုးမြင့် ဖြစ်လာ မယ့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားလေးဟာ အင်းစိန်တိုက်ပွဲမှာ ဝင်တိုက်ဖို့ စာရင်းပေးခဲ့ပါတယ်။ “တို့ကို စစ်သင်တန်းပေးတာ ခဏပဲကွ။ ဘယ်ညာ ဘယ်ညာ လမ်းလျှောက်သင်ပေးတယ်။ အလေးပြုတာ သင်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ အမေရိကန်ရိုင်ဖယ် ကျည်ဆံမပါဘဲ ပစ်ခိုင်းတယ်။ နောက် ကျည်ဆံထည့်ပြီး ပစ်ခိုင်းတယ်။ အဲဒါလည်းပြီးရော အင်းစိန်စစ်မြေပြင်ကို ပို့လိုက်တာပဲ။ တို့ကို ရှေ့တန်းသိပ်မတက်ခိုင်းဘူး။ အကာအကွယ်ကောင်းတဲ့ နေရာမှာ နေခိုင်းတယ်။ ဝမ်းလျားမှောက်ပြီး တပ်ကြပ်ကြီးတွေ ချိန်ခိုင်းတဲ့ နေရာ သေနတ်နဲ့ချိန်ထားရတယ်။ ပစ်ဆိုတော့ တို့လည်း ပစ်တာပဲ။ အမေ ရိကန်ရိုင်ဖယ်က ချိုင်းကြားမှာ ဒင်ကို ကျကျနနညှပ်ပြီးမှ ပစ်ရတာကွ။ အတွေ့အကြုံမရှိသေးတော့ ပစ်ဆိုလို့သာ ပစ်လိုက်တယ်။ ကျည်ဆံ ဘယ် ရောက်လို့ရောက်မှန်း သိတာမဟုတ်ဘူး။ အတတ်ဆန်းပြီး မုဆိုးဒူးထောက် ပစ်တဲ့ကောင်တွေ သေနတ်ဒင်က ပြန်ကန်လို့ ဖင်ထိုင်လျက် လဲကျကုန်တာ ပဲ။ တပ်ကြပ်ကြီးတွေက ဆံပေါ့ကွာ။ ထမင်းထုပ်တွေ ရောက်လာရင် တပျော်တပါးစား။ ဝပ်ဆို ဝပ်နေလိုက်၊ ပစ်ဆို ထပစ်လိုက်ပါပဲကွာ။ ငါ တို့က စစ်တိုက်တတ်တဲ့အကောင်တွေမှ မဟုတ်တာ။ အင်းစိန်တိုက်ပွဲလည်း ပြီးခါနီးရော တို့ကို တပ်မတော်အရာရှိကြီးတစ်ယောက်က တန်းစီခိုင်းပြီး မိန့်ခွန်းပေးတယ်။ ‘မင်းတို့ဟာ ကောလိပ်ကျောင်းသားတွေ ဖြစ်တယ်။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ နိုင်ငံအတွက် လိုအပ်တဲ့ ပညာရှင်တွေဖြစ်အောင် ကောလိပ် ပြန်တက်ကြ။ နောင်တစ်ချိန်မှာ ပညာတတ်တွေ အများကြီးလိုလာမယ်။’ အဲဒါတွေ ပြောပြီး တို့ကို ကျောင်းပြန်တက်ခိုင်းခဲ့တယ်ကွ။”]

အမြော်အမြင်ကြီးတဲ့ အဲဒီအရာရှိကြီး(ဘယ်သူမှန်းတော့ မသိပါ)ကို ကျွန်တော် တော်တော် လေးစား ကြည်ညိုခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက တပ်ထဲမှာပဲ ဆက်နေပြီး နောင်တစ်ချိန်မှာ အရာရှိကြီးတွေဖြစ်လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလည်း အများကြီးပါပဲ။

ကျားကူးကွက်သစ်မှာ လူမျိုးစုံရှိခဲ့ပါတယ်။ အရက်သမား၊ ဖဲသမားက အစ နိုင်ငံရေးသမား၊ တောတွင်းနဲ့ဆက်သွယ်တဲ့သူ၊ တောခိုမယ့်သူတွေ အများကြီးပါ။ ကျွန်တော်တို့က ငယ်သေးတော့ ဘာမှ ရေရေရာရာ မသိပါဘူး။ လူကြီးတွေ ပြောသံဆိုသံပဲ ကြားဖူးတာပါ။

ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံး ကျောင်းနေရတာက စိန့်မေရီ ဒိုင်အိုစီစင် မိန်းကလေးကျောင်းပါ။ ဗိုလ်ချုပ်လမ်းနဲ့ ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်းထောင့်မှာ ရှိပါတယ်။

မိန်းကလေး(Convent)ကျောင်းဆိုတော့ ယောက်ျားလေးတွေကို သူငယ်တန်းကြီး H.K.G အထိပဲထားတယ်။ ဒါကလည်း စစ်ပြီးစ အခြေအနေအရ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ကျွန်တော် အဲဒီကျောင်းနေရတုန်းက မှတ်မိတာတစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ခရစ်စမတ်အကြိမ်မှာ သူငယ်တန်း ကျောင်းသူတွေနဲ့ သူငယ်တန်း ကျောင်းသားတွေကို သူ့အတွဲနဲ့သူ တွဲပေးပြီး ဓာတ်စက်က ဓာတ်ပြား ဖွင့်(Ball Dance) ကခိုင်းတာပါပဲ။ ဆရာမကြီးတွေက stepping ခြေအတက် အဆင်းကို သင်ပေးပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့တွဲကရတဲ့ ကောင်မလေးက မဲမဲတုတ်တုတ်၊ နည်းနည်းလေးမှ ကြည့်ပျော်ပျော် မရှိပါဘူး။ ဂါဝန်ပြာ ဝတ်ထားတာကလည်း ပုံမကျပန်းမကျကြီးပါ။ တွဲကရတယ် ဆိုပေမယ့် ဘာ နားလည်မှာတုန်း။ ဂျိမ်းတုတ်တုတ်၊ ဂျိမ်းတုတ်တုတ်နဲ့ပဲ ပြီးသွားတာပါ။ (ကလေးတွေကို ငယ်ငယ်ထဲက သူတို့ယဉ်ကျေးမှု သွတ်သွင်းတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် တတ်သင့်တတ်ထိုက်လို့ သင်ပေးတာလား မသိပါ။)

အဲဒီ ကျားကူးကွက်သစ်မှာပဲ အမေဘူဒီရဲ့ ခင်ပွန်း၊ ကျွန်တော့်ဘကြီး

(ကားဒရိုင်ဘာ) ဦးမြမောင် ဆုံးပါတယ်။ သူ ကွယ်လွန်ခါနီးတော့ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်ကနေပြီး ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပါတယ်။ သူ့ကို နမ်းခိုင်းပါတယ်။ မုတ်ဆိတ်၊ နှုတ်ခမ်းမွှေး ထိုးထိုးထောင်ထောင်တွေက ကျွန်တော့်နှာခေါင်းနဲ့ပါးကို စူးတာ မှတ်မိနေပါသေးတယ်။ နောက်တစ်ရက်မှာ ဘာဘာ (ဦးမြမောင်) ဆုံးပါတယ်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ ဘာဘာကို မျက်လုံးအတင်း ဖွင့်ပေးထားရင် သေမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်နေခဲ့သေးတယ်။ သေတယ်ဆိုတာ မျက်စိမှိတ်သွားတာ၊ မျက်စိကို ဖွင့်ထားခိုင်းရင် မသေဘူးလို့ ထင်တာပါ။ ကလေးတွေပေါ့ဗျာ။

ဘာဘာ ဦးမြမောင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး နောက်တစ်ခု သတိရနေပါသေးတယ်။ ဘာဘာဟာ ကွမ်း အင်မတန်ကြိုက်ပါတယ်။ ကွမ်းအစ်ကြီးနဲ့ တစ်ယာပြီး တစ်ယာ စားနေတာပါ။ သူ့ကွမ်းတံတွေး ထွေးဖို့ ထွေးခဲနဲ့တင် မလုံလောက်လို့ သစ်သားစည်ပိုင်း အသေးလေးတစ်လုံး ချပေးထားရပါတယ်။ အဲဒီ သစ်သားစည်ပိုင်းကလေးဟာ မနက်ပိုင်းမှာ ဘာဘာရဲ့ကွမ်းထွေးခဲ၊ ညကျတော့ တစ်ရေးနီးရင် ကျွန်တော်ထဲပြီး ရှူရှူပေါက်ဖို့ ခြေရင်းမှာ ချထားပေးပါတယ်။

တစ်နေ့တော့...

အဲဒီ တစ်နေ့ကိုလည်း ကောင်းကောင်းမှတ်မိနေပါတယ်။ အဲဒီအချိန် လောကီမှာ ကျွန်တော့်ဖေဖေရဲ့ ပူတူးတူးပုံနှိပ်တိုက်မှာ ပဒေသာ မဂ္ဂဇင်း အလုပ်ခန်းဖွင့်ထားပါတယ်။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မထင်လိုက်ပါနဲ့၊ ဖေဖေ 'တဲကြီး' ရဲ့ ရှေ့ပိုင်းနားမှာ စားပွဲတစ်လုံး၊ ကုလားထိုင် သုံးလုံးလောက် ချထားတာပါပဲ။ အဲဒါ တစ်ချိန်က ကျော်ကြားခဲ့တဲ့ ပဒေသာမဂ္ဂဇင်းကြီး ရဲ့ အယ်ဒီတာစားပွဲပါပဲ။

အဲဒီပဒေသာမဂ္ဂဇင်းကို ဦးဆောင်သူကတော့ ဦးလေးဦးဝင်းစိန်(စာရေး ဆရာကြီး တင့်တယ်)ပါပဲ။ ဦးလေးသော်တာဆွေ(ဆရာကြီး သော်တာဆွေ) နဲ့ အစ်ကိုသန်းဆွေ(ဆရာသန်းဆွေ)တို့ဟာလည်း အရေးကြီးတဲ့ အစိတ်

အပိုင်းတွေကို တာဝန်ယူခဲ့ကြတာပါ။ အရေးကြီးတဲ့ အကြံဉာဏ်တွေကိုတော့ ဆရာကြီးတက်တိုးတို့၊ ဆရာကြီးဇော်ဂျီတို့၊ ဆရာကြီးမင်းသုဝဏ်တို့ဆီက ရယူတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ကြားဖူးသလောက် ဆရာတက္ကသိုလ် ဘုန်းနိုင်၊ ဆရာမင်းကျော်၊ ဆရာအောင်လင်း အစရှိတဲ့ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားလာမယ့် ဆရာကြီးတွေဟာလည်း ပဒေသာမဂ္ဂဇင်းနဲ့ စာပေသစ်ရဲ့ ဧည့်သည်တော်များလို့ ယူဆပါတယ်။ 'ဧည့်သည်တော်' ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုကြီးရေးခဲ့တဲ့ ဆရာ(ဦး)ဘုန်းမြင့်ဟာလည်း ပဒေသာမဂ္ဂဇင်းရဲ့ ဝိုင်းတော် သား တစ်ယောက်ပါ။ ပဒေသာမဂ္ဂဇင်းရဲ့ စာမူတွေကို အများဆုံး ဖတ်ပြီး မှတ်ချက်ရေးပေးတာက မေမေဒေါ်ခင်ညိုပါ။ အဲဒါကိုတော့ လူသိနည်းပါ လိမ့်မယ်။ မေမေမှတ်ချက်နဲ့ ကလောင်သစ်တွေ ပဒေသာစင်မြင့်ကို တက် နိုင်ခဲ့ကြောင်းကိုလည်း ဦးလေးသော်တာဆွေက ပြန်ပြောပြဖူးပါတယ်။ ပဒေသာမဂ္ဂဇင်းရဲ့ မူ(ပေါ်လစီ)ကတော့ နိုင်ငံရေးအရောင်ဆိုးတာကို လက် မခံဘူး။ လက်ဝဲဖြစ်ဖြစ်၊ လက်ယာဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဘာသာ ကြိုက်တဲ့ ဝါဒကို ယုံနိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ပဒေသာမဂ္ဂဇင်းစင်မြင့်ကနေ တရားဟောခွင့်မပြု ဆိုတဲ့ ပေါ်လစီပါ။ အဲဒီ ပေါ်လစီကို တင်ပြတာက ဖေဖေပါတဲ့။ ဆရာကြီး တက်တိုးအပါအဝင် လူကြီးများကပါ လက်ခံပါသတဲ့။ ဆရာကြီးတင့်တယ် ကလည်း သဘောတူပါသတဲ့။

ဒါကြောင့် 'အနုပညာလောမ ရုပ်ဝါဒအဖွင့်' ရေးခဲ့တဲ့ ဆရာအောင်လင်း ဟာလည်း ပဒေသာမဂ္ဂဇင်းဝိုင်းတော်သား ဖြစ်ခဲ့သလို၊ ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို ခါးခါးသီးသီး ငြင်းပယ်ခဲ့တဲ့ ဖေဖေ(သာဓု)နဲ့ အစ်ကိုအောင်လင်း(ဆရာ အောင်လင်း)ဟာလည်း ညီအစ်ကိုလို ချစ်ခင်ခဲ့ကြတာပါ။ ဆရာကြီး ဗန်းမော်တင်အောင်နဲ့ ဖေဖေနဲ့လည်း ညီလေးရေ၊ အစ်ကိုရေနဲ့ လုံးထွေးနေခဲ့ ကြပါတယ်။ (ဆရာကြီး)ဗန်းမော်တင်အောင်ရဲ့ 'ဘုန်းမောင်တစ်ယောက် တည်းရယ်' လုံးချင်းဝတ္ထုကြီးကို ကျွန်တော့်ဖေဖေ(ဦး)သာဓုရဲ့ စာသဘင် စာအုပ်တိုက်က ပထမအကြိမ်ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့တာပါ။ ဒါလောက်ဆိုရင်

ကျွန်တော့်အခင်ဦးသာစုရဲ့ စာပေသဘောတရားကို ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်း နားလည် နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယူဆပါတယ်။

အဲဒီအချိန်နဲ့ မရှေးမနှောင်းမှာပဲ၊ ဦးလေးဦးဌေးမြိုင် (ဆရာကြီး ဒဂုန် တာရာ)ရဲ့ 'တာရာ' မဂ္ဂဇင်းထွက်ခဲ့ပါတယ်။ လက်ဝဲယမ်းပါတယ်။ ဒါပေ မယ့် 'ကြည်အေး' လို့ ဆရာမကြီးကို တာရာမဂ္ဂဇင်းက စင်တင်ပေးနိုင်ခဲ့ ပါတယ်။ ဆရာမကြီး 'ကြည်အေး' ရဲ့ စာတွေကို သေသေချာချာ လေ့လာ ရင် လက်ဝဲအငွေ့အသက် ကင်းရှင်းနေတာကို တွေ့မြင်နိုင်ပါတယ်။ ရှေးက စာရေးဆရာကြီးတွေဟာ မြန်မာစာပေနဲ့ပတ်သက်လို့ 'သစ္စာကြီး' ခဲ့ကြတယ် လို့ ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်။

ကလောင်ခွဲတွေနဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် 'ဖဲ့' ခဲ့တာတွေတော့ ရှိသလိုပျာ။ ဒါပေမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ရေး နှိမ်ချမှုတော့ မရှိခဲ့ပါဘူး။ အယူအဆ နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဆွေးနွေးငြင်းခုံပွဲတွေပါပဲ။

'ဘုခွ ကန့်လန့်' ဇာတ်ကောင်ကို ဖန်တီးပြီး စာဖတ်သူကို ဆရာလုပ် တရားဟောနေတဲ့ သာဓု ဆိုတာမျိုးတွေ ရေးခဲ့ဖူးသလို 'ဝေါဒစ္စနေအပြာ နဲ့ ဝတ်လစ်စလစ်လမ်းမကြီးဆိုတာ မြန်မာစာလား' လို့ ပြန်ငေါ့တာမျိုးတွေ တော့ ရှိခဲ့သလိုပေါ့။ (အဲဒါတွေ 'စာပေသစ်' မဂ္ဂဇင်းထဲမှာ အများဆုံး ပါပါ တယ်။ ဆရာကြီး ဒဂုန်တာရာဟာ ကျွန်တော့်ဖေဖေနဲ့ အသက် အတူတူ လောက်ရှိပေမယ့် စာပေဝါမှာတော့ အများကြီး ရင့်ပါတယ်။ 'ဒဂုန်' မဂ္ဂဇင်း ကတည်းက ရေးခဲ့တာ။)

(သတိရလို့ဗျာ...) တာရာ မဂ္ဂဇင်းအဖုံးတွေ ဖေဖေပူတူးတူး ပုံနှိပ် တိုက်မှာ ရိုက်ခဲ့ပါသတဲ့။ သဘောတူညီမှုတစ်ခု ရှိခဲ့ပါလိမ့်မယ်။

ဆရာအောင်လင်းက ဆရာဘုန်း (တက္ကသိုလ် ဘုန်းနိုင်) ကို 'ကံ့ကော် နဲ့ သင်းပြီး ပညာတတ်ဖောက်ပြန်ရေး အသိုင်းအဝိုင်းထဲက မထွက်နိုင်တဲ့ စာရေးဆရာ' လို့ တွယ်ခဲ့သလို ဆရာဘုန်းကလည်း 'ချက်အရက်နဲ့စာရင် ကံ့ကော်နဲ့က မွေးပါတယ်' လို့ ဆရာအောင်လင်းကို 'ရီ' ခဲ့တာမျိုးတွေဟာ

ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ကလိချက်တွေလို့ ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်။

တကယ်တော့ ပဒေသာမဂ္ဂဇင်းရော၊ တာရာမဂ္ဂဇင်းနဲ့ စာပေသစ်ပါ စာရေးဆရာတွေ ဦးစီးပြီး ထုတ်ဝေခဲ့တာမို့ စီးပွားရေးအရ မအောင်မြင်ဘဲ မှတ်တိုင်ကလေးတွေ စိုက်ရုံလောက်နဲ့ ရပ်နားခဲ့ရပါတယ်။ မှတ်တိုင်လေးတွေလို့ ဆိုရပေမယ့် အဲဒီမဂ္ဂဇင်းတွေရဲ့ ဩဇာဟာ အခုအချိန်အထိ ကြီးနေဆဲလို့ ပြောနိုင်ပါတယ်။ (အဲဒီထဲမှာ 'လင်းယုန်ဂျာနယ်'လည်း ပါပါတယ်။)

ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းကို ပြိုင်ကြတာကလည်း အကြောင်းတစ်ခုအဖြစ် ပါဝင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် မဂ္ဂဇင်း ရေရှည်တည်တံ့ဖို့အတွက် ရှုမဝဦးကျော်က ချမှတ်တဲ့ မဟာဗျူဟာက ပိုကောင်းခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ရှုမဝရုပ်စုံမဂ္ဂဇင်းကြီးဟာ နှစ်သံမဏိရှည်ကြာစွာ ရပ်တည်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။

နောက်မဂ္ဂဇင်းတွေကတော့ သွေးသောက်၊ မိုးဝေ၊ မြဝတီ၊ ငွေတာရီ၊ သောကြာ၊ ပေဖူးလွှာအစရှိသဖြင့်ပါပဲ။ အဲဒီမဂ္ဂဇင်းကြီးတွေကလည်း ကျော်ကြားတဲ့ ကလောင်ပေါင်းမြောက်များစွာ မွေးထုတ်ပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်ရေးတာကလည်း ဆူးလှည်းကြီး သွားသလို ဟိုငြို၊ သည်ငြိနဲ့ ငြိုသမျှ ပါသွားတာမျိုး ဖြစ်နေပါပြီ။ သည်းခံပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်လည်း မှတ်မိတာလေးတွေ သတိရခိုက်ရေးရတာမို့ပါ။

အမြည်းကလေး စားရင်းနဲ့ပေါ့ခင်ဗျာ

ကျားကူးကွက်သစ်ရဲ့ ပဒေသာမဂ္ဂဇင်းတိုက်မှာ ညနေစောင်းရင် ဆရာကြီးများ(ဆရာတင့်တယ်၊ ဆရာသော်တာဆွေ၊ ဆရာသန်းဆွေအစရှိသဖြင့်) တို့ဟာ ယမကာဝိုင်းကလေး ဖွဲ့လေ့ရှိပါတယ်။ ဖေဖေက အရက်လည်း မသောက်၊ အရက်သောက်တာလည်း မကြိုက်ပေမယ့် သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ဆိုးမျိုးကျတော့ ခံရတာပါပဲ။

အဲဒီယမကာဝိုင်းအတွက် 'ဗိုင်းကြီး'လို့ အမည်ရတဲ့ ဖေဖေတပည့်

ပုံနှိပ်စက်ဆရာတစ်ယောက်က ယမကာနဲ့ အမြည်းဝယ်ပေးရလေ့ရှိပါတယ်။

နေ့စဉ်မပြတ်ဆိုသလို ဆရာကြီးတွေ စားကြတဲ့အမြည်းက ဝက်ခေါင်း သုပ်ပါပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း သုံးဘီးစက်ဘီးကလေး တစ်ပတ်လောက် စီးလိုက်၊ အဲဒီခိုင်းနား သွားလိုက်၊ ဦးလေးတွေ တစ်ယောက်ယောက်က အမြည်းလေးတစ်ဖတ်လောက် ခွံပေးလိုက်၊ ပြန်သွားလိုက်၊ ကစားလိုက်နဲ့ ပျော်နေခဲ့ပါတယ်။ တစ်နေ့တော့ အဲဒီဦးလေးဆရာကြီးတွေထဲက ဘယ်သူမှန်း မမှတ်မိတော့တဲ့တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ကို အမြည်းတစ်ဖတ် ခွံပြီး အကြမ်းပန်းကန်လုံးထဲ အချို့ရည်ထည့်တိုက်လိုက်ပါတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီအချို့ရည်ထဲမှာ ဘရန်ဒီ နည်းနည်းပါပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း အချို့ရည်က မွန်ရုရှနဲ့ သောက်လို့ကောင်းသား(နိုင်ငံခြားကလာတဲ့ အချို့ရည်လို့ ထင်မိပါတယ်။) သိပ်မကြာပါဘူး၊ ကျွန်တော် အိပ်ချင်လာတယ်။ ဒါနဲ့ ဘာဘတို့ အိမ်ကိုပြန်ပြီး အိပ်လိုက်တယ်။ တစ်ရေးနိုးတော့ ရူးရူး သိပ်ပေါက်ချင်နေတယ်။ ဒါနဲ့ ခြင်ထောင်ထဲကထွက် ခြေရင်းမှာချထားတဲ့ ကျွန်တော့် ရူးရူးခွက် (တဘ နေ့လည်ပိုင်း ကွမ်းတံတွေးထွေးတဲ့ သစ်သားစည်ပိုင်းကလေး)ထဲ ရူးရူးပန်းဖို့ ပြင်လိုက်တယ်။

အဲဒါ့၊ ကျွန်တော် ညတိုင်းလိုလို ရူးရူးထပန်းတဲ့ အဲဒီသစ်သားစည်ပိုင်းကလေးဟာ တစ်လုံးတည်းမဟုတ်ဘဲ နှစ်လုံး၊ သုံးလုံးရောနေပြီး ဘယ်နေရာကို ပန်းရမှန်းမသိဖြစ်နေတယ်။ ဘရန်ဒီနည်းနည်းရဲ့ တန်ခိုးပြပြီကိုး။ ကျွန်တော် လန့်သွားတယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲပေါ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လည်း အမေဘူဒီကို နှိုးတယ်။ *အမေဘူဒီ ထပါဦး၊ ကျွန်တော် ရူးရူးပေါက်လို့ မရတော့ဘူး။ အမေဘူဒီရော၊ ဘာဘရော ထပြီး ကလေး ဘာဖြစ်လို့လဲ လို့ ပျာပျာသလဲ မေးကြတယ်။ ကျွန်တော်ကပဲ *ရူးရူးခွက် သုံးခွက်တောင် ဖြစ်နေတယ်။ ဘယ်ထဲ ရူးရူးပန်းရမလဲ မသိဘူး ဆိုပြီး ငိုပါလေရော။

လူကြီးတွေက ပျာယာခတ်ပြီး ကလေး အပမိုသလား မသိဘူး၊ လုပ်ကြပါဦး ဆိုပြီး ဘုရားစင်တ သောက်တော်ရေခွက်နဲ့ မျက်နှာကိုဖျန်း

ပြီး ကြမ်းကို ဖန်ဆင်းပေါက်လိုပေါက်၊ ဖွ၊ လွဲစေ၊ ဖယ်စေ ဟဲ့။ သမ္မာဒေဝ
နတ်ကောင်းနတ်မြတ်များ ကယ်တော်မူပါ။ အိမ်တွင်းဖခင်ကြီး ကယ်တော်မူ
ပါ။

‘ဗုဒ္ဓေါမေ သရဏံ၊ အညံနတ္တိ။ ဓမ္မောမေ သရဏံ၊ အညံနတ္တိ။
သံဃောမေ သရဏံ၊ အညံနတ္တိ’ စသဖြင့် ရွတ်လိုက်ဖတ်လိုက်ကြတာ ခုံရော
ပါ။ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ဘုရားရှိခိုးစာသင်ပေးထားတာမို့ ကျွန်တော်လည်း
‘ဗုဒ္ဓေါမေ သရဏံ’ အစရှိတာတွေ ရွတ်ရတာပေါ့ဗျာ။

နောက်တော့ အမေဘုဒီက သစ်သားစည်ကလေးကို ကျွန်တော်နဲ့ တည့်
တည့် မ ပေးပြီး ‘သည်ထဲပေါက်ထည့် သား’ ဆိုမှ ကျွန်တော်လည်း
ရှုရှုပန်းတုံကိစ္စ ပြီးသွားပါတယ်။ နောက်တော့ ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနဲ့ အိပ်ရာထဲ
ဝင်ပြီး အိပ်လိုက်ပါတယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာ ဦးလေးသော်တာဆွေတို့၊ ဦးလေးတင့်တယ်တို့
နဲ့ ဖေဖေနဲ့ နောင်ဂျိန်ပလေးကြတော့တာပါပဲ။ ‘အရက် လုံးဝမကြိုက်တဲ့
ငါက မင်းတို့ သောက်ချင်သောက်ပါစေဆိုပြီး ခွင့်ပေးတယ်။ မင်းတို့ဟာက
ကလေးကိုပါ ဖျက်ဆီးတယ်’ စသဖြင့်ပေါ့။ နောက်တော့လည်း သူလိုလို၊
ငါလိုလိုနဲ့ တရားခံ ရှာမရဘဲ ပြီးသွားပါတယ်။ ဦးလေးဦးတင့်တယ်တို့
လည်း တဲရှေ့ခန်း အယ်ဒီတာစားပွဲမှာ ယမကာဝိုင်း ဆက်လက်ကျင်းပမြဲ
ပါပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ အမြည်းမစားရတော့ဘူး။ ဝိုင်းနားမှ ကပ်ခွင့်မရ
တော့တာ။

အဲဒီအချိန်လောက်မှာ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို မှတ်မိနေပါတယ်။ ဖေဖေ
က ဦးသော်တာဆွေတို့ကို အိမ်မှာ ‘အရက်မသောက်ရ’ လို့ ကန့်ကွက်တဲ့အခါ
ဦးလေးသော်တာဆွေနဲ့ ဦးလေး ဦးတင့်တယ်တို့က တစ်နေရာက သောက်
လာပြီး ဖေဖေကားစုတ် (ဖွတ်ဆန်း) ကားဘီးတွေကြား၊ ကားအောက်ဝင်ပြီး
ကတ္တရာလမ်းပေါ် အိပ်နေတာပါပဲ။ ဖေဖေ အပြင်သွားလို့ မရတော့ဘူး။
ကားထွက်တာနဲ့ ဦးလေးသော်တာဆွေတို့ကို တက်ကြိုတိမိမှာ။ ခြေထောက်

က ဆွဲထုတ်တယ်။ ပြန်ဝင်တယ်။ သည်လိုနဲ့နောက်ဆုံး ဖေဖေက အလျှော့
ပေးလိုက်ရတယ်။ ပဒေသာအယ်ဒီတာစားပွဲမှာ ပြန်သောက်စေသတည်းပေါ့။
(ပျော်စရာ ကောင်းသားနော်)

၄၇လမ်းနဲ့ စိန့်ပေါကျောင်း

နောက်တော့ ပဒေသာမဂ္ဂဇင်းလည်း ပြုတ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း
ကျားကူးကွက်သစ်ကနေ ရေကျော် ၄၇လမ်း၊ အမှတ် ၁၄၇ကိုပြောင်းနေကြ
တယ်။ အဲဒီနေရာဟာ မြင်းပျံဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင် မြင်းပျံဦးတင်ရဲ့မြေနေရာပဲ။
ဖေဖေကို မြင်းပျံဦးတင်က ညီလို ခင်မင်လို့ အရစ်ကျစနစ်နဲ့ ရောင်းတာ။
နောက်တစ်ခုက အဲဒီနေရာမှာ မြင်းပျံဦးတင်ရဲ့ ပုံနှိပ်စက်ကြီးတစ်လုံး ရှိ
တယ်။ ဆေးလိပ်တံဆိပ်တွေ ရိုက်တာ။ ကျွန်တော်တို့ငယ်ငယ်က အဲဒီ
စက်ကြီးဘေးမှာ ကွပ်ပျစ်ကြီးချပြီး သားအမိ၊ သားအဖတွေ အိပ်ရတယ်။
နောက်မှ မြင်းပျံဦးတင်ရဲ့ စက်ကြီးကို လာရွှေသွားတယ်။ ဖေဖေက လက်
ထိုး ပုံနှိပ်စက်တစ်လုံး ထပ်ဝယ်တယ်။ ပြီးတော့ စာသဘင်စာအုပ်တိုက်
ထောင်တယ်။ ရှုမဝမှာ ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်တွေ ရေးတယ်။

ရှုမဝဦးကျော်ဟာ တကယ်တော်တဲ့ အယ်ဒီတာ ထုတ်ဝေသူကြီးပါ။
ပရိသတ်ရှိတဲ့ စာရေးဆရာတွေရဲ့ စာမူကို မရရအောင်ယူတယ်။ တစ်ပြိုင်
နက်တည်းမှာ ရှုမဝဝိုင်းတော်သားအဖြစ်နဲ့ 'လက်' ရှိတဲ့ ကလောင်သစ်တွေ
ကို သေသေချာချာရွေးပြီး စင်တင်ပေးတယ်။ သွေးသောက်ဦးပြည့်စုံလည်း
သည်နည်းလမ်းတွေ သုံးခဲ့တယ်။ လွတ်လပ်ရေးရပြီးစ အကျော်ကြားဆုံး
မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ ရှုမဝနဲ့ သွေးသောက်က ထိပ်ပဲလို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။
နောက် မြဝတီမဂ္ဂဇင်း ထွက်လာတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ၄၇လမ်းကို ပြောင်းပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော့်ကို ဖေဖေက
စိန့်ပေါကျောင်းမှာထားတယ်။ စိန့်မေရီဒိုင်အိုစီဇင်က ကျောင်းထွက်လက်မှတ်
ကြောင့် စိန့်ပေါကျောင်းက လက်ခံခဲ့တာဖြစ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီတုန်းက စိန့်ပေါ

ကျောင်းမှာ ပညာသင်ခွင့်ရရှိခက်တယ်လို့ ပြောကြတယ်။ နာမည်ကျော် ကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်းပါပဲ။ စာအသင်အပြ ကောင်းတယ်။ စည်းကမ်း ကောင်းတယ်။ စိန်ပေါကျောင်းထွက်တွေဟာ တော်ကြတယ်လို့ (အဲဒီတုန်း က) ယူဆကြပါတယ်။

ကျွန်တော့်သဘောပြောရရင်တော့ စာအသင်အပြကောင်းတယ်ဆိုတာ မငြင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် စည်းကမ်းက တင်းကြပ်လွန်းတယ်။ ဘရာသာ (ခရစ်ယာန် ဘုန်းတော်ကြီး)တွေကို သိပ်ကြောက်ရတယ်။ မြန်မာစကား ပြောမိရင် လက်ဖဝါးဖြန့်၊ တစ်ချက်ရှိက် (ဒါမှမဟုတ်) ဒဏ်တပ်တယ်။ မူလတန်းကျောင်းသားအနေနဲ့ အင်္ဂလိပ်ဝေါဟာရကို ကျေကျေလည်လည် မရနိုင်ပါဘူး။ တချို့ ကိုယ်ပြောချင်တာ အင်္ဂလိပ်လိုမပြောတတ်ဘူး။ အဲဒီလို အချိန်မှာ တအိုင်အိုင်နဲ့ ရွေးအကြီးလှည်းနင်းသလို ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ဥပမာ - အီးအီး ပါတာကို အင်္ဂလိပ်လိုမပြောတတ်ဘူး။ (တကယ်ဆို မင်းဘာပြောချင်သလဲ မေးပေါ့၊ မြန်မာစကားလုံးတစ်လုံးကိုပြောရင် အဲဒါကို အင်္ဂလိပ်လို ဘယ်လို ပြောရတယ် သင်ပေးပေါ့။) အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။ ဟုတ်ဟုတ်၊ မဟုတ်ဟုတ် အင်္ဂလိပ်လိုပဲ ပြောရတယ်။ (ဆရာ၊ ဆရာမ၊ ဘရာသာတွေနဲ့ ပြောရတဲ့အခါမှာပါ။) ကျောင်းသားအချင်းချင်း မြန်မာလို ပြောတာတော့ အရေးမယူပါဘူး။ အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ။ မှားမှာစိုးလို့ အင်္ဂလိပ်စကား သိပ်မပြောဖြစ်ဘူး။ အဲဒီ ဘရာသာတွေထဲမှာ Brother Charles ဆိုတဲ့ ခရစ်ယာန်ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးကတော့ လိုက်လိုက် လျှော့လျှော့ရှိတယ်။ မြန်မာလိုလည်း တတ်တယ်။ မြန်မာစကားလုံးတချို့ကို ပြောပြပြီး အဲဒါကို အင်္ဂလိပ်လို ဘယ်လိုပြောရတယ်ဆိုတာ ကြုံရင်ကြုံသလို သင်ပေးလေ့ရှိတယ်။ သူငယ်တန်းနဲ့မူလတန်း တစ်လျှောက်မှာ အဲဒီ Brother Charlesကို ကျွန်တော်တို့သိပ်ချစ်ကြတယ်။ မှတ်ဉာဏ်လည်း သိပ်ကောင်း တယ်။ သူ သင်ပေးထားတဲ့ စကားတစ်လုံးကို နောက်ကြုံတဲ့ အခါ ပြန်မေး တယ်။ မရရင် နားရွက်ဆွဲ၊ ထိုင်ထလုပ်ရတယ်။ သည်နည်းနဲ့ အင်္ဂလိပ်စကား

အနည်းအကျဉ်း တတ်ခဲ့ရပါတယ်။

ကျွန်တော်ပေးဖေဟာ သူကိုယ်တိုင် ကိုလိုနီနယ်ချဲ့အင်္ဂလိပ်ကို အပြတ် ဆန့်ကျင်ခဲ့ပေမဲ့ အင်္ဂလိပ်စာတတ်ဖို့ အရေးကြီးတဲ့အကြောင်းကို ကြိုတင်သိထားပုံရပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ကို ခရစ်ယာန်သာသနာပြုကျောင်းမှာ ထားတယ်။ (အဲဒီတုန်းက) စိန့်ပေါကျောင်းမှာအပ်ချင်ရင် အင်္ဂလိပ်အမည်တစ်လုံးယူရတယ်။ ဥပမာ - ဦးထွန်းဦးရဲ့သားဆိုရင် Stanley Tun Oo လို့ မှည့်ရတယ်။ ကျွန်တော်ကိုတော့ မြန်မာမှာမည်အတိုင်းပဲ ကျောင်းအပ်တယ်။ ကျောင်းလက်ခံတဲ့ ဘရာသာတွေနဲ့ ဘယ်လိုညှိနှိုင်းခဲ့သလဲဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းမှာ မြန်မာမှာမည်နဲ့ကျောင်းသား (အဲဒီအချိန်က) တော်တော် နည်းခဲ့ပါတယ်။ သီဟ၊ တင်အောင်၊ သူရ၊ ခင်မောင်ကြည်၊ သန်းစိုး(အစက Dennis)အစရှိသဖြင့် မြန်မာမှာမည်ယူတဲ့ ကျောင်းသား နည်းတယ်။ အများအားဖြင့် ကျောင်းမှာမည်တွေဟာ Tommy, Alfred, Freddy အစရှိသဖြင့် အင်္ဂလိပ်အမည်တွေပဲများတယ်။ (မိဘတွေကိုယ်၌က အင်္ဂလိပ်နာမည် ပေးချင်တာလည်း ပါပါလိမ့်မယ်။)

ပညာသင်နည်းကတော့ တော်တော်ကောင်းပါတယ်။ The Young Observers (ဂရုတစိုက် လေ့လာသော ချာတိတ်များ)လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတဲ့ အထွေထွေသိပ္ပံစာအုပ်ကို မူလတန်း(နှစ်တန်း)လောက်ကတည်းက သင်တယ်။ အဲဒီထဲမှာ သစ်ပင်ပန်းပင်တွေအကြောင်း၊ ငှက်တွေ၊ လိပ်ပြာတွေအကြောင်း၊ မိုးရွာတဲ့အကြောင်း၊ နေအကြောင်း၊ လအကြောင်းစသဖြင့် တော်တော်စုံစုံ ပါပါတယ်။

ဒါပေမယ့်ကျွန်တော် မူလတန်းကျောင်းသားဘဝတုန်းကတော့ စည်းကမ်းက သိပ်တင်းကြပ်လွန်းတော့ ဘရာသာတွေ၊ ဆရာ၊ ဆရာမတွေကို ချစ်ကြောက်ရိုသေဖြစ်ရမယ့်အစား ကြောက်တာပဲဖြစ်နေတယ်။ မူလတန်းဆရာတွေထဲမှာ မြန်မာစာပြတဲ့ ဆရာကြီးဦးသိန်းမောင်ကလွဲရင် ကျန်တဲ့

ဆရာ၊ ဆရာမတွေက Anglo-Indians (အင်္ဂလိပ်-အိန္ဒိယ)တွေပဲ များတယ်။ အဲဒီဆရာမနဲ့ ဘရာသာတွေကို ဘယ်လောက်ကြောက်သလဲ ဆိုရင် ဖြူးဖြူး အရိပ် (ဘရာသာတွေရဲ့ဝတ်ရုံဖြူးကြီးတွေ) မြင်တာနဲ့ ရင်က ထိတ်ခနဲဖြစ်ဖြစ် သွားတယ်။ ကိုယ် ဘာမှမမှားဘူးလို့ ထင်ပေမယ့် စည်းကမ်းနဲ့ မညီဘူးလို့ ယူဆရင် (ဥပမာ - လည်စီးနက်ကတိုင်စီးတာ လျော့လျှော့နေရင်) အရိုက်ခံရ တယ်။ အဲဒီအကြောက်တရားဟာ ဘယ်လောက်စိုးမိုးသလဲဆိုရင် အခု အသက်အရွယ်ထိ အိပ်မက်ထဲမှာ ဘရာသာ သို့မဟုတ် ဆရာ၊ ဆရာမနဲ့ တွေ့လို့ ပြေးရင်း ပုန်းရင်း စောရွေးတွေပျံပြီး လန့်နိုးတတ်တယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ခင်းတွေ ဘယ်လိုခံစားရမလဲဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီလို စည်းကမ်း သိပ်တင်းကြပ်တာကို မကြိုက်ခဲ့ဘူး။ (လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ်တဲ့ ကျွန်တော့် ဘိုးဘွားများရဲ့ ဗီဇပါလာလို့လားတော့မသိဘူး။)

ကျောင်းစည်းကမ်းဟာ ကောင်းရမယ်။ ဒါပေမယ့် သိပ်မတင်းကျပ် သင့်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ဆင်တယ်။ (ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စာသင်ကျောင်းဟာ ဆောင်မဟုတ်ဘူး။) စကားစပ်မိလို့ပြောပါရစေ။ ဦးလေး ဗဂျီအောင်စိုး ပြောပြလို့ ဘင်္ဂါလီကဗျာဆရာကြီးတရားရဲ့ သျှန်တီနိုကေတန်ကျောင်းတော် ကြီးမှာ ပညာသင်နည်းတစ်ခု ရှိပါသတဲ့။

တကယ်လို့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဟာ နွေရာသီလသာတဲ့ ည တစ်ညမှာ ကျောင်းပရိဝုဏ်အတွင်းမှာ သူလိုပဲ လမ်းလျှောက်ထွက်လာတဲ့ ဆရာတစ်ယောက်တွေ့တယ်ဆိုပါတော့။ တကယ်လို့ဆရာသင်တဲ့ဘာသာရပ် ထဲက နားမလည်တာ ရှိရင် ဆရာနားကပ်ပြီး မေးခွင့်တောင်းရတယ်။ ဆရာက ခွင့်ပြုရင် စာမေးနိုင်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက် ဟာ လသာတဲ့ ညရဲ့ ကျောင်းပရိဝုဏ်အတွင်းမှာ ညဉ့်ငှက်ကလေးတွေရဲ့ အသံကို နားခံပြီး လမ်းလျှောက်ရင်း စာသင်ပေးလိမ့်မယ်တဲ့။

(စိတ်ကူးယဉ်လို့တော့ သိပ်ကောင်းတာပဲ။ လက်တွေ့အကောင်အထည်

ဖော်လို့တော့ တော်တော်ခက်လိမ့်မယ်။)

ကျွန်တော်တို့ အလယ်တန်းရောက်တဲ့အခါမှာ ကျောင်းတွင်းတင်းကျပ်မှုဟာ အတန်အသင့်လျော့လာပါတယ်။ ကျွန်တော်စိန့်ပေါကျောင်းသားဘဝတစ်လျှောက် အဲဒီအလယ်တန်းမှာ ပညာသင်ခဲ့ရတာအပျော်ဆုံးလို့ ထင်ပါတယ်။ ပဉ္စမတန်းမှာ ဒေါ်လှလှသန်းအတန်းမှာ နေရတယ်။ သဘောကောင်းတယ်။ စာမရရင်တော့ ရိုက်တယ်။ Miss Hong Kong ဆိုတဲ့ ဆရာမကြီးက အင်္ဂလိပ်စာပြတယ်။ စာမရရင် Task ဆိုပြီး ကျောင်းစာများများ လုပ်ရတဲ့ ဒဏ်ပေးတယ်။ စာတစ်ပုဒ်ကို အခေါက်ငါးဆယ်ရေးဆိုတာမျိုးပေါ့။ (အိမ်စာအဖြစ်ရေးခဲ့ရတာ) အဲဒီနည်းကြောင့်လည်း ကျွန်တော်စာရလာတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

ဆဋ္ဌမတန်းကျတော့ ဆရာဦးထူးတင့်အတန်းမှာ နေရတယ်။ ဆရာဦးထူးတင့်က လူပျိုကြီး။ သဘောလည်းကောင်းတယ်။ မုန့်ခိုးစားတာ မိရင် မုန့်ပဲသိမ်းသွားတယ်။ မရိုက်ဘူး။ ဆရာက အညာသား (ဧရာဝတီ အနောက်ဘက်ကမ်း ပခုက္ကူသား)။ *သဘော* ကို *သွန်းဘော့* လို့ အသံထွက်တယ်။ *ဆိပ်ခွန်လုံချည်* ကို *ဆိပ်ခွင်လုံချည်* လို့ အသံထွက်တယ်။ စာအသင်အပြုလည်း ကောင်းတယ်။ ဆရာဦးထူးတင့် လက်ထပ်တော့ ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေက ကြက်ဥနဲ့ ဟောလစ်ပုလင်းတွေကို စက္ကူသေတ္တာလေးထဲ ထည့်ပြီး လက်ဖွဲ့ခဲ့တာ မှတ်မိပါသေးရဲ့။ နောက်တစ်နေ့မှာ *တော်တော်ဆိုး* တဲ့ ကောင်တွေ လို့ ပြုံးပြုံးနဲ့ ပြောပါတယ်။

ခုနစ်တန်းရောက်တော့ ဆရာဦးဖေတင်အတန်းမှာ နေရတယ်။ ကျောင်းသား လုပ်အားပေးကိစ္စကို ဆရာဦးဖေတင်က စခဲ့တယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက မြောက်ဥက္ကလာပမြို့သစ် တည်ခါစ။ ဆရာက မြောက်ဥက္ကလာကို ရွှေ့ပြောင်းနေရတယ်။ တစ်နေ့မှာ ဆရာက ကျွန်တော်တို့တတွေကို *မင်းတို့က ကျောင်းကြီးကျောင်းကောင်းမှာ နေရတယ်။ တို့ မြောက်ဥက္ကလာပမှာ မူလတန်း ကျောင်းကလေး ဆောက်နေတယ်။ မင်းတို့ အဲဒီ

ကျောင်းနေရာ မြေဖို့ဖို့ လာကူညီစေချင်တယ်။ ကူညီချင်တဲ့ကျောင်းသားတွေ ဆရာ့ကို စာရင်းပေး လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်တန်းလုံးလိုလို စာရင်းပေးကြတယ်။ (ခု တောင်ငူက ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာခင်မောင်ချစ် တို့၊ ဗရက်ဒီချစ်စိန်တို့ ပါတာလောက်ပဲ မှတ်မိပါတယ်။) မြောက်ဥက္ကလာပက (ဋ-ရပ်ကွက်ထင်ပါတယ်) မူလတန်းကျောင်းတစ်ကျောင်း မြေနေရာကို ကျွန်တော်တို့ မြေဖို့ပေးခဲ့တာပါပဲ။

အဲ... ပြီးတော့ လူရှေ့သူရှေ့ စကားပြောနည်းလည်း လေ့ကျင့်ပေး တယ်။ မြောက်ဥက္ကလာပက သစ်ပင်ရိပ်တစ်ခုမှာ ကလေးတွေစုပြီး ကျွန် တော်တို့က ခေါင်းစဉ်တစ်မျိုးစီနဲ့ စကားပြောရတယ်။ အတန်းထဲမှာလည်း မကြာမကြာဆိုသလို အတန်းရှေ့ ထွက်ပြီး စကားပြောနိုင်တယ်။ စာပေ ဟောပြောပွဲ စင်တွေပေါ် ရဲရဲတင်းတင်း စကားတက်ပြောနိုင်ခဲ့တာ ဆရာ ဦးဖေတင်ရဲ့ လေ့ကျင့်ပေးခဲ့မှုလို့ ထင်ပါတယ်။

ကျွန်တော်တို့ကို အတန်းထဲမှာ သုံးမိနစ်လောက် တရားမှတ်နည်း လည်း သင်ပေးလိုက်ပါတယ်။ [ကိုစိုးညွန့် (တော်ဝင်နှင်းဆီ) ပြန်ပြောပြ တာပါ။] (အာစရိယပူဇော်ပွဲတွေမှာ အသက်ကိုးဆယ်ဝန်းကျင် ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးတွေကို ကန်တော့ရတာ သိပ်ဝမ်းသာကြည်နူးတာပဲ။ ဆရာ ဦးဖေတင်ကတော့ ဆုံးရှာပါပြီ။)

ဘဝအချိုးအတွေ့

သတိရတုန်း စာပေဟောပြောပွဲစင်မြင့်ပေါ် စတင်ပေးတဲ့ဆရာတွေအကြောင်း ရေးပါရစေ။ ၁၉၇၁-၇၂လောက်မှာ ကျွန်တော်က ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ ပေါက်စ၊ ဝတ္ထုတိုလေးတွေ ရေးစ၊ ပုဂံစာအုပ်တိုက် ကိုချော (ဆရာ မောင်ကိုဦး)နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုကြီးကျော်(ဆရာမင်းကျော်)၊ ဆရာမောင် နေဝင်း၊ ဆရာနတ်ဒွယ်အစရှိတဲ့ ဆရာကြီးများနဲ့ ရင်းနှီးခွင့်ရခဲ့ရပါတယ်။

တစ်ခုသော ဆောင်းရာသီမှာတော့ ဆရာမင်းကျော်ရဲ့ အစီအစဉ်ကြောင့်

ဆရာမောင်နေဝင်း၊ ကဗျာဆရာကြီးတစ်ယောက်နှင့်အတူ ကျွန်တော် ခေတ္တခွဲ
ချောက်၊ ရေနံချောင်းတဝိုက်၊ ကျေးလက်တောရွာတွေပါမကျန် (တစ်ခါ
တလေ လယ်ထွန်စက်နှင့် သွားရတယ်။ တစ်ခါတလေ ခြေလျင်ကုန်းကြောင်း
လျှောက်ရတယ်) စာပေဟောပြောပွဲတွေ လိုက်ဟောခဲ့ရတယ်။

အဲဒီကတည်းက စလိုက်တဲ့ ဟောပြောပွဲဟာ ခုထိ ဟောချင် ပြောချင်
တုန်းပဲ။ ရေးသူဖတ်သူ ဆွေးနွေးပွဲတွေလုပ်ကြတယ်။ စာဖတ်ပရိသတ်နှင့်
တိုက်ရိုက်ထိတွေ့ခွင့်ရတယ်။ သူတို့အယူအဆတွေကို ကြားနာနိုင်တယ်။
ကိုယ့်အမှားကိုယ် ပြန်မြင်နိုင်တယ်။ ဒေသန္တရ ဗဟုသုတတွေလည်းရတယ်။
သက်ဆိုင်တဲ့နေရာရောက်ရင် အဲဒီဆရာကြီးတွေအကြောင်း ရေးပါဦးမယ်။

အဲဒီ ခုနှစ်တန်းနှစ်ပဲလို့ ထင်တယ်။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အရေးကြီးတဲ့
အချိုးအကျွေ့ကြီးတစ်ခုကို ကြုံလိုက်ရတယ်။ အဲဒါကတော့ ကျွန်တော့်ဖေဖေ
နောက်အိမ်ထောင်ပြုတာပါပဲ။

ကျွန်တော့်ငယ်ဘဝကို ပြန်သတိရပါတယ်။ ပထမဆုံး သတိရမိတာ
က ပုံနှိပ်စက်သံ တကျောင်းကျောင်းကြားထဲက စက္ကူပုံကြီးမှာ ကျွန်တော်တို့
ညီအစ်ကိုတွေ ကျွမ်းထိုးကြ၊ ပစ်လှဲကြ၊ အဲဒီတုန်းက ခေတ်စားတဲ့ ကောင်း
ဘွိုင်ကားတွေထဲကလို ဒိုင်ဗင်တွေ၊ ဖိုက်တင်တွေ လုပ်ကြတာပါ။ ပြီးတော့
ညဦးဘက် တူတူပုန်းတမ်းကစားတယ်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်နဲ့ကပ်လျက် တိုက်
က အပေါ်ထပ်မှာနေတဲ့ တရုတ်အဘွားကြီးဟာ ကျွန်တော်တို့ တူတူပုန်း
တမ်း ကစားတဲ့အခါ သူပုန်းရုံတွေကြား ဝင်ပုန်းလေ့ရှိလို့ ညဘက်ကျ အဲဒီ
ပုန်းရုံတွေပေါ် အပေါ်ထပ်ကနေ ရေလောင်းချတတ်တယ်။ တစ်ခါတလေ
တူတူပုန်းရင်းရေတွေ ရွံ့ကုန်ရော။ အပြစ်မဲ့တဲ့ ပျော်ရွှင်မှုတွေနဲ့ ပျော်ခဲ့ရတာ
ပါပဲ။

နောက်တစ်ခုက ကျွန်တော့်ဖေဖေ (ဦးသာစု)က ကျွန်တော့်တို့အတွက်
ကစားစရာတွေ ဝယ်လာပေးပုံပါပဲ။ ဖေဖေဟာ တစ်ပတ်တစ်ခါ၊ နှစ်ပတ်
တစ်ခါ ကျွန်တော်တို့အတွက် ကစားစရာကလေးတွေ ဝယ်လာလေ့ရှိပါ

တယ်။ တစ်နေ့တော့ ဖေဖေပြန်လာပြီး ကျွန်တော့်ညီလေးတွေအတွက် ကိုယ်စီကိုယ်င ကစားစရာတွေပေးပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် ကစားစရာ ပါမလာဘူး။

ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းနည်းသွားပြီး တစ်နေရာမှာ ထိုင်နေလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဖေဖေဟာ နောက်ဖေးခန်းကနေ ဘာကျာကလေး မှတ်လိုက်ပါတယ်။ 'ဘယ်ဆီ ဘယ်ဝယ် မုန်းဆကာတွေမိတယ်' ဆိုတဲ့ အဆိုတော် ဦးအံ့ကြီးရဲ့ သီချင်းပါ။

ကျွန်တော် ဖေဖေကို ဘာကျာလိုချင်ကြောင်း ပြောဖူးတာကို အဲဒီတော့မှ သတိရပါတယ်။ ကျွန်တော် အမြန်ပြေးသွားပါတယ်။ ဖေဖေလက်ထဲက ဘာကျာကို မမို့တမိလှမ်းဆွဲပါတယ်။ ဖေဖေက တစ်ချက်လောက်ရှောင်ပြီး ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ် သီချင်းကို တစ်ခါထပ်မှတ်ပြပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို ပေးပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ဝမ်းသာသွားမလဲဆိုတာ စဉ်းစား ခံစား ကြည့်ပါတော့။

အဲဒီ ဘာကျာလေးကို ခေါင်းအုံးအောက်ထားအိပ်ပြီး တစ်ရေးနိုး ထစမ်း ကြည့်တဲ့အထိ ဖြစ်ရပါတယ်။ (အင်္ဂလန်လုပ် ဘာကျာ အကောင်းစားလေးပါ)

နောက်တစ်ခုက ဖေဖေက အိပ်ရာပေါ်လှဲနေတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုတတွေက ဖေဖေကို ဝိုင်းနမ်းကြပါတယ်။ ဖေဖေကလည်း နမ်းပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဖေဖေဟာ ကျွန်တော်တို့ အသက်ရပြီး အိမ်ထောင်ကျ၊ သားသမီးတွေ ရတဲ့အထိ ကျွန်တော်တို့ကို နမ်းတုန်းပါပဲ။ (ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဖေဖေကွယ်လွန်တာတောင် ဖေဖေရုပ်အလောင်းကို နမ်းပြီး နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်)။ အဲဒီတစ်နေ့ကတော့ ကျွန်တော် ဘာစိတ်ကူးပေါက်မှန်းမသိပါဘူး။ ဖေဖေ 'ခြေမ' ကို နမ်းပါတယ်။ ဖေဖေခြေမက ငပိစောင့်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်က ခြေမကို လျှာနဲ့လျက်ကြည့်ပါတယ်။ ငနံ့ညိုနဲ့။ ဖေဖေက ခြေထောက် ရေမဆေးရသေးလို့ မနမ်းနဲ့လို့ ပြောပါတယ်။ ကျွန်တော်က ထပ်နမ်းမိပါတယ်။

နောက်တစ်ခု အာရုံထဲပေါ်လာပါတယ်။ ဖေဖေနဲ့မေမေတို့ ညကုန်းမှာပဲ ပွဲ ရုပ်ရှင်ကြည့်လေ့ရှိတာကိုပါ။ ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း ခေါ်သွားပါတယ်။ အားလပ်ချိန်မှာ ဆိတ်သားကင်၊ နို့အေးချောင်း၊ ချောကလက်စသဖြင့် စားရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကြိုက်တတ်တဲ့ ကောင်းသို့င်ကားတွေကျရင် အမြဲ ခေါ်ပါတယ်။ အချစ်ကားတွေ၊ အိမ်ထောင်ရေးကားတွေကျတော့ ဖေဖေနဲ့ မေမေပဲ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ဘာမှ နားမလည် တော့ ပျင်းလို့ မလိုက်ပါဘူး။

ဖေဖေနဲ့ မေမေဟာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြင်နာယုယခွဲကြပါတယ်။ ဖေဖေ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက် ခရီးထွက်တော့ 'ညိုရေ' ဆိုပြီး ရေးတဲ့ စာကို ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးပါတယ်။ ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ ချစ်ခင်ကြင်နာခွဲကြတဲ့ ကျွန်တော်ငယ်ဘဝကို လွမ်းလှပါတယ်။

တစ်နေ့မှာတော့ ဖေဖေနဲ့ မေမေ ကတောက်ကဆ ဖြစ်ပုံရပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော်ညီ ဗလ(သုမောင်)ကို ဖေဖေကခေါ်ပြီး (ဘုရင်မ ပန်းခြံ)မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံထဲကို သွားပါတယ်။ ဖေဖေက ခုံတန်းလျားတစ်ခု မှာ ထိုင်ပြီး တစ်ခုခု စဉ်းစားနေပုံပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ဘောလုံးနဲ့ကစားရင်း၊ ဆော့ရင်းနဲ့ ခွေးသားအုပ်မကြီးနား ရောက်သွားတယ်။ ခွေးသားအုပ်မကြီးက (ခွေးသားအုပ်မဆိုတာ သူ့နားကပ်ရင် သူ့ကလေး ခွေးပေါက်စလေးတွေကို အန္တရာယ်ပြုမှာစိုးလို့ အနားရောက်လာတဲ့သူကို ကိုက်တတ်ပါတယ်) ကျွန်တော်ခြေထောက်ကို လွမ်းဟပ်တယ်။ ဒူးဆစ် အောက်နား ခြေသလုံးသား အပေါ်ပိုင်းကို အကိုက်ခံရတယ်။ ကျွန်တော် ငိုပါတယ်။ ဖေဖေက ကမန်းကတန်း ထပြီး ခွေးကို မောင်းထုတ်လိုက်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ကို လက်တွဲပြီး ပြန်လာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နေတဲ့ ရေကျော် ၄၇လမ်းထိပ်မှာ ဆေးခန်းတစ်ခန်း ရှိပါတယ်။ အဲဒီကို အသွားမှာ ကျွန်တော်က 'ဖေဖေ... ခွေးကိုက်တာနာတယ်' လို့ ပြောမိတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို ငေါက်ငန်းဆူပူလေ့မရှိတဲ့ ဖေဖေဟာ 'ခွေးကိုက်တာပဲ

နာမှာပေါ့ကွဲလို့ စိတ်မရှည်တဲ့လေသံနဲ့ ငေါက်လိုက်ပါတယ်။ ဖေဖေ စိတ်
ရွပ် စိတ်တိုနေတဲ့အချိန် ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ တစ်ခါမှ မအော်မငေါက်ဖူးဘဲ
အိဒီလို ငေါက်လိုက်တော့ ကျွန်တော် တော်တော် ဝမ်းနည်းသွားမိတာကို
မှတ်မိနေပါတယ်။

မေမေက ကျောင်းဆရာမပါ။ ညဘက်ကျရင် မေမေက ကျွန်တော်တို့
ကို ဆရာကြီး ဒေါက်တာမောင်ဖြူ၊ ဆရာကြီး ဦးဝန်(မင်းသုဝဏ်)တို့ရဲ့
ကဗျာလေးတွေ ဆိုပြ သင်ပေးပါတယ်။

*One, two, three, four, five
Once I caught a fish alive,
Why did you let it go?*

*b'cause it bit my finger so.
တစ် နှစ်၊ သုံး၊ လေး ငါး
ငါးလေးတစ်ကောင် ဖမ်းမိတယ်၊
ဘာဖြစ်လို့ လွှတ်လိုက်တယ်၊
ကျွန်တော့်လက်ကို သူကိုက်တယ်။*

(ဆရာကြီး) ဒေါက်တာမောင်ဖြူ

အေးရိပ်သာတဲ့ ပင်ညောင်ညို
ဥဩတွန်သံချို
ဦးလျှိုစီးတဲ့ နဒီတွင်း
သမင်ရေသောက်ဆင်း
မြက်ခင်းလှလှ၊ မြေညီညီ
ကံ့ကော်ဝတ်မှုန်စီ
ဇာလီပျော်တဲ့ ကျောင်းသမိန်း
လူလေးသွားချင်စမ်း။

မိုးရေ တက်ရေ တဖွေးဖွေး
 ကွင်းကျယ်အဝေးဝေး
 လယ်စောင့်တဲလေး ခြေတံရှည်
 မိုးကုပ်အောက်မှာတည်
 ကြာနီတစ်ပွင့် ဖြူတစ်ပွင့်
 တဲနှင့် ပန်တင့်။

(ဆရာကြီး)မင်းသုဝဏ်

အဲဒီလို ကဗျာ သီချင်းလေးတွေနဲ့ အိပ်ရာထဲမှာ ဆိုပြု နှစ်သိမ့်ပေးလေ့ ရှိပါတယ်။ ငါးရာငါးဆယ်နိပါတ်တော်ထဲက ပုံပြင်တွေလည်း ပြောပြလေ့ ရှိပါတယ်။

ဖေဖေနဲ့ မေမေ ခွန်းကြီးခွန်းငယ် စကားများတာ ကျွန်တော်တို့ မတွေ့ဖူး ပါ။

အဲဒီလို သာယာချမ်းမြေ့တဲ့ မိသားစုကလေးဟာ အကြောင်းကြောင်း တိုက်ဆိုင်လာတဲ့အခါမှာ ပြိုကွဲပါတော့တယ်။

ဆူးတောင်တစ်ချောင်း

ကျွန်တော့်အသက် ဆယ့်လေးနှစ်သာသာလောက်မှာ ကျွန်တော့်ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုပါတယ်။

မိဘတွေရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးပြဿနာကို အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်အသက် အရွယ်နဲ့ စဉ်းစားလို့ ဉာဏ်မမီနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုတဲ့အခါမှာ ဆယ့်လေးနှစ်သား ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ ခိုကိုးရာမဲ့ ခံစားရပါတော့တယ်။

အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော် ဘယ်လိုတွေးလိုက်သလဲဆိုတော့၊ မေမေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုတစ်တွေကို ဖေဖေက ခွန့်ပစ်လိုက်ပြီလို့ ကလေးတွေ တွေးလိုက်မိပါတယ်။ [အဲဒီအတွေးဟာ ကျွန်တော့် အတွင်းစိတ် (sub-

unconscious mind)ထဲကို သိမ်ငယ်စိတ်၊ စိုးရိမ်စိတ်၊ ထိတ်လန့်စိတ်တွေ ဆဖြစ်ခဲ့ ဝင်ရောက်သွားခဲ့တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။]

ဖေဖေနဲ့ ဒေါ်မြတ်မွန် မန္တလေးကို ထွက်သွားပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ ဤသို့ ဤမျှသာ ဆိုတဲ့ကြော်ငြာ သတင်းစာထဲ ပါလာပါတယ်။

ဖေဖေနဲ့ ဒေါ်မြတ်မွန်တို့ မန္တလေးက ပြန်လာတဲ့နေ့ကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေပါတယ်။ သည့်မတိုင်မီက အဲဒီခေတ်ထုတ်ခေတ် သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်တွေမှာ ဖေဖေ(ဦးသာစု)နဲ့ (ဒေါ်)မြတ်မွန်တို့ရဲ့ မင်္ဂလာသတင်းတွေ ကို ဖော်ပြကြပါတယ်။

ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ ဖေဖေ ကျွန်တော်တို့ကို ပစ်လိုက်ပြီလို့ ထင်မိပါတယ်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ကျွန်တော်ဟာ သားအကြီး၊ ကျွန်တော့်မေမေက မူလတန်း ကျောင်းအုပ်ဆရာမ၊ ကျွန်တော့်ညီတွေက လူမမယ်အရွယ်တွေ။ ဒါကြောင့် အစ်ကိုကြီးဖြစ်တဲ့ သားကြီးဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်တွေရှိ ထားပြီလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ ဖေဖေကိုလည်း ချစ်စိတ်လျော့သွားတယ် ထင်ပါတယ်။ (ကျွန်တော့်အထင်မှားမှပါပဲ။)

ဖေဖေနဲ့ မမတင်အုန်း(ဒေါ်မြတ်မွန်)တို့ မန္တလေးက ပြန်လာတဲ့နေ့။ ဖေဖေ မော်တော်ကား ခြံထဲကိုဝင်လာတော့ ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်နေမိ ပါတယ်။ ဝမ်းနည်းပက်လက်ခံစားမှုလည်း ဖြစ်နေပါတယ်။

အရပ်က ဖေဖေ ခရီးသွားပြီး ပြန်လာရင် ဝမ်းသာအယ်လဲ ကြိုဆိုပြီး ဖေဖေကို ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုတစ်တွေက ဖက်နမ်းလေ့ရှိခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီနေ့မှာတော့... ဖေဖေကို ကြိုဆိုချင်စိတ် မရှိဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ကြားဖူးနားဝရှိထားတဲ့ ဖခင် နောက်အိမ်ထောင်ပြုရင် ပထမအိမ်ထောင်နဲ့ သားသမီးတွေကို ပစ်ထားတယ်။ မိထွေးဆိုတာ မကောင်းဘူး စသဖြင့် အစွဲအလန်းတွေ ရှိနေပါလိမ့်မယ်။

ကျွန်တော် ဖေဖေကားကို ရပ်ကြည့်ပြီး ငေးကြောင်နေမိတယ်။ သွားလည်း မကြိုဘူး။ ခပ်လှမ်းလှမ်းကပဲ ကြည့်နေတယ်။

ပျက်စီးမှု

အဲဒီအချိန်မှာ မေမေက ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်။ 'သား ဖေဖေကို သွားကြိုလိုက်ဦးလေ'တဲ့။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ ကျင်ခနဲ ခံစားရတယ်။ သားအပူ ပြဿနာ မဖြစ်စေချင်လို့ပဲလား၊ ဖေဖေကို မေမေက အစစလိုက်လျော့ချင် လို့ပဲလား ကျွန်တော်မသိပါ။

ဖေဖေဆီကို ကျွန်တော် ဖြည်းဖြည်းသွားပါတယ်။ ဖေဖေဟာ နားလေး သလောက် အင်မတန် ပါးလှပပါတယ်။ ကျွန်တော့်သဘောထားနဲ့ ကြေကွဲမှု ကို ဖေဖေ သိနေသလိုပါပဲ။

ဖေဖေ ကျွန်တော့်ဆီကို လျှောက်လာပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ဖက်ပြီး အားပါးတရ နမ်းပါတယ်။

ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာတော့ ထုံနေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို ဖေဖေ စွန့်ပစ်လိုက်ပြီဆိုတဲ့ အစွဲအလန်းဟာ ဘယ် လိုမှ တားမရဆီးမနိုင် ဖြစ်နေပါတယ်။ (ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းစကားနဲ့ ပြောရရင် စိတ်မှာ ဆူးတစ်ချောင်း ပေါက်လာတာပါပဲ။)

[သည်ကြားထဲမှာ သတိရတာ တစ်ခုရှိလို့ ရေးပါရစေ။ ကျွန်တော့် ဖေဖေ နောက်အိမ်ထောင်ပြုပြီး သိပ်မကြာခင် ဦးလေးဒိုး(စာရေးဆရာကြီး 'သာဂဒိုး')နဲ့ တွေ့ပါတယ်။ ဦးလေးဒိုးက စကားအဆက်အစပ်မရှိဘဲ ကျွန်တော့်ကို သည်လို မေးပါတယ်။

'ဝဏ္ဏ၊ မင်းအဖေကို မင်း ကြည်ညိုရဲ့လား'တဲ့။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ဖျဉ်းကနဲဖြစ်သွားပါတယ်။ ဦးလေးဒိုး ဆိုလိုတာကို ကျွန်တော်သိပါတယ်။ သုံးနှုန်းတဲ့စကားက 'ကြည်ညို'တဲ့။ ကြည်ညိုတယ် ဆိုတာ ချစ်တာထက်ပိုနက်နဲတယ်။ လေးစားတာထက်လည်း နက်နဲတယ်။ ကြည်ညိုတယ်ဆိုတာ လောကီရေးမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လောကုတ္တရာရေးမှာပဲဖြစ် ဖြစ်၊ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ(ကိုယ်ကျင့်တရားမြှောင့်မတ်မှု၊ တည်ကြည်ရင့် ကျက်မှု၊ မှန်ကန်တဲ့ အတွေးအခေါ် ဆုံးဖြတ်ချက်ရှိမှု စတာတွေ)နဲ့ ဆိုင် ပါတယ်။ ကိုယ့်အထက်လူကြီးတစ်ယောက်ကို လေးစားတယ်ဆိုတာနဲ့

ကြည်ညိုတယ်ဆိုတာ မတူပါဘူး။

ကျွန်တော် ဦးလေးဒိုးကို စိတ်ကွက်မိတယ်။ 'ငါ့အဖေကို ငါက ဘာလို့ မကြည်ညိုရမှာလဲ၊ ဦးလေးဒိုးဟာ သက်သက် ဖေဖေကို သိက္ခာချ တာပဲ' လို့ ယူဆမိတယ်။ လူကြီးဆိုတော့ ပြန်ငြင်းဖို့ ဆွေးနွေးဖို့ မသင့်ဘူးလို့ ထင်တယ်လေ။

ဒါကြောင့်...

'ကြည်ညိုပါတယ် ဦးလေး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ'

ဦးလေးဒိုးက တစ်နေရာကို 'မမြင်ဘဲ' ကြည့်နေရင်း 'ဒါဆိုလည်း၊ ကောင်းပါတယ်ကွာ၊ ပြီးတာပါပဲ' လို့ ပြောပါတယ်။

တကယ်တော့ ဦးလေးဒိုး အပါအဝင် ဖေဖေသူငယ်ချင်း အတော်များ များက နောက်အိမ်ထောင်ပြုတဲ့ကိစ္စကို သပိတ်မှောက် ကန့်ကွက်တဲ့သဘော နဲ့ ခေတ္တ အဆက်အသွယ်ဖြတ်ခဲ့ကြပါတယ်။ မေမေဘက်က ရပ်တည်ခဲ့ကြ တယ် ဆိုပါတော့။

တကယ်တော့ ဖေဖေဟာ ကျွန်တော်တို့ သားအမိတစ်တွေကို စွန့်ပစ် တာ လုံးဝ မဟုတ်ပါဘူး။

မေမေနဲ့ အကြင်လင်မယားအဖြစ် မပေါင်းသင်းတော့တာက လွဲလို့ မေမေနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စားဝတ်နေရေး၊ ပညာရေး စသဖြင့် လိုအပ်သမျှကို တာဝန်ယူပါတယ်။ နောက်အိမ်ထောင်ပြုပြီးမှ ကျွန်တော်တို့ကို ပိုလို့၊ ပိုလို့ ဂရုစိုက်ရှာပါတယ်။ ဖေဖေ တတ်နိုင်တဲ့အတိုင်းအတာထိ အားလုံး လိုက် လျော့ပါတယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထင် ကျွန်တော်တို့ကို သဘောမကျ၊ မကျေနပ် တဲ့အချက်ရှိရင်တောင်မှ စိတ်ထဲမှာပဲ မျှသိပ်ထားခဲ့တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

မိတ္တူဖြစ်လာတဲ့ မမတင်အုန်း(မမြတ်မွန်)ကလည်း ဖေဖေရဲ့ တပည့် ရင်း ဖြစ်ခဲ့တော့ ဖေဖေအလိုကျအတိုင်း ကျွန်တော်တို့အပေါ် ကောင်းရှာပါ တယ်။ သူ့ရဲ့ မောင်လေးတွေလို သဘောထားပြီး ပြုမူဆက်ဆံပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် စိတ်ထဲခွဲမိတဲ့ မေမေနဲ့ ညီလေးတွေအတွက်

ငါ ကြိုးစားအလုပ်လုပ်ရတော့မယ်ဆိုတဲ့ အခွဲအလန်းကတော့ မပျောက်ပါဘူး။ အဲဒီစိတ်ဟာ သန္ဓေတည်ရာကနေ ရင့်သထက် ရင့်လာပါတယ်။ ဟိုက်စကူးဖိုင်နယ်(ကိုးတန်း)အောင်ရင် အစိုးရအလုပ်တစ်ခုခု ဝင်လုပ်မယ်။ အဲဒီအချိန်က ကိုးတန်းအစိုးရစစ်အောင်ရင် အငယ်တန်းစာရေးအလုပ် ရနိုင်ပါတယ်။ သည်လိုနဲ့ ကျောင်းစာကို ကြိုးစားတယ်။ ကျောင်းအားရက်ခြံထဲမှာ ရုပ်ရှင်ရိုက်ရင်လည်း 'ကလက်' ရိုက်တဲ့အလုပ်မျိုး ဝင်လုပ်ပါတယ်။

နောက် ကျွန်တော့်အသက် ဆယ့်ငါးနှစ်၊ ဆယ့်ခြောက်နှစ်သား နောက်လာပါတယ်။ သည်အရွယ်ဟာ ထိန်းရခက်တဲ့ အရွယ်၊ ပေါက်ကွဲလွယ်တဲ့ အရွယ်၊ လေလွင့်ပျက်စီးတတ်တဲ့ အရွယ်ဆိုတာ ဖေဖေ ကောင်းကောင်းသိထားခဲ့ပုံ ပေါ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် 'လူကြီးတွေကိစ္စကို ခေါင်းထဲမှာမထားနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေပါ။ သားတို့အတွက် အားလုံး ဖေဖေ တာဝန်ယူပါတယ်' ဆိုတဲ့ စကားမျိုးပြောပါတယ်။

မေမေကလည်း ကျွန်တော့်အရွယ်ဟာ လေလွင့်ပျက်စီးနိုင်တဲ့အရွယ်နဲ့ ဂရုတစိုက် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ဖို့လိုတယ်လို့ ယူဆပါလိမ့်မယ်။

မေမေရဲ့ ဆုံးမနည်းကတော့ တိုက်ရိုက်ပြောဆို ဆုံးမတာမဟုတ်ဘဲ မစိုးရိမ်ဆရာတော်ဘုရားကြီးဆီကို ခေါ်သွားခဲ့တာပါပဲ။ အလွန်ကြည်ညို ကောင်းတဲ့၊ ဆဋ္ဌသံဂါယနာတင်ပွဲမှာ ဦးစီးဦးရွက်ပြုတော်မူခဲ့တဲ့ ဆရာတော်ကြီးကို ဖူးတွေ့ရ၊ ဆိုဆုံးမတာတွေ နာခံရတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော့် စိတ်နှလုံး နူးညံ့သိမ်မွေ့လာတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

ဆရာတော်ကြီးက မြတ်စွာဘုရားရဲ့သားတော် အရှင်ရာဟုလားကို လက်ယာတော်ရုံ အရှင်သာရိပုတ္တရာက သာမဏေဝတ်ပေးတဲ့အခါ ဆံချောင်း ဆင်ခြင်နှလုံးသွင်းခိုင်းတဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းကို သိချင်သလား ဆိုတာမျိုး မိန့်တော်မူပါတယ်။ သိချင်ပါကြောင်း လျှောက်ထားတော့ 'ကေသ၊ လောမာ၊ နခါ၊ ဒန္တာ၊ တဏှာ' အစရှိတဲ့ တစပဉ္စက ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်ရာမှာ ဆင်ခြင်ရမယ့် ပါဠိကို အနက်နဲ့တွဲပြီး ကျက်ခိုင်းပါတယ်။ 'ဆံပင်၊ မွေးညှင်း

ခြေသည်းလက်သည်း၊ သွား၊ အရေထူ အရေပါး၊ စသဖြင့်ပေ။

ဆယ့်ငါးနှစ်၊ ဆယ့်ခြောက်နှစ်သားကလေးလူငယ်တစ်ယောက်အတွက် အသင့်လျော်ဆုံးကို ဟောပြောဆုံးမတော်မူပါတယ်။ ပါဠိတွေရွတ်ဆိုပြောပြ တာမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ ကလေးနားလည်လွယ်တဲ့ မြန်မာစကားနဲ့ပဲ ဆုံးမတော် မူပါတယ်။

မေမေကတော့ ဆရာတော်ကြီးဆီက အဘိဓမ္မာတရားကို နာပါတယ်။ သည်အချိန်မှာ ကျွန်တော့်ကို သုံးဆယ့်နှစ်ကောဋ္ဌာသမြန်မာပြန်ကို ကျက်စေ ပါတယ်။

ဆရာတော်ကြီးဟာ နွေကာလ မန္တလေးမှာ ရာသီဥတုပူပြင်းတဲ့အခါ ရွှေဂုံတိုင်လမ်းပေါ်မှာရှိတဲ့ သစ်သားကျောင်းအိုကြီးတစ်ကျောင်းမှာ လာပြီး သီတင်းသုံးတော်မူလေ့ရှိပါတယ်။ ကျောင်းအားရက်ဖြစ်တဲ့ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ နေ့တွေမှာ ဆရာတော်ကြီးကို သွားဖူးလေ့ရှိပါတယ်။

မေမေ ဆုံးမသွန်သင်မှုဟာ တိုက်ရိုက်မဟုတ်သော်လည်း လေလွင့် တတ်တဲ့အရွယ်မှာ အသင့်လျော်ဆုံး သွန်သင်ဆုံးမမှုဖြစ်ပါတယ်။

(အလှူဒါနနဲ့ပတ်သက်ပြီး မစိုးရိမ်ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ဟောကြားသွန်သင် ဆုံးမမှုကို အခုထိ အမှတ်ရနေပါတယ်။ နှလုံးသားမှာ သံမှိုစွဲသလို စွဲနေတဲ့ ဟောကြားဆုံးမမှုပါ။)

တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော့်မေမေက ဆရာတော်ကြီးကို သင်္ကန်းကပ်ပါ တယ်။ ဆရာတော်ကြီးက ထုံးစံအတိုင်း ကပ်ခိုင်းတယ်။ နှစ်တောင့်ထွားနား ထိ တိုးသွားရတယ်။ ပြီးတော့ 'သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲမှလွတ်မြောက်ပါရခြင်း အကျိုးငှာ ဤသင်္ကန်းကို ကပ်လှူပါ၏ဘုရား။ ဤပြုရသော ကုသိုလ် ကောင်းမှုအထောက်အပံ့ကြောင့် သံသရာမှလွတ်မြောက်ရာ နိဗ္ဗာန်ကို ယခု ဘဝမှာတင် မျက်မှောက်ပြုနိုင်အောင် ကျိုးကုတ်အားထုတ်နိုင်တဲ့သူ ဖြစ်ရ ပါလို၏ဘုရား' ဆိုတဲ့သဘောကို ပါဠိနဲ့အနက် ရောပြီး ဆိုခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ မေမေ့ကို မေးတယ်။

ဒကာမကြီး သည်သင်္ကန်း ဘုန်းကြီးကို လှူတော့ ဒကာမကြီး ဘဝ ပြန်ရသလဲ

မေမေက... ကုသိုလ်ရတာပေါ့ဘုရား

✽ မစိုးရိမ်ဆရာတော်ကြီးက ပြီးတော်မူပြီး ဘာမှပြန်မရဘူးလို့ မှတ်ရမယ် ဒကာမကြီး၊ ဒါနပြုတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ရှိတာထဲကတတ်နိုင်သမျှ စွန့်လွှတ်ရ တာ၊ အဲဒီလို ဒါနပြုလိုက်တဲ့အတွက် သူဌေးကြီးဖြစ်ချင်တယ်၊ နတ်ဖြစ်ချင် တယ်၊ နိဗ္ဗာန် မရမီစပ်ကြား စည်းစိမ်တွေခံစားချင်တယ်ဆိုတဲ့ အလိုဆန္ဒဟာ သံသရာရှည်ရာရှည်ကြောင်း အလိုဆန္ဒပဲ။ ဘာအကျိုးကိုမှ မမျှော်ကိုးဘဲ လှူရတယ်၊ စွန့်လွှတ်ရတယ်။ ဒါမှ စွန့်လွှတ်ရဲတဲ့ အစွမ်းရှိလာမယ်။ အဲဒီလို သဘောထားပြီးလှူတာမှ ပါရမီမြောက်တဲ့ အလှူလို့ခေါ်တယ်။ ပါရမီဆိုတာ အတုံအလှေ့ပဲ။ အထပ်ထပ် အထုံအလှေ့ပြုရင် ပါရမီရင့်လာတယ်လို့ ခေါ် တယ်။ ဒါနပြု ပေးကမ်းစွန့်ကြဲတဲ့ အထုံအလှေ့ကို ဘာအကျိုးမှပြန်မမျှော်ကိုး ပဲ ပြုလေ့ရှိရင် ဒါန ပါရမီ မြောက်လာတယ်။ နောက်ဆုံး မိမိခန္ဓာကိုယ်ကြီး ကို စွန့်လွှတ်ဖို့ထိ ဝန်မလေးတော့ဘူး။ အဲဒီလိုဖြစ်လာအောင်ကတော့ ဒါနနဲ့တင် မပြီးဘူး။ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ ပြီးတော့ သီလ၊ သမ္မာဓိပညာ အစရှိတဲ့ လောကုတ္တရာအရေးကို ကိုယ်တိုင် အရိုးကြေကြေ အရေခမ်းခမ်း ဇွဲနဲ့ပဲနဲ့ ကျင့်ကြံအားထုတ်ရတယ်။ သည်တော့ လူတဲ့အခါတိုင်း ကိုယ်စွန့် လွှတ်နိုင်သမျှကို စိတ်ပြတ်ပြတ်နဲ့ စွန့်လွှတ်၊ အဲဒီဒါနကြောင့် တစ်ခုခုကို ပြန်မလိုချင်နဲ့။ လိုချင်တယ်ဆိုကတည်းက လောဘပါနေပြီ။ သံသရာရှည် ကြောင်းကို ကိုယ့်ဘာသာချဲ့ယူတာနဲ့ အတူတူပဲဗျ။ ဒါက လူအနည်းအကျဉ်း ကိုပဲ ဟောလို့ ပြောလို့သင့်တဲ့တရားဗျ။ ဒကာမကြီးက အဘိဓမ္မာတရား နာကြားနေတော့ ဒါကို သဘောပေါက်လိမ့်မယ်။ ဘုန်းကြီးပြောတာ သဘော ပေါက်ရဲ့လား ✽

မှန်ပါဘုရား

ကျွန်တော်ဟာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်မှာ ကူးစက်ရောဂါကာကွယ်ဆေးကြီး

အထိုးခံရသလိုပါပဲ။ ခုထိ ကျွန်တော်တတ်နိုင်သမျှလှခဲ့တာ၊ ပေးကမ်းခဲ့တာတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြန်လိုချင်စိတ် မျှော်လင့်ချက် မထားဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။

အဲဒီသဘောတရားတွေကို ချက်ချင်းသဘောမပေါက်ခဲ့ပါ။ ငယ်သေးသကဲ့သို့ 'အလှူဒါနပြုတာ ဘာမှပြန်မရ'ဆိုတာ မဟာ ပဟောဋ္ဌိကြီးပဲ။ နောက်မှ မေမေက ရှင်းပြပါတယ်။ ကလေးနားလည်နိုင်လောက်တဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ပေါ့။

ကိုယ်က နည်းနည်းလေးပဲပေးပြီး၊ အများကြီးပြန်လိုချင်တာ ကောင်းသလား၊ သားဆိုတဲ့ မေးခွန်းမျိုးနဲ့ ပြန်ရှင်းပြပါတယ်။

ဒါတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ

အေး... သက်န်းလေးတစ်စုံလှူပြီး သိန်းထီပေါက်ချင်တယ်ဆိုရင် ကော သင့်တော်ရဲ့လား

ဟာ... မဟုတ်တာဘဲ

မေမေတို့ ကိုးကွယ်တဲ့ ဗုဒ္ဓဝါဒမှာ စ၊ လယ်၊ ဆုံးလိုချင်တာက ရုပ်တရား၊ နာမ်တရားတွေ ချုပ်ငြိမ်းကုန်ခမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ပဲ မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် နိဗ္ဗာန်မျက်မှောက်ပြုနိုင်ဖို့အကြောင်း အထောက်အပံ့အဖြစ်နဲ့ပဲ လှူသင့်တယ်လို့ ဆရာတော်ကြီးက မိန့်ကြားတာကွဲ့

မိဘတွေရဲ့ သဘောထား

ကျွန်တော် လေလွင့်ပျက်စီးမှု မဖြစ်ခဲ့တာဟာ မိဘနှစ်ပါးရဲ့ ဆုံးမမှု၊ ကိုင်တွယ်မှု သင့်လျော်မှုနဲ့ကန်လို့ပဲလို့ ထင်ပါတယ်။ အဲဒါအပြင် ကျွန်တော့် ငယ်သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေထဲမှာ ပျက်စီးလေလွင့်နေတဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်မှ မရှိတာလည်း အလွန်ကောင်းတဲ့အကျိုးပေး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်သူကမှ တာဝန်မပေးဘဲ ကိုယ်အသိနဲ့ကိုယ်တာဝန်ယူဖို့ ကြိုးစားပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်ရည်ရွယ်ချက်က ကိုးတန်းအောင်ရင် ကျောင်းထွက်၊ အထက်
တန်းစာရေးလောက် ဝင်လုပ်ပြီး ညကျောင်းတက်၊ မက်ထရစ်(ဆယ်တန်း)
ဖြေ၊ အောင်ရင် လုပ်သားကောလိပ်တက် စသဖြင့် စိတ်ကူးထားတာပါ။

အဲဒီနေ့ဥတုတစ်ခုမှာ ပေပေက ကျွန်တော်ကို ကလေး၊ အောင်ပန်း
ဘက် ကားရိုက်ထွက်တော့ ခေါ်သွားပါတယ်။ ဗိုလ်ကာတွန်းဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်
ကားပါ။ ရိုက်ကွင်းကိုရောက်တော့ ပေပေက အစ်ကိုသက်နောင်ရဲ့လက်
ထောက်အဖြစ်နဲ့ ကလက်ရိုက်၊ မှတ်တမ်းရေးတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ပေးပါတယ်။
တခြားအလုပ်သမားတွေကို ရှင်းပေးတဲ့နေ့တွက်အတိုင်း ကျွန်တော်ကို ပေးပါ
တယ်။

သည့်မတိုင်မီ ခြံထဲမှာကားရိုက်လို့ ကျွန်တော် တောက်တိုမယ်ရ ဝင်
လုပ်ရင်လည်း မဆုတဲ့အပြင် နေ့တွက်ပါ ပေးလေ့ရှိပါတယ်။

စိတ်လှုပ်ရှားပြန့်လွင့်ပြီး တေတဲ့၊ ပေတဲ့လမ်းကို လိုက်နိုင်တဲ့အရွယ်မှာ
အဲဒီလို တာဝန်တစ်ခုပေးပြီး၊ တာဝန်နဲ့အတူ နေ့တွက်ငွေကြေးပါပေးပြီး
သိမ်းသွင်းဆုံးမတာဟာ အလွန်တရာမှ သိမ်မွေ့ညင်သာထိရောက်တဲ့ သိမ်း
သိမ်း ပြုပြင်မှုဖြစ်ကြောင်း နောင်အခါကျမှ သဘောပေါက်လာရပါတယ်။

ထိုနည်းလည်းကောင်းပဲ မေမေက ပိဋိကတ်သုံးပုံ ထုံးလိုချေ၊ ရေလို
နောက် ကျွမ်းကျင်တဲ့ မစိုးရိမ်ဆရာတော်ကြီးဆီ ခေါ်သွားပြီး ကလေးသူငယ်
နဲ့သင့်လျော်တဲ့ တရားတော်ကို မိတ်ဆက်ပေးခဲ့တာဟာလည်း ထိရောက်တဲ့
ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှုပါ။

ဆရာတော်ကြီးကလည်း ကျွန်တော်ကို စာတစ်ပိုဒ်လောက်ကျက်ခိုင်း
ပြီး ရတာနဲ့ သည်သူငယ် ဉာဏ်ကောင်းတယ်။ သာမဏေဝတ်ပြီး စာဆင်
လိုက်ရင် စာတတ်ပေတတ် ဖြစ်လာနိုင်တယ်ဆိုတဲ့ စကားမျိုးမိန့်တော်မူပြီး
အားပေးခဲ့ပါသည်။ တကယ့် အဓိကရ ဆရာတော်ကြီးရဲ့ ချီးကျူးမှုကိုခံရတဲ့
အတွက် ကျွန်တော် ဘယ်လောက်ကျေနပ်မလဲဆိုတာ မှန်းဆကြည့်နိုင်ပါ
တယ်။

နောက်တော့ကျွန်တော်ပိုလို့ ကြိုးစားပါတယ်။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲ ခွဲလမ်း
နေတာက ငါ့ညီလေးတွေနဲ့ ငါ့မေမေအတွက် ငါ့ကိုယ်တိုင်ကြိုးစားမှ ဖြစ်
တော့မယ် ဆိုတဲ့ ယူဆချက်ပါ။ အဲဒီတွန်းအားကြောင့် ကျွန်တော် ငယ်ငယ်
ရွယ်ရွယ်နဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်နိုင်လာပါတယ်။

နောက်တော့ မေမေကလည်း မျက်စိခွဲထားရတာမို့ ကျောင်းက ကျန်း
မာရေး ပင်စင်ယူလိုက်ပါပြီ။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ မေမေအတွက်ပါ တာဝန်တွေယူရမယ်ဆိုတဲ့ ဖိစီးမှု
ပိုလာပြန်ပါတယ်။

ပေမေက ဘယ်လောက်ပဲ ထောက်ပံ့သည်ဖြစ်စေ၊ တချိန်ချိန်ကျလျှင်
ဘယ်လိုဖြစ်လာမလဲ မပြောနိုင်ဘူးဆိုတဲ့ အခွဲအလန်းက ပြင်းလာပါတယ်။

သည်တော့ အလုပ်ထဲမှာ ကျွန်တော်နှစ်မြှုပ်လိုက်ပါတယ်။ မေမေက
ဘွဲ့တစ်ခုတော့ ရအောင်ယူပါသားရယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဒါကြောင့် မက်
ထရစ်ကို အပြင်ကဖြေပြီး တက္ကသိုလ်တက်ပါတယ်။ အချိန်လုပြီး အလုပ်
တွေ လုပ်ပါတယ်။

သည်တော့ ဘာဖြစ်သလဲတဲ့၊ မကောင်းဘူးလားတဲ့။ ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်း
ပါတယ်။ ကြိုးစားမှုကြောင့် ကောင်းတဲ့ရလဒ်တွေ ရှိခဲ့ပါတယ်။

တပြိုင်နက်တည်းမှာ စွန့်လွှတ်ဆုံးရှုံးရမှုတွေလည်း ရှိပါတယ်။ လူပျို
ပေါက်အရွယ်မှာ ကျောင်းသွားချိန်သွား၊ စာကျက်ချိန်ကျက်၊ ကစားချိန်ကစား၊
လျှောက်လည်ချိန်လည်၊ ကောင်မလေးတွေလိုက်ငမ်း၊ ရည်းစားထားစသဖြင့်
သူ့အရွယ်အလျောက် ပြုမူခံစားရမယ့် အခွင့်အရေးတွေကို ကျွန်တော် ဆုံးရှုံး
သွားပါတော့တယ်။

အဲဒီလို ဆုံးရှုံးရတဲ့ လူတွေအများကြီးပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အများအားဖြင့်
ကံအကြောင်းတရားပဲလို့ ဖြေသိမ့်လေ့ရှိကြတယ်။ ဒါမှမဟုတ်လည်း သတိ
တရားနဲ့ ထိန်းသိမ်းခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကံတရားတစ်ခုတည်းကို
အပြစ်ပုံမချခဲ့ပါဘူး။ လက်ငင်းပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်ပျက်တဲ့ ပြဿနာတွေကြောင့်လို့

ခံယူပါတယ်။

အဲဒီအခါမှာ မိဘကို အထင်အမြင်လွဲတာတွေ ဖြစ်လာပါတယ်။ တကယ်တော့ နုနယ်လှတဲ့ အတွေးထဲမှာ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ ရလာတာ ပါ။ (နောက်ထပ် ဆူးတောင်တွေ စိတ်ထဲမှာ ပေါက်လာတာပဲပေါ့။)

သည်အကြောင်းတွေဟာ ကျွန်တော်စိတ်ဝေဒနာခံစားရတာနဲ့ အနည်းနဲ့ အများ ဆက်သွယ်နေပါတယ်။ ဆရာကြီးတွေမှတ်ချက်ကတော့ ခံစားလွန်းလို့ စိတ်မှာ ဒဏ်ရာရခဲ့တယ်။ သည်ဒဏ်ရာဟာ အကြောင်းဆုံတဲ့အခါ အကြောင်းတစ်ရပ်အနေနဲ့ပါခဲ့တယ်။ အဲဒါတွေကြောင့် ဖြစ်တာတော့မဟုတ်ဘူး။ အဓိကအချက်ကြီးတွေတော့ မဟုတ်ဘူး။ အကြောင်းငယ်တွေ အဖြစ်နဲ့ စိတ်ဝေဒနာကို ပေးတယ်လို့ ဆိုပါတယ်။

သည်လိုဆိုရင် ကျွန်တော်နဲ့အတူ အဲဒီမိသားစုပြဿနာကို ရင်ဆိုင်ရတဲ့ ကျွန်တော်ညီတွေမှာ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဝေဒနာ မဖြစ်သလဲ။ ရှင်းရှင်းလေးပါ။ ကျွန်တော်ညီတွေဟာ အဲဒီလိုဖြစ်တဲ့ အရွယ်မှာ ငယ်သေးတယ်။ တာဝန်ကြီး တစ်ခုပိလာပြီလို့ ခံစားချင်မှခံစားရမယ်။ ပြီးတော့ သူတို့မှာ ကျွန်တော်ထက် လောကဓံကို ခံနိုင်စွမ်းရှိတဲ့ စိတ်အင်အားတွေရှိခဲ့လိမ့်မယ်။ စိတ်ဒဏ်ရာတော့ အနည်းနဲ့အများ ဖြစ်မှာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်လောက် ဒဏ်ရာကို အလေးဂရုမပြုဘဲ လိုက်လျောညီထွေစိတ် ထားနိုင်ခဲ့ကြလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရရင် ကျွန်တော်ဟာ လောကဓံကို ခံနိုင်ရည် နည်းပါးပြီး ကျွန်တော်ညီတွေက လောကဓံကို ခံနိုင်ရည် ပိုရှိတယ်လို့ ဆိုရပါမယ်။

သည်ကိစ္စကို ဘာကြောင့်ရေးရသလဲ။

အဓိကရည်ရွယ်ချက်ကတော့ မိဘဖြစ်လာပြီဆိုရင် အိမ်ထောင်ရေး ပြဿနာကို အတတ်နိုင်ဆုံး ညှိနှိုင်းပြီး အိမ်ထောင်မပြိုကွဲရေးကို ထိန်းသိမ်း ကြပါမှ သားသမီးများအတွက် ပိုကောင်းပါတယ်။

မိဘဖြစ်လာပြီဆိုကတည်းက ကိုယ့်ဘဝကိုကိုယ် အပြည့်အဝပိုင်ဆိုင်မှု

မရှိတော့ဘဲ မိသားစုနဲ့တွဲလျက် ပိုင်ဆိုင်သွားရတာပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာလူနေမှုစနစ်မှာ တစ်လင်တစ်မယားစနစ်ကို လက်ခံကြပါတယ်။

အိမ်ထောင်ပြိုကွဲမှုမဖြစ်အောင် တတ်နိုင်သလောက် စောင့်ရှောက်ကြပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင် ဆွေမျိုးသားချင်းနဲ့ မိတ်ဆွေများကလည်း အိမ်ထောင်တစ်ခုမပြိုကွဲအောင် စေ့စပ်ဖြန့်ဖြေပေးလေ့ရှိပါတယ်။ ဒါ ကောင်းတဲ့ အစဉ်အလာပါ။

အစဉ်သဖြင့် ဆူပူရန်ဖြစ်နေကြတဲ့ အိမ်ထောင်မှာ ကြီးပြင်းရတဲ့ ကလေးတွေဟာ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ချို့တဲ့အားနည်းမှု၊ ဒါမှမဟုတ် မူမှန်မဟုတ်မှုတွေ ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။

အိမ်ထောင်တစ်ခုတည်ထောင်တယ်ဆိုတာ လင်နဲ့မယား နှစ်ယောက်ထဲရဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ပါဘူး။ နှစ်ဖက်မိဘ၊ ဆွေမျိုးများလည်း ပတ်သက်ဆက်နွယ်လာပါတယ်။ အထူးသဖြင့်ကတော့ ပွားစည်းလာတဲ့ သားသမီးများပါပဲ။ မိဘတိုင်း သားသမီးလိုချင်ကြမှာပါပဲ။ သားသမီးကောင်းစားတာကို မြင်ချင်မှာပါပဲ။ သားသမီးတွေ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ဖို့ကိစ္စမှာ မိဘရဲ့အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေမှုဟာလည်း အရေးကြီး လိုအပ်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ခုလို အသက်ခြောက်ဆယ်နားအကပ်မှာ စိတ်ဝေဒနာခံစားခဲ့ရတာဟာ ကျွန်တော့်မိဘတွေရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးအဆင်မပြေမှုကြောင့်တော့မဟုတ်ပါဘူး။

တကယ့်ပြဿနာဖြစ်တာက ကျွန်တော့် စိတ်နေသဘောထားပါ။ ဘယ်သူကမှ တာဝန်မပေးဘဲ မနိုင်ဝန်ကြီးတစ်ခုကို ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဝင်ထမ်းခဲ့တဲ့ကိစ္စပါ။ သည်တော့ စိတ်မှာ ဒဏ်ပိနေခဲ့ပါတယ်။

ကောင်းတဲ့ဘက်က ပြန်စဉ်းစားရင်တော့ အဲဒီလိုအလုပ်ကို ကြိုကြိုတင်တင်၊ ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ခဲ့တဲ့အတွက် အောင်မြင်မှုတွေ ရလာခဲ့တာပါပဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ မိတ်ဆွေတို့ရဲ့ ကူညီမှုလည်း အများကြီးပါတာပေါ့။

ကျွန်တော် ခွန်လွတ်လိုက်ရတာကတော့ လူပျိုပေါက်အရွယ် ပျော်ရွှင်စွာ နေရမယ့်ကာလတွေပါပဲ။ တစ်ခုကိုလိုချင်ရင် တစ်ခုကို ခွန်လွတ်ရမယ်ဆိုတဲ့ သဘောဟုရားအတိုင်း ကျွန်တော့်ငယ်ဘဝပျော်ရွှင်မှု တော်တော်များများကို ခွန်လွတ်ခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီလို ခွန်လွတ်ခဲ့လို့ ကျုပ်ငန်းအောင်မြင်မှုတွေနဲ့လည်း ကြုံခဲ့ရပါတယ်။ ဒါကလည်း အကြောင်းပေါင်းများစွာ တိုက်ဆိုင်မှုတွေပါ။ တကယ်လို့ ကျွန်တော့်လုပ်ငန်း မအောင်မြင်ခဲ့ရင် တေပေလေလွင့်ပြီး လောကကြီးကို အရှံ့တိုက်တဲ့အဖြစ်မျိုး ရောက်သွားနိုင်ပါတယ်။

အဓိကထားပြီး ပြောချင်တာကတော့ ကိုယ့်သားသမီးတွေကို ချစ်ရင် အိမ်ထောင်မပြုကွဲအောင် ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်ကြဖို့ပါပဲ။

နှစ်တုံးစားပြီးမှ ခိုင်မိရုံရှိတဲ့ ငနဲ

ကျွန်တော် စိန်ပေါကျောင်းက ထွက်ခွင့်ကို အမှတ်ရလို့ ပြန်ရေးပါရစေ။ ကျွန်တော် ခုနှစ်တန်းရောက်တော့ ခုနှစ်တန်းအစိုးရစစ် စာမေးပွဲကို ရုတ်သိမ်းလိုက်ပါတယ်။ တိုးတန်းကို(ဟိုက်စကူးဖိုင်နယ်)လို့ အမည်တပ်ပြီး ဟိုက်စကူးဖိုင်နယ်ကို အစိုးရစစ်အဖြစ် သတ်မှတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် ဟယ်ရီတန် ပြဿနာကြောင့် ခုနှစ်တန်းအစိုးရစစ်စနစ်ကို ဖျက်သိမ်းလိုက်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ စိန်ပေါကျောင်းက ခုနှစ်တန်းကို အစိုးရစစ် မဟုတ်တော့ပေမယ့် (The Seventh Standard Examination Board of the Christian Brothers' Schools)ဆိုပြီး ခုနှစ်တန်းစာစစ်ဘုတ်အဖွဲ့ တစ်ခု ဖွဲ့ပါတယ်။ ခရစ်ယာန်သာသနာပြုကျောင်းပေါင်းစုံ စုပေါင်းထားတဲ့ စာစစ်အဖွဲ့ပေါ့။ မှတ်မှတ်ရရ အဲဒီခုနှစ်တန်းနှစ်က ကျွန်တော်အတန်းခွဲမှာ ပထမအဆင့် ရလို့ ပိုင်းလော့ဖောင်တိန်အနက်ကလေးတစ်ခုခွဲပေး ပါတယ်။

ကျွန်တော် ခုနှစ်တန်းအောင်ပြီးတော့ စိန်ပေါအစရှိတဲ့ ခရစ်ယာန်

သာသနာပြုကျောင်းတွေမှာ သင်ရိုးတစ်ခုပြောင်းလာပါတယ်။ အဲဒါကတော့ အထက်တန်းမှာသင်ရမယ့် သိပ္ပံဘာသာရပ်တွေ ဥပမာ - ရူပဗေဒ၊ ဓာတုဗေဒ၊ သင်္ချာစတာတွေကို အင်္ဂလိပ်လိုသင်ပါတယ်။ ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်တွေက Oxford University Press ကထုတ်တဲ့ A School Algebra, A School Geometry အစရှိတဲ့ စာအုပ်တွေလို့ ထင်ပါတယ်။ (အဆင့်မြင့်တယ်လို့ ပြောတာပဲ။) ခုနှစ်တန်းအထိ သင်ခဲ့ရတဲ့သိပ္ပံပညာက General Science ခေါ်တဲ့ အထွေထွေသိပ္ပံပါ။

ရှစ်တန်းလည်းကျရာ Physics, Chemistry, Maths စတဲ့ သိပ္ပံပညာ အခြေခံတွေကို အင်္ဂလိပ်လို သင်တော့တာပဲ။ လိုက်နိုင်သမျှလိုက်ပေမယ့် အများအားဖြင့် နားမလည်ပါ။ အလွတ်ကျက် (by heart) ကို ဦးစားပေးလာပါတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားဆုံး၊ စိတ်မပါဆုံးဟာ အဲဒီတိုင်ဟတ်တွန်းရတဲ့ကိစ္စပါပဲ။ ဘာမှနားမလည်တဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ ဝါကျတွေကို အလွတ်ကျက်ရတာ ကျွန်တော့်အတွက် သိပ်ပင်ပန်းခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ရှစ်တန်းမှာ ကျွန်တော် အမှတ်နည်းသွားပါတော့တယ်။ ခုနှစ်တန်းတုန်းက အဆင့် ၁ ရခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ရှစ်တန်းမှာ အဆင့် ၃ အထိ စောက်ထိုးမိုးမျှော် ကျသွားပါတော့တယ်။

အဲဒီနောက် ကိုးတန်းကိုရောက်တော့ အစိုးရစစ်ဆိုတဲ့ အသိကြောင့် ဒီပြီး ပြန်ကြိုးစားရပြန်ပါတယ်။

ကျွန်တော့် ကျောင်းစာနဲ့ပတ်သက်လို့ အဓိက ပြိုင်ဘက်သူငယ်ချင်းတွေကို သတိရပါတယ် (ပြိုင်ဘက်ဆိုပေမယ့် ရန်လိုတဲ့ပြိုင်ဘက်မဟုတ်ပါ)။ တရုတ်ကပြား သူငယ်ချင်း ဘားနဒ်ကော့(ယခု သြစတြေးလျ)၊ ပြီးတော့ အက်ဒဝပ်အန် (ခု သွားဘက်ဆိုင်ရာ ဆေးတက္ကသိုလ်ပါမောက္ခ ဒေါက်တာ ဦးကိုကိုမောင်)၊ ချားလ်စ် သိန်းတိုး (ခု ဆေးပညာပါရဂူဘွဲ့ရ ဗိုလ်မှူးကြီး သိန်းမြင့်သူ) ပြီးတော့ ဖရက်ဒီချစ်စိန် [အငြိမ်းစား ဗိုလ်ချုပ် (လေ)]၊ ခင်မောင်ချစ် (ဒေါက်တာ ဦးခင်မောင်ချစ်-တောင်ငူ)၊ တင်အောင် (ဦးတင်

အောင် တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေကြီး၊ မောင်မောင်မြင့်(ယခု တိုင်းဆရာဝန်ကြီး) စသဖြင့်ပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့သူငယ်ချင်းတတွေဟာ ဘယ်သူက အတန်းထဲမှာ ပထမအဆင့်ရရ မနာလိုမဖြစ်ကြပါဘူး။ တကယ်ကို ချစ်ချစ်ခင်ခင်ပဲ။ စာကြိုးစားတဲ့ကိစ္စမှာတော့ ကိုယ့်အခွမ်းနဲ့ကိုယ်ပဲ၊ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်လည်း စာပြပေးလေ့ရှိပါတယ်။

စိန်ပေါကျောင်းနေခဲ့စဉ်တစ်လျှောက် ကျွန်တော်ဟာ တန်းခွဲ အေကနေ အက်ဖ်အေထိ အတန်းပေါင်းစုံနေဖူးပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း သူငယ်ချင်း စုံပါတယ်။ အေတန်းဆိုတာက အတော်ဆုံးဆိုတဲ့ ကျောင်းသားသုံးယောက် လောက်နဲ့ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်အများစုထားတဲ့ အတန်းပါ။ အဲဒီအောက် ဘီတန်း၊ တကယ်တော့ ဘီတန်းမှာ တော်တော်ကြီး ကြိုးစားနိုင်မှ အဆင့် တစ်၊ နှစ်၊ သုံးစသဖြင့် ရနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် မူလတန်းမှာ အေတန်း၊ ဘီတန်း၊ စီတန်းတွေမှာ နေခဲ့ရတယ်။ အထက်တန်း မှာ ဘီတန်းကနေ အက်ဖ်အေထိ အတန်းခွဲအစုံမှာ နေခဲ့ရတယ်။ (အလယ်တန်း ကျောင်းသားဘဝမှာ ကျွန်တော် အပြင်စာတွေ လိုမ့်ဖတ်စပြုပါပြီ၊ ကျောင်း စာဘက်မှာ အားနည်းတယ်ဆိုပါတော့။)

ဟိုက်စကူးပိုင်နယ်(ကိုးတန်း)မှာ သတိအရဆုံးကိစ္စတွေထဲက တစ်ခုရှိ ပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ပုဆိုးဝတ်ခွင့်မပြုတဲ့ စိန်ပေါကျောင်းကို ကျွန်တော် က ပုဆိုး(ပန်းရောင်ကွက်ကလေးလို့ မှတ်မိနေပါတယ်)ဝတ်သွားတာပါပဲ။ ကျောင်းဝင်းတံခါးစောင့်တဲ့ ကုလားလူမျိုး ဒရဝမ်ကြီးဟာ ကျွန်တော့်ကို သရဲသဘက်တစ်ကောင် ဝင်လာသလို ကြည့်ပါတယ်။ ကျောင်းက ရင်ထိုး တံဆိပ် ပေးထားပါတယ်။ ကျွန်တော်က ရင်ထိုး တပ်သွားပါတယ်။ ဂီတ ပေါက်စောင့်ကုလားကြီးဟာ မျက်လုံးပြူးကြည့်ပြီး ကျွန်တော်ဝတ်လာတဲ့ ပုဆိုးကို လက်ညှိုးထိုးပြပါတယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်မှာ ချိတ်ထားတဲ့ စိန်ပေါကျောင်းရင်ထိုးကို ထိုးပြပါတယ်။ ကုလားကြီး ဝေါင် နေတုန်းမှာပဲ ကျောင်းထဲကို ဝင်ခဲ့ပါတယ်။

ကတ္တရာလမ်းဘေးက ပုဏ္ဏရိပ်ပင်ညီညီညာညာလေးကို ကြည့်ပြီး
 ခပ်တည်တည် ဝင်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ကျောင်းဆင်ဝင်အောက်မှာ ခါး
 ထောက်ပြီးရပ်စောင့်နေတဲ့ ဒုတိယကျောင်းအုပ်ကြီး ဘရာသာ အာဘင် ကို
 လည်း တွေ့လိုက်ရော၊ ခပ်မတ်မတ်ကော့လာတဲ့ ရင်ဟာ ချက်ချင်း ပြန်လျှော
 ကျပြီး လျှိုသွားပါတော့တယ်။ ဘရာသာ အာဘင်ဆိုတဲ့ ခရစ်ယာန်ဘုန်း
 တော်ကြီးဟာ အရပ်ခြောက်ပေလောက်ရှိပါတယ်။ ကာယဗလလည်း တောင့်
 မါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဖိန့်ဖိန့်တုန်နေအောင်ကြောက်ရတဲ့ ဘရာသာကြီးပါ။
 (ဘရာသာ ဒါရိုက်တာ၊ ဒုတိယကျောင်းအုပ်ကြီးပါ။ မန္တလေး စိန့်ပီတာ
 ကျောင်းက ပြောင်းလာတာ။)

ဘရာသာအာဘင်က ကျွန်တော့်ကို လက်ယပ်ခေါ်လိုက်ပါတယ်။ ထုံးစံ
 အတိုင်း သူ့ရှေ့မှာ လက်ပိုက်ပြီးရပ်တယ်။ အင်္ဂလိပ်လိုမေးတယ်။

- *မင်းဘယ်သူလဲ*
- *ကျွန်တော် မောင်စုဏ္ဍပါခင်ဗျာ*
- *မင်း ဘယ်ကျောင်းမှာ တက်သလဲ*
- *ကျွန်တော် သည်(စိန့်ပေါ)ကျောင်းမှာ တက်ပါတယ်ခင်ဗျာ*
- *သည်ကျောင်းမှာ ကျောင်းသားတွေအတွက် ယူနီဖောင်းရှိတယ်ဆိုတာ
 မင်းမသိဘူးလား*
- *သိပါတယ်ခင်ဗျာ*
- *ဒါဖြင့် မင်း ဘာကြောင့် လောင်ဂီး(လုံချည်)ဝတ်လာသလဲ*
- *ကျွန်တော့် ဘောင်းဘီတွေ မိုးစိုနေပါတယ် ခင်ဗျာ*
- (ကျွန်တော့်စိတ်ထင် ဘရာသာကြီးတွေကို လိမ်ပြောမိတာ အဲဒါ ပထမ
 ဆုံးလို့ ထင်ပါတယ်)
- ဘရာသာကြီးက...
- *စိန့်ပေါကျောင်းဟာ လုံချည်ကိုဝတ်ခွင့်မပြုဘူး၊ ဒါကြောင့် မင်း
 ကျောင်းဝင်းထဲက ပြန်ထွက်သွားပါ*

ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ (Yes, sir)

ကျွန်တော် ခပ်တည်တည်ပဲ ပြန်လှည့်ထွက်တယ်။ ဘရာသာကြီးက
နေဦး

ကျွန်တော် ရုပ်ပြီးလှည့်ကြည့်တယ်။

ဘယ်အတန်းကလဲ

ကိုးတန်း ဒီ ကပါ

မှတ်စုထုတ်မှတ်တာတွေဘာတွေ မရှိပါဘူး။ မှတ်ဉာဏ်အလွန်ကောင်း
တဲ့ ဘရာသာကြီးတွေပါ။

*မင်းကို ငါ အခွင့်အရေးတစ်ခု ပေးမယ်။ အိမ်ပြန်ပြီး ကျောင်းယူနီ
ဖောင်းဝတ်၊ ပြန်လာခဲ့၊ ရင်းရဲ့လား*

ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ ကျေးဇူးပြု၍ ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါခင်ဗျား
ကောင်းပြီ

ကျွန်တော်တို့နေတာ သယ်နိုးကျွန်း။ အသွားအပြန် တစ်နာရီလောက်
ကြာမယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် အိမ်ပြန်တယ်။ ကျောင်းပြန်မတက်တော့ဘူး။

မေမေက နေ့ခင်းမှာ ကျောင်းဆင်းတယ်။ ပြန်လာတော့ ကျွန်တော်
ဘာဖြစ်လို့ ကျောင်းမတက်သလဲလို့ မေးတယ်။ လုံ့လည်ကိစ္စ ပြောပြတယ်။
မေမေက ကျောင်းဆရာမမို့ ကျောင်းသားဟာ ကျောင်းစည်းကမ်း လိုက်နာရ
တယ် သားရဲ့လို့ ဆုံးမပါတယ်။

နောက်တစ်ရက်မှာတော့ ကျွန်တော် မီးပူကျ ဘောင်းဘီ အင်္ကျီဝတ်
နက္ကတိုင်အစိမ်းကို သပ်သပ်ရုပ်ရုပ်စည်း၊ ဖိနပ်ကို ပြောင်အောင်တိုက်ပြီး
ကျောင်းတက်ခဲ့တယ်။ ထုံးစံအတိုင်း ဘရာသာကြီးက ကျောင်းဆင်ဝင်
အောက်မှာ ခါးထောက်ပြီး စောင့်နေလေရဲ့။ မှတ်ဉာဏ်အလွန်ကောင်းတဲ့
ဆရာကြီးပါ။ ကျွန်တော့်ကို လက်ညှိုးကွေးပြီး ခေါ်တယ်။ အနားမှာ ရိုရိုသေ
သေ သွားရပ်တယ်။

မင်း ဘာဖြစ်လို့ မနေ့က ကျောင်းပျက်သလဲ

ဘောင်းဘီတွေ ရေစိုနေလို့ပါခင်ဗျာ

မင်းမှာ ဘောင်းဘီ ဘယ်နှစုံရှိသလဲ

နှစ်စုံ ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ

နှစ်စုံစလုံး ရေစိုနေသလား

ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ

မင်းဟာ လူလိမ်ပဲ

မဟုတ်ပါခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်ဟာ လူလိမ်မဟုတ်ပါခင်ဗျား

*ငါသိတယ်၊ သည်တစ်ခါ ခွင့်လွှတ်မယ်၊ နောက်တစ်ခါဆိုရင် မင်းကို

အရေးယူမယ် နားလည်လား*

ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျား

သွားနိုင်ပြီ

နောက်တစ်ပတ်မှာ ကျွန်တော် တစ်ခါထပ်စမ်းပြန်ပါတယ်။ ကျောင်းကို ပုဆိုးဝတ်သွားတာပါပဲ။ သည်တစ်ခါတော့ ဘရာသာကြီးက အလုပ်များနေလို့လား မသိဘူး။ ကျောင်းဆင်ဝင်မှာ စောင့်ကြည့်မနေဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ကျွန်တော့်အတန်းထဲ ဝင်ခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက အတန်းပိုင်ဆရာက ဆရာကြီးဦးအေးနဲ့ ဆရာကြီးဦးဌေးမြင့်ပါ။ ကျွန်တော် ပုဆိုးဝတ်လာတာကိုလည်း တွေ့ရော ဆရာဦးဌေးမြင့်က...

ဟာ... မင်း ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ ငါ့ပါ အလုပ်ပြုတ်တော့မယ် ကွာ... ခွဲပဲ၊ သွား... သွား ဘောင်းဘီ မြန်မြန်လဲ

ကျွန်တော် သယံဇာတကျွန်းထိပြန်ရမှာ ဆရာ၊ မုန့်စားဆင်းချိန်ရောက်မှ ပြန်ရောက်လိမ့်မယ် ဆရာ(sir)

ခုကွပါပဲကွာ၊ ကဲ... သည်လိုလုပ်၊ မင်း အတန်းလယ်ရွှေထိုင်စမ်း၊ အပြင်မထွက်နဲ့

သည်လိုနဲ့ အဲဒီနေ့မှာ ကျွန်တော် အောင်မြင်စွာ ပုဆိုးဝတ် ကျောင်းတက်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ခု ပြန်စဉ်းစားတော့ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ အလုပ်တစ်ခုပါပဲ။

အဲဒီအချိန်က ကျွန်တော်ဖတ်တဲ့ စာအုပ်တွေထဲမှာ အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ်၊ ကိုလိုနီဆန့်ကျင်ရေး၊ ပြည့်သူ့လွတ်မြောက်ရေးဆိုတာမျိုးတွေ ပါနေပါပြီ။ ကျွန်တော့်နုနယ်တဲ့အတွေးက ကိုလိုနီဆိုတာ အင်္ဂလိပ်၊ အင်္ဂလိပ်ဆိုတာ တို့ကျောင်းက ဘရာသာတွေ၊ သူတို့ဟာ တို့နိုင်ငံကို ကျွန်ပြုခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ဆန့်ကျင်ရမယ်ဆိုတဲ့ လွဲမှားတဲ့အတွေးတွေ ဝင်ခဲ့ပါတယ်။ *နယ်ချဲ့ စနစ်နဲ့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးကို ခွဲခြားပြီး မမြင်တတ်သေးပါဘူး။ သည်လိုနဲ့ တစ်စတစ်စ အတင့်ရဲပြီး ပုဆိုးဝတ်မိပါတယ်။

ခုထိ ကျွန်တော် စဉ်းစားလိုမရတာက နောက်နောင် ကျွန်တော် ပုဆိုးဝတ်လာတာကို ဘရာသာတွေ တွေ့ရင် *ဘာကြောင့်လဲ* ဆိုတဲ့ မေးခွန်းလောက်ပဲမေးတယ်။ ကျွန်တော့်အဖြေက *ဘောင်းဘီရေစိုနေပါတယ်ခင်ဗျာ* ဆိုတဲ့ အဖြေပဲ။ ဘရာသာကြီးတွေက နောက်ပိုင်းမှာ ကျောင်းက ပြန်နှင်မထုတ်တော့ဘူး။ သည်လိုနဲ့ တစ်စတစ်စ ပုဆိုးဝတ်တဲ့ကျောင်းသားကြီးတွေ (ကိုးတန်း၊ ဆယ်တန်းဆိုတော့ အထက်တန်းမှာ ကျောင်းသားကြီးပေါ့) များများလာတယ်။ အဲဒါကို *ဘရာသာ* တွေက ဘာကြောင့် အရေးမယူဘဲ ခွင့်ပြုခဲ့သလဲဆိုတာ သည်နေ့ထိ စဉ်းစားလိုမရပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ပုဆိုးဝတ်ပြီး ကျောင်းတက်နေကြတဲ့အချိန်မှာ စာလုံးမည်းကြီးတွေနဲ့ နို့တစ်ဘုတ်မှာ ကပ်ထားတဲ့ ကြေညာချက်ကို တွေ့ရပါတယ်။ အဲဒါကတော့... (ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက်)

*စိန်ပေါကျောင်းသားများသည် အောက်ပါအသင်းများတွင် နှစ်သက်ရာ အသင်းကို ဝင်ခွင့်ပြုသည်။ သို့သော် အခြားကျောင်းသားအဖွဲ့အစည်းမှန်သမျှ မည်သည့်ကျောင်းသားအဖွဲ့အစည်းကိုမျှ ဝင်ခွင့်မပြု။ အပြင်က ကျောင်းသားအဖွဲ့အစည်းများနှင့် ပတ်သက်နေကြောင်းသိရလျှင် ပြင်းထန်စွာအရေးယူခြင်းခံရမည်။

ဝင်နိုင်သောအသင်းများ -

၁။ ဘင်ခရာအဖွဲ့ ၂။ စကောက်(ကင်းထောက်)အဖွဲ့ ၃။ အားကစား

အဖွဲ့(ဆောလုံး၊ ဆောလီဘော၊ ဘတ်စကက်ဘော ၄။ စသဖြင့် ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီအချိန်ဟာ နိုင်ငံရေးပါတီတွေ မဲဆွယ်စည်းရုံးနေကြတဲ့အချိန်ပါ။ ဖဆပလ(သန့်ရှင်း)(ပထမ)၊ ဖဆပလ(တည်မြဲ)၊ ပမညတ အစရှိသဖြင့်ပေါ့။

နိုင်ငံရေးပါတီတွေဟာ ကျောင်းသားတွေကြားထဲမှာ အဖွဲ့အစည်းတွေ ထူထောင်စေအောင် လှုပ်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျောင်းသားတွေထဲကို သူတို့ အပူဝါဒတွေ ဖြန့်ပါတယ်။ လက်ကမ်းစာစောင်တွေ ဖြန့်ပါတယ်။ တကယ်တော့ အဲဒီနိုင်ငံရေးပါတီတွေဟာ သွေးကြွလွယ်တဲ့ကျောင်းသားတွေကို စည်းရုံးပြီးမြှောက်ပေးတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ စိန်ပေါကျောင်းရှေ့က စည်ပင်သာယာအမှိုက်ပုံးအနီကြီးတွေ(လေးပေလောက်မြင့်ပြီးမြောက်ပေလောက်ရှည်တဲ့ ပုံးနီကြီးတွေ)ရဲ့ အဖုံးပေါ်မှာ ကျောင်းသားအဖွဲ့အစည်းတွေရဲ့ နာမည်တွေကို လက်ဝဲစာလုံးလို့ ခေါ်တဲ့ ခပ်ယိုင်ယိုင် ခပ်သွက်သွက် စာလုံးအဖြူတွေနဲ့ ရေးထားကြပါတယ်။ စိတ်လှုပ်ရှားစရာပါပဲ။ (အဲဒီလက်ရေးစာလုံးကို စထွင်ခဲ့တာ ဆရာပန်းချီမောင်ညိုပင်းရဲ့ဗခင်၊ ဆရာကြီးဦးဘရင်ကလေးလို့ မှတ်ဖူးပါတယ်။ နောက်တစ်ဦးကတော့ ဆရာပန်းချီမောင်ငွေထွန်းပါ။)

(ကျွန်တော့်ကိုယ်တွေ့ ကိုပြောရရင် အဲဒီဆရာကြီးဆိုတဲ့ ငတ်ကြီးတွေဟာ ကျောင်းသားတွေကို ပြဿနာရှာခိုင်းတယ်။ ပြဿနာဖော်တယ်။ ပြဿနာဖြစ်ပြီဆိုရင် အားပေးတယ်။ ဆိုင်ရာက အရေးယူပြီဆိုရင် အဲဒီခေါင်းဆောင်ဆိုတဲ့ ငတ်ကြီးတွေဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိဘူး။ အုံ့သြဖို့ ကောင်းတာက အဲဒီခေါင်းဆောင်ဆိုတဲ့ ဆရာကြီးတွေဟာ ပြဿနာ ဖော်ပြီး တုံ့နောက် ပျောက်သွား၊ နောက်တော့ အာဏာရပါတီထဲမှာ အဆင့်မြင့်နေရာ ဝင်ယူကြတာတွေရတာပါပဲ။) သည်တော့ သူတို့လုပ်ပေါက်က လူငယ်လေးတွေကို ဓားစားခဲလုပ်ခိုင်းတာနဲ့ အတူတူပါပဲ။ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က နှစ်ကြိမ်လောက် ထိဖူးတော့ မှတ်သွားပါပြီ။ (နှစ်တုံးစားပြီးမှ အီးအီးမှန်း ရိပ်မိရုံရှိတဲ့ ငနဲမျိုးပါ။) အကြံပေးချင်တာက နိုင်ငံရေးဆိုတဲ့ပညာကိုတော့

လေ့လာသင့်တယ်။ မြဝတီစာအုပ်တိုက်က ထုတ်ထားတဲ့ (ဦး)သိန်းစိန်ရဲ့ 'ဆည်းပူးလေ့လာအပ်သော နိုင်ငံရေးသိပ္ပံပညာ' ဆိုတဲ့ စာအုပ်ရှိပါတယ်။ ဆိုရှယ်လစ်ကိုစောင်းပေးထားပေမယ့် အခြေခံအချက်တွေ အများကြီးပါပါတယ်။ လေ့လာကြည့်စေချင်ပါတယ်။ ဘာမသိညာမသိနဲ့ 'သူများယောင်လို့ လိုက်ယောင်၊ အမောင် တောင်မှန်းမြောက်မှန်းမသိ' မပြစ်စေချင်ပါဘူး။

[ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံရဲ့ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ အုပ်ချုပ်ရေးစတာတွေကို အဆင့်ဆင့် ပြောင်းလဲတိုးတက်နည်း(evolution)နဲ့ ပြောင်းလဲဖို့ ကြိုးစားနေတယ်လို့ထင်ပါတယ်။ ဝရုန်းသုန်းကားပြောင်းလဲမှုဟာ 'ပြည်နာ' တတ်ပါတယ်။ သည်အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ဟာ နိုင်ငံရေးပညာရပ်ကို မျက်ခြေမပြတ်သင့်ဘူးလို့ ယူဆပါတယ်။ အစွန်းရောက်အယူအဆနဲ့ အကြမ်းဖက်ဝါဒက သိပ်ကြောက်စရာကောင်းပါတယ်။]

အဲဒီတုန်းက အဲဒီလို ရကသ၊ ဝကသတဲ့ ကျောင်းသားအဖွဲ့အစည်းတွေ ရှိနေလေတော့ ကျွန်တော်တို့စိန့်ပေါကျောင်းက ကျောင်းသားတွေ တယ်အဖွဲ့အစည်းမှ ဝင်ခွင့်မပြုခဲ့ပါဘူး။ ကျောင်းအနီးအနားမှာ စာရွက်စာတမ်း လာခေနေတယ်ကြားရင် ကျောင်းအုပ်ချုပ်ရေး အာဏာပိုင်တွေ ကိုယ်တိုင်သွားပြီး စာရွက်တွေသိမ်း၊ မောင်းထုတ်စသဖြင့် လုပ်ပါတယ်။

နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့အများစုဟာ ပုဆိုးဝတ်ပြီးကျောင်းတက်ခွင့် ရခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်စိတ်ထင်တော့ ကျွန်တော်တို့ကို ကျောင်းအာဏာပိုင်အဖွဲ့က အသင့်အတင့်လိုက်လျှော့ပြီး ကျောင်းထဲမှာ ဘာပြဿနာမှမပေါ်အောင် ကိုင်လိုက်တာလို့ ထင်ပါတယ်။ အစပိုင်းတုန်းက ကျွန်တော်ကို ဘရာသာအဘင်က ပြောခဲ့တာ ခုထိမှတ်မိပါသေးတယ်။ အဲဒီတစ်ရက်က ကျွန်တော် ပုဆိုးဝတ်သွားတဲ့ရက်ပါ။ ဘရာသာအဘင်နဲ့လည်းတွေ့ရော ကျွန်တော့်ကို 'မင်း စတိတ်ကျောင်းသား ဖြစ်ချင်လို့လား' လို့ မေးပါတယ်။ ဆိုလိုတာက အဲဒီတုန်းက အစိုးရက ဖွင့်ထားတဲ့ စတိတ်ဟိုက်စကူးခေါ်တဲ့ အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းတွေကို ဘရာသာကြီးတွေက လုံးဝ အထင်

မကြီးပါဘူး။ စတိတ်ကျောင်းဆိုတာ ဆင်းရဲမွဲတေ၊ ကလေးကချေတွေ နေတဲ့ ကျောင်းလို့ သူတို့က သတ်မှတ်ထားပုံရပါတယ်။

ကျွန်တော်က ဘရာသာကို သည်လိုပြန်မေးမိတယ်။ (နောက်မှ ဘရာသာကြီးအာဘင် ရဲ့ စေတနာအစစ်ကို နားလည်ခဲ့ရပါတယ်။ သူ့နေရာနဲ့သူ ရေးပါ့မယ်။)

‘စိန်ပေါကျောင်းနဲ့ စတိတ်ကျောင်း ဘာကွာပါသလဲ ခင်ဗျား’

ဘရာသာ မျက်နှာကြီးနီပြီး အင်္ဂလိပ်လိုတစ်ချက် ‘ဒမ်း’ လို့ ဆိုပါတယ်။ ပြီးမှ ဘာကွာသလဲ သိချင်ရင်၊ မင်း အဲဒီကျောင်းတွေမှာ ပြောင်းနေပေါ့ကွာတဲ့။ ကျွန်တော်ကလည်း ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်ကျိုးနေလို့ Yes, sir လို့ ပြောမိတယ်။ ဘရာသာကြီးက ရှူးရှူးရှားရှားနဲ့ ‘ပြန်ပြောစမ်း၊ ပြန်ပြောစမ်း၊ မင်း ခုနက ဘာပြောသလဲ ပြန်ပြောစမ်း’ တဲ့။ အဲဒီဘရာသာကြီးဟာ ငယ်ငယ်က လက်ဝှေ့ထိုးခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန်ထိလည်း သူ့အားလပ်ချိန်မှာ လက်ဝှေ့လက်အိတ်ကြီးနဲ့ အထိုးကျင့်တုန်းပဲ။ သူ့လက်သီးစာ တစ်ချက်မိရင် လောကကြီးကို ခေတ္တမေ့သွားနိုင်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ပျာပျာသလဲ Sorry, sir. Forgive me, sir စသဖြင့် တောင်းပန်ပြီးမှ ကျွန်တော် စိန်ပေါကျောင်းသားပဲ ဖြစ်ချင်ပါတယ်ခင်ဗျာ လို့ ပြောရတယ်။ သည်တော့မှ မျက်နှာထားပျော့ပြောင်းလာပြီး ‘သား၊ လိမ္မာတဲ့ကလေးဖြစ်ပါစေ’ လို့ ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ပုတ်ရင်း ပြောပြီး ထွက်သွားပါတော့တယ်။

ငါ့ဟဲ့ ဝိဇ္ဇာ

အဲဒီနှစ် ကိုးတန်း(တန်းမြင့်ကျောင်းထွက်)ဟာ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ အလှည့်အပြောင်းတစ်ခုလည်း ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျောင်းတက်စ ပထမရက်ပိုင်းတွေမှာ ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့က သိပ္ပံဘာသာတွဲသင်တဲ့အတန်းမှာ ထားပါတယ်။ အဲဒီသိပ္ပံတွေ စိတ်ဝင်စားမှုနည်းသွားပုံကို အလျဉ်းသင့်လို့ ရေးပါရစေ။

သည်လိုခင်ဗျ... အဲဒီနှစ်မှာ ကျွန်တော်တို့ကို သိပ္ပံတွဲပြုဖို့ ဆရာအသစ် တစ်ယောက် ကျောင်းကို ရောက်လာပါတယ်။ ဘီအက်စီဘွဲ့ရ စိန့်ပီတာ ကျောင်းသားဟောင်းပါပဲ။ နာမည်က ဆရာ ဦးရုပ်ကြည်ပါတဲ့။ နာမည် ကြားရတော့ တရုတ်ကပြားလို့ ထင်ခဲ့မိတယ်။ တကယ်လည်း အတန်းထဲကို စာပြုဖို့ဝင် လာတော့ အသားညိုညိုနဲ့ မြန်မာအစစ်ပါပဲ။ ဆရာက စာအသင် အပြု ကောင်းပါတယ်။ အထူးသဖြင့် သင်္ချာ အသင်အပြုကောင်းပါတယ်။

တို့တို့ဆိုကြပါစို့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ကျောင်းမှာ အပတ်စဉ် စာမေးပွဲဖြေရ ပါတယ်။ တစ်ပတ်မှာ သင်္ချာစာမေးပွဲ ဖြေရပါတယ်။ အဲဒီသင်္ချာမေးခွန်း ပုစ္ဆာတွေထဲမှာ ကျွန်တော် သေသေချာချာ မတွက်တတ်တာ တစ်ပုဒ်တည်း ပါပါတယ်။ ကျွန်တို့ ပုစ္ဆာတွေအားလုံး တွက်တတ်ပါတယ်။ စောစောကတင် ပြခဲ့သလို ပထမအဆင့်အတွက်လည်း ပြင်ချင်နေတဲ့အချိန်ဖြစ်တော့ သင်္ချာမှာ အမှတ်ပြည့်ရချင်တယ်။ ကိုယ်ရတဲ့ပုစ္ဆာတွေကို အရင်မြေလိုက်တယ်။ နောက်ဆုံးကျမှ ကိုယ်မရတဲ့ပုစ္ဆာကို သေသေချာချာ ပြန်ဖတ်တယ်။ အဲဒီ ပုစ္ဆာရဲ့ အဖြေအတွက် ကျွန်တော် တွက်ချက်ပြရမှာက သက်သေပြချက်ဖြစ် ပါတယ်။ မေးခွန်းကို သိတယ်။ (အရေးကြီးပါတယ်။ ဘယ်နေရာမှာဖြစ် ဖြစ် ကိုယ့်ကို ဘာမေးနေသလဲဆိုတာ သိဖို့ အလွန်အရေးကြီးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လူ့ဘဝကို ဖြတ်သန်းတဲ့အခါ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ မေးခွန်းတွေပေါ် နေတာပါပဲ။ ဘဝမေးခွန်းတွေကို ဖြေနေရတာပါပဲ။ မနက်အိပ်ရာထတော့ 'ဘာစားမလဲ' ဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို ကိုယ့်ဘာသာမေးပြီး ကိုယ့်ဘာသာဖြေရ မှာပါ။ နောက် ကျွန်တော်တို့လို အနုပညာအလုပ် လုပ်စားနေတဲ့ လူတွေ အတွက် 'သည်ဇွေ ဘာလုပ်မလဲ' ဆိုတဲ့ မေးခွန်းကို ကိုယ့်ဘာသာ ဖြေရတာ ပါပဲ။ 'စာရေးမယ်။' ရေးလက်စထဲက ဘယ်စာကို ဆက်ရေးမလဲ။ အကြောင်းအရာ အသစ်တစ်ခု စမလား၊ မဖတ်ရသေးတဲ့စာတွေ ဖတ်မလား စတဲ့ မေးခွန်းတွေ အများကြီးပါ။ အဖြေဟာလည်း ရှေ့နောက်ညီညွတ်မှ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျန်တာတွေ စဉ်းစားယူကြပါ။)

ပုစ္ဆာမေးထားတာကို ကျွန်တော် သိတယ်။ ဘယ်လိုဖြေရမယ်ဆိုတာ သိတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘယ်လို သက်သေပြရမလဲ ဆိုတာကို မေ့နေတယ်။ မသိဘူး။ အဲဒီသင်္ချာပုစ္ဆာရဲ့အဖြေလွှာမှာပါရမယ့် ပထမသက်သေပြချက် ကို သိတယ်။ နောက်ဆုံး သက်သေပြရမှာ ဘာလဲဆိုတာ သိတယ်။ ဒါ ပေမယ့် အလယ်ကအပိုင်းတွေက ဘယ်လိုသက်သေပြရမလဲဆိုတာ မသိဘူး။ အမှတ်လည်းရချင်တယ်။ သည်တော့ ကျွန်တော် သည်လိုတွက်လိုက်တယ်။ ပထမ သက်သေပြချက် (သင်ထားတဲ့အတိုင်း)။

အလယ်က သက်သေပြချက်များ(မသိ၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ ကိုယ် သက်သေပြလိုက်တယ်)။

နောက်ဆုံးပိုင်း၊ သင်ထားတဲ့အတိုင်း သက်သေပြတယ်။ အဖြေရေး တယ်။ အဖြေလွှာ အပ်လိုက်တယ်။

နောက်တစ်နေ့ အမှတ်ခြစ်ပြီးသား အဖြေလွှာတွေကို ဆရာ ဦးရပ်ကြည့် က ပြန်ဝေတယ်။ ကျွန်တော့်အလှည့်ရောက်တော့ 'ဝဏ္ဏ၊ ခဏနေဦး' ဆိုပြီး တခြားအတန်းသားတွေကို အဖြေလွှာပြန်ပေးတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာက သင်ပုန်းပေါ်မှာ အဲဒီမေးခွန်းတွေရဲ့ တွက်နည်းတွေနဲ့ အဖြေကို တွက်ပြ၊ ရှင်းပြတယ်။

မှန်စားဆင်းချိန်ရောက်လာတယ်။ 'ဝဏ္ဏ၊ နေဦး' လို့ ဆရာက ပြော တယ်။ အားလုံး မှန်စားဆင်းသွားကြပြီ။ ကျွန်တော့်ကို ဆရာက ခေါ်တယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာတော့ ကျွန်တော် စိတ်ကူးပေါက်သလို တွက်ပြ(ပြီး) လိုက်တာကို ဆရာသိသွားပြီ။ အဆုခံရလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဆရာက ကျွန်တော့်အဖြေလွှာထဲက ကျွန်တော့်ဘာသာ ရမ်းသမ်းတွက်ထား တဲ့ ပုစ္ဆာကို မင်နီပိုင်းထားတာ ပြရင်း...

- မင်း သည်တွက်နည်း ဘယ်က ရသလဲ လို့ မေးပါတယ်။
- ကျွန်တော့်ဘာသာ ရမ်းတွက်လိုက်တာပါ ဆရာ
- မဟုတ်ဘူး၊ မင်းမှာ အစ်ကို၊ အစ်မတွေ ရှိသလား

မရှိပါဘူး ဆရာ

ဝမ်းကွဲရော

အတူတူ မနေပါဘူး ဆရာ

ကောင်းပြီ၊ သည်တွက်နည်းကို မင်းပြန်တွက်ပြစမ်း

ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်တွက်ထားတာဆိုတော့ မမေ့သေး
ဘူး။ ဒါနဲ့ ပြန်တွက်ပြတယ်။ ဆရာက ကြည့်ပြီး...

ပြန်ပြောစမ်းကွာ၊ မင်းကို သည်တွက်နည်း ဘယ်သူပြပေးသလဲ

*ဘယ်သူမှ မပြပါဘူး ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော်ထင်တာ ရမ်းတွက်လိုက်
မိတာပါ*

သေချာလား

သေချာပါတယ် ဆရာ

*သည်တွက်နည်းဟာ အင်တာဘီ(တက္ကသိုလ်ဒုတိယနှစ်)ရောက်မှပြတဲ့
တွက်နည်းပဲကွ၊ မင်းတို့ ကောလိပ်ကျောင်းသား တစ်ယောက်ယောက်က
သင်ပေးထားသလား*

မသင်ပါဘူး ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော် ရမ်းတွက်မိတာပါ

ကောင်းပြီ

ဆရာက အဲဒီလိုပြောပြီး ကျွန်တော့်အဖြေလွှာမှာ ၁၀၀လို့ အမှတ်ပေး
လိုက်တယ်၊ ပြီးတော့...

*မင်းမှာ မက်သစ်ဘရိန်း(သင်္ချာဦးနှောက်)ရှိတယ်။ သည်တော့ မင်းကို
ခုလို မုန့်စားဆင်းချိန်မှာ ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်စီလောက် သင်ပေးမယ်။ မင်း သင်
မလား*

ကျွန်တော် ဝမ်းသာသွားတယ်။

*သင်ပါ့မယ်ဆရာ။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆရာတွေဟာ အဲဒီလို စေတနာကောင်းကြပါတယ်။
အချိန်ပိုသင်ပေးပါ့မယ်၊ တက်ပါလို့ တပည့်ကို ခေါ်လေ့ရှိပါတယ်။

နောက်တော့ ဆရာဦးရုပ်ကြည်က မုန့်စားဆင်းချိန်တိုင်း သင်္ချာတစ်ပုဒ်ကို တွက်နည်းအသစ်နဲ့ တွက်ပြတယ်။ သင်ပုန်းပေါ်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့် ကော်ပီစာအုပ်ထဲမှာပဲ။ သင်္ချာဟာ တော်တော် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလာခဲ့ပါတယ်။

အဲ... နောက်တော့ ကျွန်တော် ရောဂါဖောက်လာတော့တာပါပဲ။

အဲဒီအချိန် အထက်တန်းကျောင်းသားဘဝမှာ ကျွန်တော့်က ဝတ္ထုတွေကို ကျော်တက်စပြုပြီး သုတစာတွေ ပိုဖတ်ဖြစ်နေပါပြီ။ ဆရာတော်သျှင်ဥက္ကဋ္ဌ ရေးသားပြုစုတော်မူတဲ့စာအုပ်ချို့ကို မတန်မရာ လှမ်းကိုင်နေပါပြီ။ ဆရာအောင်လင်းရဲ့ အနုပဋိလောမရုပ်ဝါဒအဖွင့်တို့၊ ဘာတို့လည်း တတ်ယောင်ကားနဲ့ ကြိုးစားဖတ်ကြည့်နေပါပြီ။

ဆရာဦးရုပ်ကြည် ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ သင်္ချာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တွေးပုံ၊ ယူဆပုံ၊ တွက်နည်းတွေ တိုးတက်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အကြောင်းကြောင့် အယူအဆဟာ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ တန်းခနဲ ဝင်လာပါတော့တယ်။ ဆရာက တက္ကသိုလ်ပထမနှစ် သင်္ခန်းစာထဲက ပုစ္ဆာတချို့ကို သင်ပေးစပြုနေပါပြီ။ သည်အခါမှာ ကျွန်တော့်တွေးပေါက်က သည်လိုဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ (ဤသို့ဖြစ်လေသတည်း...)

သည်သင်္ချာဆိုတာက သည်ပုစ္ဆာမေးရင် သည်လိုတွက်နည်းနဲ့ တွက်၊ သည်အဖြေရ၊ ဒါပဲ မဟုတ်လား။ နောက်တစ်နည်းနဲ့တွက် သည်အဖြေရ၊ ဒါပဲ မဟုတ်လား။ ဒါကို ကျွန်တော့်မိဘတွေလည်း တွက်ခဲ့ပြီ၊ ဆရာတွေလည်း သည်အတိုင်းတွက်၊ သည်အတိုင်းဖြေ၊ ကျွန်တော့်နောင်တော့် နောင်တော် ကျောင်းသားတွေလည်း သည်လိုပဲတွက်၊ သည်လိုပဲဖြေ၊ ကျွန်တော် တွက်တော့လည်း သည်လိုပုံသေနည်းတွေနဲ့ပဲတွက်၊ သည်အဖြေရ။ ဘာထူးလို့လဲ။ သင်္ချာဆိုတာ ရှေးကတည်းက ဒါပဲ တွက်၊ ဒါပဲ အဖြေရတာ၊ ဆန်း မှတ်လို့၊ ဒါကို သင်နေလို့ ဘာအကျိုးထူးမှာလဲ

ကျွန်တော့်တွေးပေါက် ဘယ်လောက်ယိုင်သလဲဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်

နိုင်ပါတယ်။ ငယ်သေးတာကိုး။ သင်္ချာရဲ့ နက်နဲခြင်းကို ဘယ်သိနိုင်ပါဦးမလဲ။

ဒါနဲ့ ရူပဗေဒ၊ ဒါပဲ သည်လိုတွက်နည်းနဲ့တွက်၊ သည်အဖြေရ။ ဓာတုဗေဒ၊ သည်လို ညီမျှခြင်းတွေနဲ့တွက်၊ သည်အဖြေရ။ သည်တော့ သိပ္ပံပညာကို ကိုးတန်းမှာစပြီး တာတာ လုပ်လိုက်မိပါတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် မှန်ပြီး တစ်နည်းအားဖြင့် မှားပါလိမ့်မယ်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ သိပ္ပံပညာအပေါ်မှာ သဘောထား အယူအဆလွဲတာပါ။

ဘယ်တော့မှ အဲဒီအယူအဆကို ပြန်ပြင်နိုင်သလဲဆိုတော့ တက္ကသိုလ် စတုတ္ထနှစ်၊ ဒဿနပြဿနာများ 'problems' ကို သင်ရတော့မှ သိပ္ပံပညာရဲ့ အနစ်သာရတွေကို ပြန်တွေ့ရပါတော့တယ်။ ဒဿနပြဿနာများဆိုတဲ့ ဒဿနဗေဒရဲ့အနွယ်ဝင်ပညာရပ် အကိုင်းအခက်ကြီးဟာ ဝိဇ္ဇာပညာရပ်များသာမက သိပ္ပံပညာရပ်နဲ့ နယ်ပယ်အသီးသီးမှာ ရှိနေတဲ့ ပြဿနာတွေကို လေ့လာတဲ့ပညာရပ်ပါ။ ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့၊ စင်္ကြာဝဠာ ကျယ်သရွေ့ လေ့လာလို့မကုန်နိုင်တဲ့ ပညာရပ်ပါ။ ဆရာကြီး ပါမောက္ခ ဒေါက်တာဦးခင်မောင်ဝင်းက လက်ချာထဲမှာ အဆင့်မြင့် ရူပဗေဒထဲက ရုပ်နှင့် စွမ်းအင် အကြောင်း အခြေခံကို ပြောပြပါတယ်။ သင်္ချာထဲက အခု သီအိုရီ (set theory)နဲ့ (Binary System နှစ်ခုတစ်ခုသဘော)အကြောင်းပြောပြပါတယ်။ အဲဒီလိုပဲ အခြားအခြားပညာရပ်တွေရဲ့ ပြဿနာတွေကို အရိပ်အမြွက်လောက် ပြောပြ သင်ကြားပါတယ်။ သည်တော့မှ သိပ္ပံပညာရပ်တွေရဲ့ နက်နဲမှုကို ပြန်ဂရုပြုမိပါတယ်။ ကျွန်တော်ထင်ထားသလို ဘယ်သူ တွက်တွက် သည်အဖြေရ ဆိုတဲ့ သဘောမျိုး မဟုတ်ကြောင်း ပြန်သဘောပေါက်လာပါတော့တယ်။ အဲဒီတော့မှ ငယ်ချစ်သင်္ချာကို ပြန်လေ့လာမိပါတော့တယ်။ အနောက်တိုင်း ဒဿနပညာရဲ့ ဖခင်ကြီးလို့ခေါ်တဲ့ သေလိဟာ သင်္ချာဆရာကြီး တစ်ပါးပါ ကလား။ ပိုက်သဂိုးရပ်ဟာ သင်္ချာမျိုးစေ့ချခဲ့သူပါလားစသဖြင့် ပြန်လေ့လာရတော့တယ်။ တစ်နဲ့တစ်ပေါင်းတိုင်း နှစ်

မဟုတ်တဲ့ အဖြေကို တွေ့လာရပါတယ်။ ကျွန်ပြုတာမှာ ၂(နှစ်)ဆိုတဲ့ဂဏန်း မရှိ၊ သူညီနဲ့ ၁ပဲရှိတယ်။ မိုးလွန်မှထွန်ချနည်းနဲ့ သင်္ချာ၊ ရူပဗေဒ၊ ဓာတုဗေဒ၊ နိဝဗ္ဗေဒ အစရှိတဲ့ စာအုပ်တွေ ပြန်ပတ်မိပါတော့တယ်။ အကျိုးမဲ့တော့ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။

အဲ... ကိုးတန်းကျောင်းသားတဝက်တော့ သင်္ချာကလွဲလို့ ကျန်တဲ့ ရူပဗေဒ၊ ဓာတုဗေဒတွေကို မယူတော့ဘဲ သမိုင်းနဲ့ ပထဝီ ပြောင်းယူလိုက်ပါတယ်။

အဲဒီအခါမှာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆရာကြီး ဘရာသာအာဘင်ရဲ့ စေတနာနဲ့ မေတ္တာကို စပြီး တွေ့လိုက်ရပါတော့တယ်။

ဖြစ်ပုံက သည်လိုပါ။ ကိုးတန်းနှစ်စမှာ အဲဒီလို သင်္ချာအဖြေလွှာကိစ္စလည်း ဖြစ်ပြီးရော ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ အဲဒါတွေမသင်ဘဲ၊ ဝိဇ္ဇာဘာသာတဲ့ ပြောင်းရင် ကောင်းမယ်လို့ ယူဆလာပါတယ်။ သည်နေရာမှာ ကျွန်တော် မိဘများရဲ့ သဘောထားကလည်း အရေးကြီးပါတယ်။ ကျွန်တော် ဝိဇ္ဇာဘာသာတဲ့ ပြောင်းမယ်လို့ပြောတော့ ဖေဖေရော မေမေကပါ ဘာဖြစ်လို့လဲလို့ မေးပါတယ်။ ကျွန်တော်က အကျိုးအကြောင်းပြောပြတော့ 'အေးလေ၊ ဝါသနာမပါဘဲ သင်နေရင်ငြီးငွေ့မှာပေါ့၊ ပြောင်းချင်ရင် ပြောင်း၊ ဒါပေမယ့် သိပ္ပံကိုတော့ အထင်မသေးရဘူး' လို့ ဆုံးမပါတယ်။

ကျွန်တော် ဘာသာတဲ့ ပြောင်းမယ်လို့ အတန်းပိုင်ဆရာကတစ်ဆင့် ဘရာသာ အာဘင်ကို တင်ပြရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်တုန်းက ပဋိကံစကားပိုင်နယ်တန်း တန်းခွဲငါးခုရှိတဲ့အနက်က ကျောင်းသားသုံးဆယ်လောက်ပဲ ဝိဇ္ဇာဘာသာတဲ့ ယူပါတယ်။ သမိုင်းနဲ့ ပထဝီဝင်ပါ။ ဆရာက ဦးဋ္ဌေးမြင့်ပါ။

ဒုတိယကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဘရာသာ အာဘင်ကို ကျွန်တော်က ဝိဇ္ဇာဘာသာတဲ့သင်ချင်တဲ့အကြောင်း တင်ပြတဲ့အခါ မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်ပြီး 'ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့' လို့ ခေါ်သွားပါတယ်။

သူရုံးခန်းကို ရောက်ပါတယ်။ ဘရာသာကြီးက နံရံမှာ ချိတ်ထားတဲ့

သူငယ်ငယ်က ဘောက်ဆင် (boxing) ထိုးခဲ့တဲ့ပုံကြီးကို ပြပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို...

မင်း သိလား၊ ငါဟာ ဘောက်ဆင်ထိုးတဲ့လူ (boxer)၊ ငါ့လက်သီး ဘယ်လောက်ပြင်းသလဲ မင်းသိလား လို့ မေးပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့ပါလဲခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ ဘာအမှား ရှိပါသလဲခင်ဗျာ လို့ မေးပါတယ်။ သည်တော့ ဘရာသာကြီးက ထိုင်ခိုင်းပြီး (သည်နေရာမှာ ဘရာသာကြီးသုံးတဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားက အရေးကြီးပါတယ်။ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး တစ်ယောက်က သုံးနှုန်းတဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားမျိုးမဟုတ်ဘဲ လူကြီးလူကောင်း အင်္ဂလိပ်စကားကို သုံးပါတယ်။)

တိုက်ရိုက်မြန်မာပြန်ရင်တော့ ခင်ဗျား ထိုင်စရာနေရာကို ကျေးဇူးပြုပြီး ယူပါလားခင်ဗျာ ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းမျိုးပါ။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာတော့ အဘိုးကြီး ငါ့ကို ငေါ့နေပြီ၊ ခုနတုန်းက ဘောက်ဆင်အကြောင်း ပြောတယ်၊ ကလန်ကဆန်လုပ်ရင် ထထိုးလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ သူ့လက်သီးစာမိရင်တော့ ဆေးရုံတစ်ရက်စာပဲ လို့ တွက်ရင်း တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ ဘရာသာကြီးရှေ့က ထိုင်ခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရပါတယ်။ ကျောင်းစည်းကမ်းအရ ကျောင်းအုပ်ကြီး မပြောနဲ့ ဆရာ၊ ဆရာမတွေနဲ့ တွေ့ရင်တောင် ခြေစုံရပ် လက်ပိုက်ပြီး မေးသမျှ ပြောရတာပါ။ ကုန်ကုန်ပြောရရင် အတန်းထဲက အတန်းခေါင်းဆောင် မော်နီတာ ကိုတောင် ကလန်ကဆန်လုပ်လို့ မရပါဘူး။ မော်နီတာက မှတ်ချက်တစ်ခုပေးလိုက်ရင် အတန်းပိုင်ဆရာက အနည်းဆုံး ထိုင်ထဆယ်ခါ လုပ်ခိုင်းတာပါ။ (မှတ်မိသလောက် ဖရက်ဒီချစ်စိန်ဟာ နှစ်တိုင်းလိုလို မော်နီတာဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ တစ်နေရာမဟုတ် တစ်နေရာမှာ အကြီးအကဲဖြစ်နိုင်တဲ့၊ ရာဇပလ္လင် ဖင်ကပ်ပါလာတဲ့ လူမျိုးထင်ပါရဲ့။)

ကျွန်တော်လည်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ဘရာသာကြီးစကားကို

မျှော်လင့်နေပါတယ်။

မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဝိဇ္ဇာဘာသာတွဲပြောင်းယူချင်ရသလဲ၊ အခု ငါထားပေးတဲ့ အတန်းမှာ ဘာမကျေနပ်စရာရှိသလဲ လို့ ရိုးရိုးမေးပါတယ်။ ကျွန်တော် နေရတာက ကိုးတန်းဘီပါ။

ဘာပြဿနာမှ မရှိပါခင်ဗျား

သိပ္ပံပညာဟာ တကယ် အရေးတကြီး အသုံးဝင်လာလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် မင်းလိုကျောင်းသားမျိုးတွေ သိပ္ပံပညာသင်သင့်တယ်။ ငါပြောတာ မင်းနားလည်တယ် မဟုတ်လား

ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ နားလည်ပါတယ် ခင်ဗျား

ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် ဝိဇ္ဇာဘာသာတွဲ ပြောင်းသင်ချင်ရသလဲ ကျွန်တော်တတ်သလောက် မှတ်သလောက် အင်္ဂလိပ်စကားနဲ့ ဖြေရပါတယ်။

ကျွန်တော် သိပ္ပံပညာသင်ရတာကို စိတ်ဝင်စားမှုမရှိပါဘူးခင်ဗျာ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် ဝိဇ္ဇာပညာကို ပြောင်းသင်ချင်ပါတယ် ခင်ဗျား ဘရာသာကြီးက ကျွန်တော့်ကို ထပ်မေးပြန်ပါတယ်။

သိပ္ပံသင်တဲ့ဆရာတွေ အသင်အပြကောင်းရဲ့လား။ မင်း ဘယ်လိုထင်သလဲ

အသင်အပြ ကောင်းပါတယ်ခင်ဗျာ

ဒါဖြင့် မင်း ဘာဖြစ်လို့ သိပ္ပံ မသင်ချင်တာလဲ

ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားမှု သိပ်နည်းနေပါတယ်ခင်ဗျာ

ခဏစောင့်ပြီး သင်ပါလားကွာ။ မင်း ဝါသနာပါလာမှာပါ

ပြောရင်းနဲ့ စာရင်းစာအုပ်ကြီး လှန်နေပါတယ်။ စာအုပ်ကြီး တစ်နေရာကို ထောက်ပြီး...

*သည်မှာ မင်း သင်္ချာ၊ ရူပဗေဒနဲ့ဓာတုဗေဒ လပတ်စာမေးပွဲမှာရတဲ့ အမှတ်တွေ ဘယ်လောက်ကောင်းသလဲ။ မင်း သိပ္ပံကို စိတ်မဝင်စားဘူးဆို

တာ ငါမယုံနိုင်ဘူး။

အမှတ်ကောင်းတာ ဆရာတွေ သင်တာ ကောင်းလို့ပါခင်ဗျာ

*ဆရာတွေသင်တာ ဘယ်လောက် ကောင်းကောင်း၊ ကျောင်းသားက လိုက်မမှတ်ရင်၊ မသင်ယူရင် အမှတ်မကောင်းနိုင်ဘူး။ စိတ်မဝင်စားရင် လည်း အမှတ်မကောင်းနိုင်ဘူး။

ကျွန်တော် စိတ်မဝင်စားတာလည်း အမှန်ပါပဲခင်ဗျာ

မင်း ငါ့လက်သီး ဘယ်လောက်ပြင်းတယ်ဆိုတာ သိသလား

သိပါတယ်ခင်ဗျာ၊ သိပါတယ်ခင်ဗျာ

ကျွန်တော့်ကို ဘရာသာအာဘင်ဟာ ချောချေတစ်ခါ၊ ခြောက်ချေ တစ်လှည့်နဲ့ သိပ္ပံဘာသာတွဲယူဖို့ နားချပါတယ်။ ဘရာသာကြီးရှင်းပြတာဟာ အမှန်တွေချည်းပါပဲ။ အနောက်နိုင်ငံတွေ တိုးတက်တာဟာ သိပ္ပံပညာ ပို ထွန်းကားလို့ဖြစ်တယ်။ အရှေ့နိုင်ငံတွေလည်း သိပ္ပံပညာကို ကြိုးစားသင်ကြ ရမယ်။ ဒါမှမင်းတို့ အရှေ့နိုင်ငံတွေလည်း တိုးတက်မယ်။ သိပ္ပံပညာသင်နိုင် လောက်အောင် အရည်အချင်းပြည့်မီတဲ့ ကျောင်းသားတွေဟာ သိပ္ပံပညာကို သင်ကို သင်ရမယ်။ ဒါမှ အရည်သဖြင့်ကောင်းမယ်အစရှိသဖြင့် အေးအေး ဆေးဆေး ရှင်းပြပါတယ်။

ဘရာသာအာဘင် အဲဒီလို လေအေးအေးနဲ့ ရှင်းပြတာ ကျွန်တော့် တစ်သက် အဲဒီတစ်ခါနဲ့ ကျောင်းထွက်ခါနီးတစ်ခါပဲ ကြုံဖူးပါတယ်။ နောက် ဆုံးတော့...

အဲဒီတော့ မင်း သိပ္ပံပညာ ဆက်သင်ဖို့ ငါ တောင်းဆိုပါတယ်

သည်နေရာမှာ ဘရာသာကြီးဟာ *request* သဘော သုံးပါတယ်။

Request ဆိုတဲ့သဘောဟာ ခရစ်ယာန်သာသနာပြုကျောင်းရဲ့ ကျောင်းအုပ် ကြီးတစ်ယောက်က ကျောင်းသားငယ်တစ်ယောက်ကို ပြောရာမှာ သုံးလေ့ ရှိတဲ့ စကားမဟုတ်ပါဘူး။

ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း ဘယ်လောက်ခေါင်းမာသလဲဆိုရင်

အဲသလောက်ချောနေတာတောင်မှ...

ကျွန်တော်ဝမ်းနည်းပါတယ် ဘရာသာခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်ပြီးတောင်းဆိုပါရစေ၊ ကျွန်တော့်ကို ဝိဇ္ဇာတာသာတဲ့ သင်ယူခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျား၊ တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျား

ဆရာကြီးဘရာသာအာဘင်ဟာ စိတ်ပျက်ပုံကို သက်ပြင်းချ၊ စားပွဲကို လက်နဲ့ တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်ရင်း ပြပါတယ်။ ပြီးတာနဲ့ စိတ်မြန်ကိုယ်မြန် ဖြစ်တဲ့ ဆရာကြီးဘရာသာအာဘင်ဟာ ကျွန်တော့်ကို ကောင်းပြီ လို့ ပြောပြီး ကျွန်တော့်အတန်းဆီ ပြန်ခေါ်သွားတယ်။

*မင်းလွယ်အိတ် သွားယူ လေသံ ပြန်မာလာပါပြီ။

ကျွန်တော် လွယ်အိတ်ယူပြီး ပြန်အထွက်မှာ... ကျွန်တော့် ဂုတ်ကိုဆွဲပြီး ဒဋ္ဌတ်တိုက်ဆွဲခေါ်သွားပါတော့တယ်။ အတန်းပိုင်ဆရာနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ကတော့ ကျွန်တော် ရေရေလည်လည် အတွယ်ခံရပြီ။ ဒါမှမဟုတ် ကျောင်း ထုတ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့ကြပါသတဲ့။ ဘရာသာအာဘင်ဟာ ပထဝီနဲ့ သမိုင်း သင်နေတဲ့ အခန်းလွတ်တစ်ခု (ကျောင်းစာကြည့်တိုက်နဲ့ ဓာတ်ခွဲခန်းကြားက အတန်း)ထဲကို ကျွန်တော့်ဂုတ်က ကိုင်ဆွဲပြီး ပစ်ထည့်ရင်း...

ဟီးရား ကမ်းစံ အ. စတူးပစ်ဒ်ဝမ်း

သောက်သုံးမကူတဲ့ အကောင်တစ်ကောင်လာပြီဟေ့ လို့ အော်ပြော လိုက်ပါတယ်။ ပြီးမှ ဆရာဦးဌေးမြင့်ကို...

ခင်ဗျားအတန်းမှာ သည်အမှိုက်အခဲကောင်ကို စာရင်းသွင်းလိုက် စသဖြင့် မှာစရာရှိတာ မှာကြားပြီး ခြေသံပြင်းပြင်းနဲ့ ထွက်သွားပါတော့ တယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော် ဝိဇ္ဇာပညာရုပ်သင်ခြင်းရဲ့ အခန်းဖွင့် ရိုက်ချက် (establish-shot)ပါပဲ ခင်ဗျား။

မနေခိုင် မထိုင်ခိုင် မောင်ဝဏ္ဏ

အဲဒီနောက် စာမေးပွဲကြီးနီးတော့(နှစ်လလောက်အလိုမှာ) ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ ကံမကောင်းအကြောင်းမလှစွာဘဲ ဆရာဦးရုပ်ကြည်ဟာ တပ်မတော် ဗိုလ်သင်တန်းတက်ဖို့ ကျောင်းက ထွက်သွားခဲ့ပါတယ်။ (နောက် တပ်မတော် အရာရှိဖြစ်သွားပါတယ်။) သည်တော့ ကျွန်တော် တစ်စခန်း ထပြန်ပါတယ်။ အဲဒါကလည်း ဆရာကြီး ဘရာသာ အာဘင်နဲ့ ထိပ်တိုက် ပြန်တွေ့တာပါပဲ။

ကျွန်တော်က အေးအေးမနေဘဲ၊ ကျွန်တော်တို့အတွက် သင်္ချာ၊ ရူပဗေဒ (တကယ်တော့ ကျွန်တော် ရူပဗေဒမယူပါ။ သင်္ချာပဲယူပါတယ်) ဘာသာရပ် ပြဖို့ ဆရာ အသစ်တစ်ယောက်ကို အမြန်ဆုံးငှားပေးသင့်ကြောင်း၊ ဒုတိယ ကျောင်းအုပ်ကြီး ဘရာသာ အာဘင်ကို သွားတင်ပြမယ်လို့ သူငယ်ချင်းတွေ ကို ပြောပါတယ်။ မှတ်မှတ်ရရ၊ မုန့်စားဆင်းချိန်တချိန်မှာ၊ အဲဒီအကြောင်း ပြောတော့ ဖရက်ဒီချစ်ခိန်(မော်နီတာ)က 'ဟေ့ကောင်၊ မင်းသွားမပြောသင့်ဘူး။ ဆီးလဘတ်စ်ကုန်အောင် သင်ပေးပြီးပြီ။ ရီဗီရှင်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ သည်နှစ်လတည်းနဲ့ ဘယ်ကဆရာ သွားငှားမလဲ' လို့ အမြော်အမြင်ရှိတဲ့ သဘောထားမျိုးနဲ့ ပြောပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က 'ဘာဖြစ်လို့ မပြောသင့်ရမှာလဲ၊ ငါတို့ဆီက ကျောင်းလခတွေ ယူထားတာပဲ၊ အချိန်ပိုင်း ဆရာ ငှားလို့ရရမှာပေါ့' စသဖြင့် ပြန်ပြောပါတယ်။ ဖရက်ဒီက 'မင်း တစ်ယောက်တည်းပြောလို့ မရနိုင်ဘူး၊ အသာထားစမ်းပါကွာ၊ လေ့ကျင့်ခန်း တွေပဲ တို့ဘာသာတို့ လုပ်တာပေါ့၊ မင်းမရှင်းရင် ငါပြပေးမယ်၊ ငါနေ့တိုင်း အိမ်မှာစာလုပ်တယ်' စသဖြင့် ဖြောင့်ဖျါပါသေးတယ်။ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ကောင် ဘယ်က ဧဗ္ဗဆိုးပါလာသလဲမသိဘူး။ (အဘိုးတို့၊ အဖေတို့ သွေးဗီဇကြောင့် လားမသိဘူး) မင်းတို့ဉာဏ် တစ်မိုက်တစ်ထွာမျှရယ်နဲ့ ငြင်းဖို့သန် မိုက်ရာ ကျ'တဲ့ အကောင်ပါ။

ဒါနဲ့ပဲ ဘရာသာကြီးဆီ ကျွန်တော် ခွင့်တောင်းပြီးတွေ့ပါတယ်။ ဘရာသာကြီးက 'ဘာကိစ္စလဲကွ၊ အမိုက်အမဲကောင်(stupid)' လို့ ချို့သာစွာ နှုတ်ခွန်းဆက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်က တတ်သလောက် မှတ်သလောက် အင်္ဂလိပ်စကားနဲ့...

'ကျွန်တော် ဘရာသာကိုကြိုတင်ပြီး အခွင့်လွတ်မှု တောင်းဆိုပါရစေ ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့အတန်းအတွက် သင်္ချာနဲ့ ရူပဗေဒပြတဲ့ဆရာ ကျောင်း ထွက်သွားပြီကို ဘရာသာကြီး သိပြီးဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ခင်ဗျား။ အစိုးရစစ် စာမေးပွဲကြီးလည်း နီးနေပါပြီခင်ဗျား၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အတန်း အတွက် အချိန်ပိုင်း(part time)ဆရာတစ်ယောက်ကို ဘရာသာကြီးက ကြင်နာစွာဖြင့် စီစဉ်ပေးမယ်လို့ ယူဆမိပါတယ်ခင်ဗျား'

ဆရာကြီး ဘရာသာအသံက 'ခု မင်းအတန်းက ထွက်လာတာ ဆရာကို ခွင့်ပန်ခဲ့သလား' လို့ မေးပါတယ်။

'သည်အတန်းချိန်ဟာ သင်္ချာသင်ပြတဲ့အချိန်ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျား၊ သင် မယုံဆရာ မရှိပါခင်ဗျား'

'ကောင်းပြီ၊ မင်းအတန်းကို မင်းပြန်၊ ငါ အခုလာခဲ့မယ်'

ကျွန်တော် အတန်းထဲပြန်လာခဲ့ပါတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေက 'ဘာတဲ့လဲ' လို့ မေးကြပါတယ်။ 'ဘရာသာကြီးလာလိမ့်မယ်' လို့ ပြန်ပြောတော့ ကျွန်တော်ကို ဝိုင်းဆဲကြတော့တာပါပဲ။ 'သည်အချိန်မှာ တို့ဘာသာလေ့ကျင့်ခန်း လုပ်၊ မလုပ်ချင် ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ စကားတိုးတိုးပြောနဲ့ အိုခေနေတာ မင်းကို ရှည်တယ်'

ခဏကြာတော့ ဘရာသာကြီးအတန်းထဲ တဒုန်းဒုန်းနဲ့ ဝင်ချလာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မတ်တတ်ထဲ 'ဂွဒ် မောနင်းဆား' ပြိုင်တူအော်။

ဘရာသာကြီးက 'ဂွဒ်မောနင်း' ပြန်လုပ်၊ ထိုင်ခိုင်း။ ပြီးတော့ ရှည်လျားတဲ့ မိန့်ခွန်းချွေပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်ကို သူငယ်ချင်းတွေက ကြိတ်ပြီး ဆဲနေပါပြီ။ ဘရာသာကြီးရဲ့စကားထဲမှာ 'တကယ်လို့ သည်အတန်းမှာ

ပထမရတဲ့ ကျောင်းသားက တောင်းဆိုရင် ငါစဉ်းစားလို့ ရသေးတယ်။ ခုတော့ သည် ပျင်းရိတဲ့၊ လိုက်နာလွယ်လေ့မရှိတဲ့ (disobedient)၊ အသုံးမကျ မိုက်မဲတဲ့ (stupid)အကောင်က တောင်းဆိုတာ ငါ လိုက်လျောနိုင်ပါ့မလား။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့အတန်းထဲက သူငယ်ချင်းတွေက တိုးတိုး၊ တိုးတိုးနဲ့ ခွီခွီ၊ ခွီခွီရယ်သံထွက်လာပါတယ်။ ဘာကြောင့်ဆို အဲဒီနှစ်၊ နှစ်ဝက်စာမေးပွဲမှာ ကျွန်တော်က အတန်းထဲမှာ ပထမ ရထားတာကိုး။

ဘာ ရယ်တာလဲ၊ ဘာပြဿနာရှိသလဲ၊ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲ မော်နီတာ ဖရက်ဒီ မတ်တတ် ထရပ်ပါတယ်။ ထုံးစံအရ ကျောင်းသားတွေက တစ်စုံတစ်ရာ ပြောစရာရှိရင် မော်နီတာ(အတန်းခေါင်းဆောင်)ကပဲ ပြောခွင့်ရှိပါတယ်။ ဖရက်ဒီက မတ်တတ်ရပ်၊ လက်ပိုက်ပြီး...

လူကြီးမင်းခင်ဗျား(Sir)၊ ခြောက်လပတ်စာမေးပွဲမှာ ပထမရတာ ဝဏ္ဏပါပဲ၊ ဘရာသာခင်ဗျား။

ဘရာသာကြီးက ခဏကြောင်သွားတယ်၊ ပြီးတော့မှ... ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို သည်နေ့ကစပြီး သည်အတန်းမှာ သင်္ချာဘာသာ ငါ ပြန်ပြပေးမယ်။ ခု မင်းတို့ သင်္ခန်းစာ ဘယ်ရောက်ပြီလဲ။

သင်ရိုးကုန်ပါပြီ ဘရာသာခင်ဗျား။ ကောင်းပြီ ရီဗီရှင် ပြန်စမယ်၊ ပေးစမ်း။ မင်းရဲ့ သင်္ချာ အိတ်ဆာဆိုက် စာအုပ်။

ကျွန်တော့်ဆီက သင်္ချာလေ့ကျင့်ခန်းစာအုပ် တောင်းပါတော့တယ်။ ကျွန်တော်က ရိုရိုသေသေ သွားပေးပါတယ်။

အဲဒီနေ့ကစပြီး စာမေးပွဲကြီးဖြေတဲ့အထိ ဘရာသာ အာဘင်က သင်္ချာလာပြ၊ သူငယ်ချင်းတွေက ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းဆဲနဲ့ တန်းမြင့်ကျောင်းထွက် (ဟိုက်စကူးဖိုင်နယ်)စာမေးပွဲကြီးကို ဝင်ဖြေဖို့ ပြင်ဆင်ရပါတော့တယ်။ ကျွန်တော့်ကို သူငယ်ချင်းတွေဝိုင်းဆဲကြတာ မှန်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်

ဆို ဆရာဦးရုပ်ကြည် ပြခဲ့တုန်းက သူနည်းနဲ့သူ ရှင်းနေခဲ့တဲ့ ပုစ္ဆာတွေဟာ ဆရာကြီး ဘရာသာ အာဘင်က နောက်နည်းတစ်မျိုးနဲ့ ထပ်ရှင်းပြတော့ ရုပ်ထွေးပြီး တွက်တတ်ပြီးသားတွေ မတတ်တော့သယောင် ဝါးကုန်ပါတယ်။ ဘရာသာ အာဘင်ဟာ သင်္ချာတော်ပုံရပါတယ်။ တဒေါက်ဒေါက်နဲ့ ရှင်းလင်းတွက်ချက်လိုက်တာ ပုစ္ဆာတွက်နည်းကို ထက်အောက် ပြောင်းပြန် လှန်၊ ဟိုနည်းသည်နည်းတွေနဲ့ မွေနှောက်တွက်ချက်ပြပါတယ်။

အဲ... အဲဒီလိုနဲ့ပဲ ကျွန်တော်စာရင်းရှုပ်တာကြောင့် အဲဒီနှစ်မှာ သင်္ချာ ဂုဏ်ထူးရသင့်လျက်နဲ့ မရတဲ့လူတွေ များသွားပါတော့တယ်။ ကျွန်တော် အပါအဝင်ပေါ့။

သည်လိုနဲ့ ဟိုက်စကူးပိုင်နယ် အစိုးရစစ်စာမေးပွဲကြီးကို ကျွန်တော်တို့ တစ်တွေ ရမှတ်ကောင်းကောင်းနဲ့ အောင်ခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဂုဏ်ထူးရဖို့ဆိုတာ တော်တော် ခက်တဲ့အချိန်ပါ။ သည်ကြားထဲကတောင် ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက် ဘားနဒ်ကော့နဲ့ နှစ်ယောက်၊ သုံးယောက် လောက် ဂုဏ်ထူး ရခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော် မပါပါ။

ကျောင်းထွက်ပြီ

မက်ထရစ်(ဆယ်တန်း)ရောက်တော့ ဆယ်တန်း-ဘီမှာ နေရပါတယ်။ တန်း မြင့်ကျောင်းထွက်(ကိုးတန်း)အစိုးရစစ်မှာ အမှတ်များတဲ့ကျောင်းသားတွေ စုထားတဲ့ အတန်းပါ။ အဲဒီတန်းတော့ ထုံးစံအတိုင်း ခရစ်ယာန်ဘာသာ ဝင် ကျောင်းသားတွေကို ဦးစားပေးပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်ရည်မှန်းချက်ကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ စပါတော့တယ်။ ကျောင်းက ထွက်မယ်၊ စာရေးဝင်လုပ်မယ်၊ လုပ်သားကောလိပ် တက်မယ်စတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေပါပဲ။

ကျွန်တော်က ကျောင်းထွက်ချင်ပြီဖြစ်ကြောင်း ဖေဖေနဲ့မေမေကို ပြောပါတယ်။ ဖေဖေက ဘာဖြစ်လို့ ကျောင်းထွက်ချင်တာလဲ လို့ မေးပါတယ်။

အလုပ်လုပ်ချင်ပြီ လို့ ပြန်ဖြေပါတယ်။ ခဏစဉ်းစားပြီး *ကောလိပ်မတက်ဘူးလား* လို့ မေးပါတယ်။ *တက်မှာပါ။ လုပ်သားကောလိပ် တက်မယ်လို့ စိတ်ကူးပါတယ်။* ထပ်စဉ်းစားပါတယ်။ နောက်တော့ ခွင့်ပြုပါတယ်။ *ကျောင်းထွက်ခွင့်ပြုပါရန်* ဆိုတဲ့ စာကို ရေးပေးပါတယ်။

ကျောင်းအုပ်ကြီး ဘရာသာ အာဘင်နဲ့ တွေ့ရပြန်ပါပြီ။

သည်မတိုင်မီ ဆရာဦးဌေးမြင့် အစရှိတဲ့ ဆရာတွေကလည်း ကျောင်းမထွက်ဖို့ ဆုံးမပါသေးတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ကျောင်းမထွက်ဖို့ နားချပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားမို့ နောက်မဆုတ်ချင်တော့ပါ။ ကျွန်တော့်အဘိုးတွေနဲ့ အဖေသွေးက ဇာတိပြုပြီထင်ပါရဲ့။ သည်လိုနဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီးရုံးခန်းကို ရောက်ရပြန်ပါတယ်။ (မှတ်မှတ်ရရ အဲဒီနေ့က ကျောင်းဝတ်စုံပြည့် မီးပူကျ ဝတ်သွားခဲ့ပါတယ်။ လည်စည်းထိပ်ဖျားလေးထောင့်ကလေးလို့တောင် မှတ်မိနေပါတယ်။)

ဘရာသာ အာဘင်ဟာ ကျွန်တော့်အဖေ ရေးပေးလိုက်တဲ့ ကျောင်းထွက်ခွင့်ပြုပါရန် ပန်ကြားစာကို ဖတ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို စိတ်မသက်သာတဲ့ မျက်နှာနဲ့ကြည့်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သည်လို သဘောရတဲ့စကားတွေ ပြောရာပါတယ်။

Son(သား) မင်းကို ငါ တစ်ခုပြောပြမယ်။ ခု မြန်မာပြည်မှာရှိတဲ့ ကျောင်းတွေထဲက အသင်အပြု အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ကျောင်း ဘယ်နှကျောင်းရှိတယ်လို့ မင်းထင်သလဲ

တခြားကျောင်းတွေတော့မသိပါခင်ဗျား။ ကျွန်တော်တို့ စိန်ပေါကျောင်းကတော့ အသင်အပြုအကောင်းဆုံးကျောင်းထဲမှာ ပါတယ်ဆိုတာ သိပါတယ်ခင်ဗျား

ကောင်းပြီ၊ ဒါဆို မင်းလိုကျောင်းကနေ ဘာဖြစ်လို့ ထွက်ချင်ရသလဲ
ကျွန်တော် အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးပါတယ်ခင်ဗျား
ဆရာကြီး ဘရာသာ အာဘင်ဟာ မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြုတ်ပြီး...

ဘာမှားသလဲ၊ မင်း မိဘက ကျောင်းစရိတ်မတတ်နိုင်တော့ဘူးတဲ့လား၊
ငါတို့အနေနဲ့ မင်းကို ကျောင်းလခ လွတ်ခွင့်ပေးမယ်ဆိုရင်ကော'

ကျွန်တော့်မိဘက ကျောင်းစရိတ် တတ်နိုင်ပါတယ်ခင်ဗျား၊ ဒါပေ
မယ့်...

ဆက်ပြောပါ၊ ငါခွင့်ပြုပါတယ်'
ကျွန်တော်...'

ကျွန်တော် မျက်ရည်ဝိုင်းလာပါတယ်။ ဆရာကြီး ဘရာသာ အာဘင်
ဟာ ပိုပြီး ညင်သာတဲ့လေနဲ့...

ပြောပါ သား၊ မင်းမှာ ဘယ်လိုအခက်အခဲတွေရှိနေပါသလဲ'

ကျွန်တော်(တတ်သလောက် မှတ်သလောက် အင်္ဂလိပ်စကားနဲ့) ကျွန်
တော်ပြဿနာနဲ့ ကျွန်တော့်ရည်ရွယ်ချက်ကို အကျဉ်းချုပ်တင်ပြလိုက်ပါ
တယ်။ မျက်ရည်တွေလည်း ဝိုင်းနေပါပြီ။ မငိုရုံတမယ်ပါပဲ။

ဆရာကြီး ဘရာသာ အာဘင်ဟာ ကျွန်တော့်ကို အကြင်နာကြီးတဲ့
မျက်ဝန်းတွေနဲ့ကြည့်ပြီး ကျောင်းက မထွက်ဖို့ နောက်ဆုံးအကြိမ် ပျောင့်ဖျ
ဆုံးမပါတယ်။ ဆရာကြီးရဲ့ စကားတွေထဲက ကျွန်တော် ခုထိမှတ်မိနေတာ
က...

မိဘကို ဘယ်တော့မှ အထင်မလွဲနဲ့ သား၊ မိဘတိုင်း သားသမီးကို
သိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာ မင်း ယုံပါ။ မင်းကို ငါတောင်းဆို လို့ မရတဲ့အဆုံး
တော့ မင်းသဘောအတိုင်း၊ မင်းမိဘ သဘောအတိုင်း ငါခွင့်ပြုရတော့မယ်။
မင်းဟာ စည်းကမ်းတင်းကြပ်တာ(stinctness)ကို မကြိုက်ဘူးဆိုတာ ငါသိ
ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘဝမှာ စည်းကမ်းဟာ အရေးကြီးတယ်။ အဲဒါကို
မမေ့ပါနဲ့' [သည်နေရာမှာ စည်းကမ်းဆိုတာကို ဘရာသာ အာဘင်က
(discipline)(ဘဝစည်းကမ်း)လို့ သုံးပါတယ်။]

ပြီးတော့မှ ပညာတတ်တဲ့သူဟာ ဘယ်တော့မှ အောက်ကျနောက်ကျ
မဖြစ်နိုင်တဲ့အကြောင်း၊ ပညာရပ်တွေ တတ်အောင်သင်ဖို့စသဖြင့် ဆိုဆုံးမ

ပြီး မင်းအတွက် ငါဆုတောင်းပေးပါမယ်၊ ဘုရားသခင် မင်းကို စောင်မပါစေ...

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော် မျက်ရည်ကျပါပြီ။ တစ်လျှောက်လုံး ကျွန်တော်အထင်လွဲခဲ့တဲ့ ခရစ်ယာန်ဘရာသာကြီးဟာ တကယ့်စေတနာ၊ မေတ္တာကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ခံစားနားလည်မိပါတော့တယ်။ ဘရာသာကြီးဟာ ကျွန်တော့်ခေါင်းကို ပွတ်သပ်ပြီး 'ဝမ်းမနည်းနဲ့ သား၊ ယောက်ျားဆိုတာ ဘယ်တော့မှ အားမလျှော့ရဘူး။ အမြဲတမ်း (stout-hearted) သန်မာတဲ့ စိတ်နဲ့ ခန္ဓာရှိရမယ်'

ပြီးတော့ ဖေဖေ ရေးပေးလိုက်တဲ့ စာရွက်ပေါ်မှာ လက်မှတ်ထိုးတယ်။ 'လူကြီးတစ်ယောက်ခေါ်ပြီး ကျောင်းထွက်လက်မှတ်ကို ကျောင်းရုံးခန်းမှာ လာယူပါ' လို့ ပြောလိုက်ပါတယ်။

စိန်ပေါကျောင်းနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီမှာ နိဗ္ဗိတံပါတယ်။

နောက်တစ်ရက် အိမ်က လူကြီးတစ်ယောက်ခေါ် ကျောင်းထွက်လက်မှတ်ယူ၊ သူငယ်ချင်းတွေ နှုတ်ဆက်၊ ဆရာတွေ ကန်တော့၊ ပြီးတော့ သူငယ်တန်း(အလတ်)က စပြီးနေခဲ့တဲ့ ကျောင်းကြီးကို စွန့်ခွာလာခဲ့ပါတယ်။ (မှတ်မှတ်ရရ အဲဒီနေ့က ကျွန်တော် ကျောင်းယူနီဖောင်း ကာကီဘောင်းဘီ၊ ရှပ်အင်္ကျီအဖြူနဲ့ လည်စည်းသပ်သပ်ရပ်ရပ်၊ ဖိနပ်ပြောင်အောင်တိုက်ပြီး သွားခဲ့ပါတယ်။ လူစိတ်ဟာ ခက်ပါတယ်။ တားမြစ်ထားတုန်းက ဝတ်စုံမဝတ်ချင်ဘူး။ နောက် ဘယ်တော့မှ ဝတ်ခွင့်မရှိတော့ဘူးလို့ သိရတဲ့အချိန်မှာ မက်မက်မောမောနဲ့ ကျောင်းဝတ်စုံကို နောက်ဆုံး အကြိမ်ဝတ်မိပြန်ပါတယ်။) ကျောင်းဝင်းတံခါး အစိမ်းကြီးနားရောက်တော့ ကိုယ်နေခဲ့တဲ့ ကျောင်းကြီးကို နောက်ဆုံးအကြိမ်အဖြစ် လှည့်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ အနီရောင် နက်ကွက်တွေနဲ့ ခရစ်ယာန်ဗိသုကာဘက်ယီမ်းတဲ့ အဆောက်အအုံကြီးတွေဟာ အရွယ်ရောက်လို့ အိမ်ကို စွန့်ခွာသွားတဲ့ သားငယ်ကို ငဲ့မိုးကြည့်နေတဲ့ မိခင်ကြီးတစ်ယောက် သဘောမျိုးသောင်နေတယ်လို့ ကျွန်တော်

ခံစားရပါတယ်။

နေရစ်တော့ မိခင်ကျောင်းတော်ကြီးရေ... သားတော့ လူ့ဘဝကို စတိုးပါတော့မယ်...။

ချစ်ဦးသူ

ကျွန်တော့်ချစ်ဦးသူအကြောင်းကို အရိုးသားဆုံးနဲ့ အပွင့်လင်းဆုံး ရေးချင်ပါတယ်။ သည်လိုရေးလို့ ကျွန်တော်တို့ အိမ်ထောင်ရေးမှာ ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်ဆို ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော့်ဇနီးက နားလည်ပြီးသားမို့ပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ စာသမားတွေကို စာဖတ်ပရိသတ်က ခွင့်ပြုထားတဲ့ စာမျက်နှာတွေပေါ်မှာ ပုဂ္ဂလိကခံစားချက်ကို သိပ်အမွမ်းတင်ဖို့ မသင့်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်မိသားစုမှာ ပြဿနာ မဖြစ်နိုင်ပေမယ့် သူ့ မိသားစုမှာ ပြဿနာဖြစ်ကောင်းဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အကြောင်းအရာအမှန်ကိုတော့ ရေးပါမယ်။ အချက်အလက်တွေကို ကွေ့ဝိုက်လှည့်ပတ်ရေးပါရစေ။ အချက်အလက်အမှားတွေ ပါကောင်းပါပါလိမ့်မယ်။ ဒါကတော့ ဘယ်သူဘယ်ဝါပါလို့ တည့်တည့် မပြောသင့်လို့၊ ပြောလို့လည်း အကြောင်းမထူး အကျိုးမထူးလို့ပါပဲ။ တချို့နေရာတွေဟာ ဇာတ်ကွက်(plot)ဆန်ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒါက လမ်းကြောင်းလွဲတာပါ။ ကျွန်တော့် စာတွေကြောင့် တစ်ပါးသူ အကျိုးမယုတ်စေချင်ပါဘူး။ စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေချင်ပါဘူး။ အခု သူ့ဟာ တရားရိပ်သာတစ်ခုမှာ အချိန်ပြည့်နီးပါး တရားအားထုတ်ရင်း လောကဓံရဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကို ကုစားနေပါတယ်။ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်တဲ့ ဣန္ဒြေကိုလည်း တွေ့ရပါပြီ။ ကျွန်တော် ငမိုက်သားသာ လွမ်းလို့ကောင်းဆဲ...။

ကျွန်တော်ရေးခဲ့တဲ့အတိုင်း လူပျိုလူရွယ်ဘဝမှာ အပျော်အရွှင်ကိစ္စတော်တော်များများကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လူငယ်တို့ရဲ့ထုံးစံအတိုင်း နှလုံးသားလှုပ်ရှားမှုကိုတော့ ကျွန်တော် မလွန်ဆန်နိုင်ခဲ့ပါ။ စာဆို

တော် ဆရာတော် အရှင် မဟာရဋ္ဌသာရ ဖွဲ့ဆိုခဲ့သလို...။

ဝဏ္ဏပဘာ၊ ကလျာဇးစသစ်၊ ပျိုပျစ်ပျစ်လျှင်၊ တျစ်လစ်တင်
စပွယ်၊ လှမျိုးကြွယ်သား၊ ဆံသွယ်မြဲမြဲတို့၊ ဆင်းရောင်ပျိုတို့၊
နတ်တို့ဆင်ထိုက်တန်၊ ဆင်းစုံကြန်သည်၊ အလွန်ရပေခက်၊ ဖြူ
မြိတ်ရွက်နှင့်၊ လက်လက်မြဲရောင်ပြေး၊ ရွှေရည်ရေးသို့၊ ပျံ့စွေး
ရွှေအင်္ကျီ၊ ရွှေထဘီနှင့်၊ နတ်ပြည်မိုးသူလာ၊ ပျံသက်လာသို့၊
ဆည်းဆာညှိတွင်၊ ကျွန်ုပ်မြင်သည်၊ ရွှေရင် ဖုံးတုံ့ မဖုံးတုံ့...။

(ကြားဖြတ်ပြောပါရစေ၊ အဲဒါ နီယိုပိုစ်မော်ဒန်ထက်တောင်လွန်အောင်
လှပပါတယ်။ အင်းဝခေတ်ကနေ သည်နေ့အထိ ခေတ်မီဆဲပါ။ ဘယ်တော့
မှလည်း တိမ်ကောမယ်မထင်ပါ။ သဘောမတူလည်းမတတ်နိုင်ဘူးဗျာ။)

သည်သဘောမျိုးပါပဲ။ ကျွန်တော့် ချစ်ဦးသူကို အဲဒီအရွယ်၊ ဆယ့်
ခြောက်နှစ်သမီးလောက်မှာ စပြီး သတိထားခဲ့မိတာပါ။ ကျွန်တော်ကလည်း
ဆယ့်ခြောက်နှစ်သားလောက်ရှိပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက
သူငယ်ချင်းလို၊ မောင်နှမလို နေခဲ့ကြတာပါ။ ဒါပေမယ့် အရွယ်ကလေး
ရောက်လာတော့ ထုံးစံအတိုင်း ရင်ခုန်တာပါပဲ။ သူက တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော့်
ပန်းပေါ် လက်သွယ်သွယ်လေးတင်ရင်း 'ဝဏ္ဏ၊ တို့ချင်း မတွေ့ရတဲ့အခါ၊
ဖုန်းဆက်ချင်ဆက်နော်' လို့ ပြောခဲ့တဲ့ အချိန်ကလေးကို ကျွန်တော် မေ့မရ
ခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ သူဟာ ဇာပန်းဖောက်အင်္ကျီ ခရမ်းရောင်ကလေးကို
ဝတ်ထားခဲ့ပါတယ်။ ဇာပန်းဖောက်လေးတွေကြားက မမြင့်တမြင့် မြင်နေရ
တဲ့ သူ့အသားဝင်းဝါဝါကလေးတွေကို ကျွန်တော့် ဈာန်စိတ်က မထွက်
အောင် ခွဲငြိခဲ့ရပါတယ်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုရှိနေတယ်ဆိုတာ မသိရပေ
မယ့် ကျွန်တော် ရင်ခုန်ခဲ့တဲ့ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ဟာ အဲဒီတုန်းကလို့
မှတ်မိနေပါတယ်။

သည်နောက်တော့ ကျွန်တော်ဟာ တစ်ခါတလေ သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်ပါ
တယ်။ အဲဒီတုန်းက ရန်ကုန်မြို့ပေါ်မှာ 'ဟဲလို အိတ်ချိန်း၊ မြို့မ၁၅ ပလိပ်'

ဆိုပြီး တယ်လီဖုန်းအော်ပရေတာကတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်ရတဲ့ ဆက်သွယ်ရေး နေ့စကနေ အော်တိုတယ်လီဖုန်းတွေ စ တပ်ဆင်ခါစပါ။ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ အော်တိုတယ်လီဖုန်း ရှိနေပါတယ်။ သူတို့အိမ်မှာလည်း ရှိတယ်။

ကျွန်တော်က တစ်ခါတလေ သူ့ဆီ ဖုန်းဆက်ပေးမယ့် ထွေထွေထူးထူး ဘာမှ မပြောဖြစ်ပါဘူး။ ဟိုအကြောင်း သည်အကြောင်းနဲ့ပဲ ပြီးပါတယ်။ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော်က သူတို့အိမ် အလည်သွားပါတယ်။ သူတို့က ကျွန်တော်တို့အိမ်ကို တစ်ခါတလေ အလည်လာပါတယ်။ ကျောင်းပိတ်ရက် မျိုးတွေပေါ့။

တစ်ခါတော့ ကျွန်တော်က ခဲတံနဲ့ ပန်းချီပုံကလေး ဆွဲနေပါတယ်။ သူ့ရောက်လာပြီး 'ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ' လို့ မေးရင်း ကျွန်တော့် ခဲတံနဲ့ ဆွဲတဲ့ ပန်းချီပုံကလေးကို ကြည့်ပါတယ်။ ပြီးတော့ 'ဟယ်... လှတယ်နော်' တဲ့။ တကယ်တော့ ခဲတံနဲ့ ဆွဲတဲ့ အဲဒီပန်းချီပုံကလေးဟာ ရိုးရိုးပါပဲ။ သူက ချီးကျူးတော့ ကျွန်တော် သိပ်ပျော်ပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ့အတွက် ပုံဆွဲပေးမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ သူက ထိုင်ကြည့်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် ဓာကြည့်စားပွဲက နှောသားနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ စားပွဲလေး၊ နှောသားဆိုတာ ကျွန်းလိုတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ပေါ့တယ်။ ဒါပေမယ့် အကွက်တွေက လှတယ်။ အရောင်ပျော့တယ်။ ကုလားထိုင်က တစ်ယောက်ထိုင်ခုံကလေး။ တစ်ယောက်ထိုင်ခုံကလေးမှာ နှစ်ယောက်ထိုင်ပြီး ကျွန်တော်က ပုံဆွဲ၊ သူက ထိုင်ကြည့်။ သူ့လက်မောင်းနဲ့ ကျွန်တော့်လက်မောင်းက မထိတစ်ချက် ထိတစ်ချက်။ ရင်တွေခုန်နေတာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်ကြားနေရသလိုပဲ။ (အဲဒီကုလားထိုင်ကလေးကို ခုထိ ကျွန်တော် အမြတ်တနိုး သိမ်းထားမိ သေးတယ်။ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။) 'ပျံ့မွှေးရွှေအင်္ကျီ၊ ရွှေထဘီနှင့်' သူဟာ ပန်းရောင်၊ ပန်းခရမ်းရောင်စတဲ့ အရောင်တွေကို နှစ်သက်ဟန်တူပါတယ်။ ပြီးတော့ ယာဒလေပေါင်ဒါကို သုံးလေ့ရှိတယ်။ ယာဒလေ ပေါင်ဒါနဲ့ဟာ သင်းသင်းကလေးနဲ့ အတော်မွှေးတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။

ကိုယ်သင်းနဲ့ဆိုတာကို အဲဒီအချိန်လောက်မှာ ကျွန်တော် သဘောပေါက်လာမိတယ်ထင်ပါရဲ့။ ကိုယ်သင်းနဲ့ဆိုတာ ပေါင်ဒါနဲ့မွေးမွေးနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ ရနံ့တစ်မျိုးပဲ။ ပေါင်ဒါနဲ့က သပ်သပ်၊ ကိုယ်သင်းနဲ့ဆိုတာက သပ်သပ်ပါ။ ချွေးနဲ့တော့ ချွေးနဲ့ပဲလို့ထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် နံ့တဲ့ချွေး မဟုတ်ဘူးလေ။ မွေးတဲ့ ချွေးနဲ့။ ကြံကြံဖန်ဖန် မွေးတဲ့ချွေးနဲ့ရယ်လို့ ရှိပါ့မလားလို့ ထင်ရင်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတော့ သူ့ကိုယ်သင်းနဲ့ဟာ သူ့ချွေးနဲ့လို့ ထင်တယ်။ ဒါပေမယ့် စိတ်ထင်လို့လားမသိဘူး။ မွေးတယ်။ ဘယ်ရေ မွေးနဲ့မှ မတူအောင် မွေးတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ပေါလုပါလားဆိုလည်း ဟုတ်ကဲ့၊ အချစ်ဆိုတာ ခပ်ပေါပေါ၊ ခပ်ကြောင်ကြောင် ကိစ္စတစ်ခုပဲ မဟုတ်လား။ ခုမှသာ ပေါတောတော၊ ကြောင်တောင်တောင်လို့ ရေးမိတာပါ။ အဲဒီအချိန်တုန်းကတော့ ရင်ခုန်လို့ကံမော့ပွယ်ရာ၊ တမ်းငြိစွဲမက်ပွယ်ရာတွေပါ။ ဆရာဘုန်း(တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်)ရဲ့ လေနဲ့ပြောရရင် 'ပြုပြုသမျှ၊ အနုသယတွေက စခဲ့ရတဲ့၊ သမုဒယဆိုတဲ့ မောင့်အများ' ဆိုပါတော့လေ။

သူ့ဓာတ်ပုံကလေးတစ်ပုံ ကျွန်တော်ရဖူးတယ်။ နဖူးပေါ်မှာ ဆံစအချွန်ကလေးတစ်ခု ကျနေတယ်။ (မဟာဆန်တဲ့ နဖူးလေးလို့ ဆိုချင်ပါတယ်) ဆံပင်ကို နောက်ပြန်လှန်ပြီးထားတယ်။ အကောက်တွေ၊ အတွန့်တွေ မပါဘူး။ ခပ်စွေစွေကလေး ကြည့်နေတဲ့ မျက်လုံးက ဝန်း ဝိုင်း ညှို့နေတယ်။ မျက်ခုံးက သေးသေးသွယ်သွယ် မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်လိုခေါ်မလဲ၊ မျက်ခုံးထူထူကြီးလည်း မဟုတ်ဘူး။ အရင်းမှာ နည်းနည်းထူပြီး၊ အဖျားဘက်ကျတော့ ကွေးညွတ်ရာက အတန်းကလေး ဖြစ်သွားတယ်။ ဆွဲထားတဲ့ မျက်ခုံးမဟုတ်ဘူး။ သူ့နဂို မျက်ခုံးအလှပဲ။ နှာတံပေါ်တယ်။ ဘိုမတွေလို နှာခေါင်းချွန်တာ မဟုတ်ဘူးလေ။ အရှေ့တိုင်းရဲ့ နှာတံအလှပေါ့။ နှုတ်ခမ်းက ထူလည်းမထူ၊ ပါးလည်းမပါး။ မေးစေ့က သွယ်သွယ်။ လည်တိုင်က စင်းနေတယ်။ လက်မောင်းအိုးက ပြည့်ပြည့်လေး။ ဝတာ မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ သွယ်လှလှ လက်ကလေးတွေ၊ လက်ချောင်းကလေးတွေက ခပ်လျားလျား သွယ်သွယ်။

ပခုံးပေါ်မှာ သူ့လက်ကလေးတစ်ဖက် တင်ထားတယ်။ အဲဒီမှာပုံကလေးကို ကျွန်တော်ကြည့်မဝဘူး။ 'နတ်ပြည်မိုးသူ့စာ ပျံသက်လာသို့။' သည်လိုပဲ ကျွန်တော်ထင်တယ်။

ရင်ခုန်လှုပ်ရှားတဲ့အရွယ်မို့လား မသိဘူး။ သူဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလှဆုံးလိုပဲ ကျွန်တော် ထင်ခဲ့တယ်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော် စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့တာပါပဲလေ...

အချစ်ဆိုတာဟာ ထူးခြားဆန်းကြယ်၊ လျှို့ဝှက်နက်ရှိုင်းတဲ့၊ ဆန်းပြားတဲ့၊ ပဉ္စလက်ဆန်တဲ့၊ ဒြပ်မဲ့သဘောဆောင်တဲ့၊ ဘယ်လိုဝေါဟာရနဲ့မှ ရှင်းပြလို့ မရနိုင်တဲ့၊ အိပ်မက်ဆန်တဲ့၊ အလွန်စာရာမှ လှပတဲ့၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော် ပြောမပြတ်တော့ဘူးဗျာ...

တကယ်လို့ လူ့ဘဝမှာ အချစ်ဆိုတာကို နှုတ်ပယ်လိုက်ရင် မာလာဟင်းလင်းနဲ့ ဘာအဓိပ္ပါယ်မှ မရှိတဲ့၊ အနှစ်သာရ ကင်းမဲ့တဲ့ ကာလအပိုင်း အခြားလေးတစ်ခုသာ ဖြစ်သွားမယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။

ကျွန်တော့်အထင်လေ...

သူနဲ့ကျွန်တော် အကြောင်းမဆုံခဲ့ရပါဘူး။ 'သူငယ်ချင်းလိုပဲ ဆက်၍ ခေါ်မည်ခိုင်' ဒါမှမဟုတ် 'နှုမလက်လျှော့ နေလေတော့ဟု မှတ်ပေါ့မကြုံ ညှိုးငယ်ပုံနှင့် ရှက်ဟုန်ကြွေးကြွတ်၊ ချမ်းမင်းတုပ်သို့...' ဆိုသလိုပဲ အချစ်တံခါးကို ကန့်လန့်မင်းတုပ်ချပြီး သော့ခတ်ပိတ်ခဲ့ကြရပါတယ်။ ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက်ကို လှောင်တတ်တဲ့ 'အချစ်နတ်သမီး' က တစ်ယောက် တစ်နေရာစီ၊ တစ်ခန်းစီ သော့ခတ်၊ မင်းတုပ်ချ လှောင်ပိတ်ထားခဲ့ပါတယ်။ 'သံကွန်ချာ ခုနှစ်ဆင့်တွင်မှ အသွင်တင့်သူ လှခေါင်မူးရယ် မကြင်ဝံ့သူ မင်းမောင်ရူးရှာတယ်' ဆိုတဲ့ အစ်ကို တွဲတေးသိန်းတန်ရဲ့ သီချင်း အတိုင်းပါပဲဗျာ။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် လွဲခဲ့ကြရပါတယ်။ 'သည်အသက်အရွယ် ရောက်နေပြီ မင်းက လွမ်းတုန်းပဲလား' ဆိုရင် 'ဟုတ်ကဲ့၊ လွမ်းတတ်ပါသေး

တယ်ခင်ဗျာ' လို့ ရိုးရိုးပဲ ဖြေပါ့မယ်။ ဘယ်သူမှာဖြစ်ဖြစ် ငယ်ချစ်ဆိုတာရှိခဲ့ ကြဖူးမှာပါ။ ဘယ်လောက်တိုးတက်ပါတယ်၊ ဘယ်လောက်ပွင့်လင်းကြပါ တယ်လို့ ပြောပြော၊ ဘယ်ခေတ်ဘယ်အခါဖြစ်ဖြစ် 'အချစ်' ကို ကျွန်တော်တို့ 'ပုန်ကန်' လို့ မရနိုင်ပါဘူး။ စိတ်လွှမ်းရှားတဲ့အရွယ်မှာ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတာပါ ပဲလေလို့ လျှော့တွက်ရင် မှားသိမ့်မယ်ထင်ရဲ့...။

လမ်းခွဲလေး

လူ့ဘဝမှာ အချိုးအကွေ့တွေ အများကြီးပါ။ ကျွန်တော်ဘဝမှာလည်း အမှတ် ထင်ထင်ရှိတဲ့၊ မမေ့နိုင် မဖျောက်နိုင်တဲ့ အချိုးအကွေ့တွေထဲက အဲဒီလမ်းခွဲ ကလေးတစ်ခုကိုလည်း မမေ့နိုင်ကြောင်း ဝန်ခံချင်ပါတယ်။

အဲဒီနေ့ဟာ မိုးဦးကျ နေ့တစ်နေ့ဖြစ်ပါတယ်။ ခရစ် ၁၉၆-ခုနှစ် မေလ(-)ရက် စနေနေ့။

ရန်ကုန်မြို့၊ ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ မင်္ဂလာခန်းမကြီးတစ်ခု။ ခန်းမကြီးရဲ့ နံရံရဲ့ သုံးပုံနှစ်ပုံလောက်ထိရှိတဲ့ ပြတင်းကြီးတွေကို မှန်အပြည့်တပ်ဆင်ထားပါတယ်။ အဲဒီခန်းမဆောင်ကြီးရဲ့ ပြတင်းရုံပြည့်ကြီး တွေကို အနီရောင်ခန်းဆီးကြီးတွေ လှပစွာ ကာရံထားပါတယ်။ ခန်းဆီးနှိမ့် ကြီးတွေကို အလယ်နားက စုစည်းချည်နှောင်ထားတဲ့အတွက် လှပစွာ တွဲလဲ ကျနေတဲ့ အင်ကြင်းနီ အကိုင်းအခက်ကြီးတွေနဲ့ပဲ တူနေသေးသယောင်။

အဖြစ်က သည်လိုပါ။ ကျွန်တော်က သူ့ကို 'လုလင်ငယ်သွေး ကလေး သာသာအရွယ်' မှာ စပြီး ချစ်မိပါတယ်။ မှတ်မှတ်ရရ (ကျွန်တော်ပြောခဲ့ သလို) အဲဒီနေ့က သူ ကျွန်တော်ပခုံးပေါ် သွယ်လျှာတဲ့ လက်ကလေးတင်ပြီး 'ပြောစရာရှိရင် ဖုန်းဆက်နော်' တဲ့။ သူ့ကို ကျွန်တော် ဖျတ်ခနဲကြည့်မိတယ်။ သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ အရိပ်ကလေးတစ်ခု ဖြတ်သွားတယ်လို့ ထင်တယ်လေ။

ကျွန်တော် အထပ်ထပ် စဉ်းစားတယ်။ သူ့ကို ချစ်တယ်လို့၊ သိပ်ချစ် တယ်လို့ အဖြေရတယ်။ ဒါပေမယ့် အကြောင်းကြောင်းကြောင့် နှုတ်ဆွဲခဲ့ရ

တယ်။ အဓိကအကြောင်းက ကျွန်တော်ကို ငြင်းလိုက်မှာ ကြောက်တာပါပဲ။
 နောက်ဆုံးတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖွင့်ပြောတော့မယ်။ ငြင်းရင်လည်း ရင်နာနာနဲ့
 ခံလိုက်ပါတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာပဲ... တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်
 ကြီးဗျာ သူ့ကို ဖွင့်ပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချတဲ့နေ့မှာပဲ သူ့မင်္ဂလာဆောင်
 ဖိတ်စာကို ကျွန်တော် ရခဲ့တယ်။

အဲဒီဖိတ်စာဟာ ကျွန်တော့် နှလုံးသားကို ပထမဆုံးအကြိမ် ချိန်ကိုက်
 ငုံးနဲ့ ဖောက်ခွဲ ဖျက်ဆီးခံလိုက်ရတဲ့ 'မင်္ဂလာဖိတ်စာ' ပါ။

ကျွန်တော့်နှလုံးသား ပေါက်ကွဲလွင့်စင်ထွက်သွားတဲ့အသံကို ကျွန်တော်
 ကိုယ်တိုင် ပြန်ကြားလိုက်ရသလိုပဲ။ ပြီးတော့ ရင်ထဲမှာ ဟာလာဟင်းလင်း
 ဖွင့်ထွက်သွားသလိုပါပဲ။

သူနဲ့ ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင်ဖက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်။
 အဲဒီမိန်းကလေးဆီက ကျွန်တော် သတင်းစကားကြားရတယ်။ လက်ထပ်ပွဲ
 မတိုင်မီမှာ သူ ငိုသတဲ့လေ။ ရှိုက်ကြီးစာငင် ငိုသတဲ့လေ။ သူ့သူငယ်ချင်း
 မိန်းကလေးကို ဖက် ဖက်ပြီး ငိုခဲ့ရပါသတဲ့။

သူ့ရဲ့ ငိုရှိုက်သံကို နားနဲ့ဆတ်ဆတ် ကြားရသလိုပဲ။
 အဲဒီရှိုက်သံဟာ... ကျွန်တော့် ရင်ကွဲသံပါပဲ။

သူ့ရဲ့ ခုံညားတဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာကို ရင်တုန်လှိုက်မော့စွာ ဖတ်
 လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော့်ရင်ကွဲသံကို ကျွန်တော် ပြန်ကြားလိုက်ရတယ်
 ထင်ပါရဲ့။ အဲဒီအသံဟာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲ မိုးကြိုးထစ်သံလို့ ထင်မိခဲ့ပါ
 တယ်။ ... တို့၏ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲသို့ကြွရောက် ချီးမြှင့်ပါရန်' တဲ့။

ကျွန်တော့်နှလုံးသားနုနုကလေးကို ပထမဦးဆုံးအကြိမ် မိုးကြိုးအပစ်
 ခံလိုက်ရတာပါပဲ။ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ဆိုတော့ နောက် ဒုတိယ၊ တတိယ
 အကြိမ်တွေ ရှိသေးသလားဆိုရင်၊ ရှိပါ့ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို
 မိုက်ခရိုစကုပ်နဲ့ ကြည့်လို့ရရင် ဥက္ကာခဲတွေ ခဏခဏ အတိုက်အခိုက်ခံရလို့
 ချိုင့်ခွက်ကြီးတွေနဲ့ မြင်မကောင်း၊ ရှုမကောင်းအောင် ဖြစ်နေရတာတဲ့ ငွေ

လမင်းရဲ့ မျက်နှာပြင်လို့ပဲ နေလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့လေ။

ဒဏ်ရာများစွာတွေအနက်က ကျွန်တော်နှလုံးသားကို ပထမဆုံး မိုးကြီး အပစ်ခံရတဲ့ အဲဒီဒဏ်ရာကတော့ အနက်ရှိုင်းဆုံး၊ အစူးရှဆုံး၊ အပြင်းထန်ဆုံး ခံခဲ့ရတဲ့ ဒဏ်ရာပါပဲ။

မင်္ဂလာခန်းမထဲအထိ မသွားခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီခန်းမကြီးဘေးမှာ ရှိတဲ့ လမ်းကွဉ်းကလေး တစ်ဖက်ကပိတ်ထားတဲ့ တိုက်ဆိုင်ကြီးတစ်ခုရဲ့ လှေခါး ထစ်အုတ်ခုံမှာ ကျွန်တော်ထိုင်ပြီး ခန်းမကြီးကို ညှိမှိုင်းတဲ့မျက်လုံးအစုံနဲ့ စူးစိုက်ကြည့်နေခဲ့မိပါတယ်။ ပထမပိုင်း မင်္ဂလာစဉ်ခံ တီးဝိုင်းအဖွဲ့က ကျက်သရေရှိတဲ့ အချစ်ဖွဲ့တေးတွေ ဆိုကြပါတယ်။ အသံက ကျွန်တော် ငုတ်တုတ်ကလေးထိုင်နေတဲ့ဆီ တိုးတိုးကလေး ဝေဝေ ပျံလွင့်လာပါတယ်။ 'မိဘဝတ္ထုရား ချီးမြှင့်အပ်သောအရွယ်ပေ၊ လျှောက်ပတ်တင့်တယ် ရွေးချယ် မျိုးစွယ်တူဆွေ' (ဆရာမြို့မငြိမ်းရဲ့ မင်္ဂလာသီချင်းကလေး...)

ကျွန်တော့်နားထဲမှာ တခြားအသံတွေမကြားဘဲ အဲဒီသီချင်းသံတွေသာ ကြားနေရပါတယ်။

အဲဒီနောက်... 'အခါတော်ပေးတာက နတ်ရေးငယ်ရွှေစာ... သာသနာရောင်လင်း... ကောင်းခြင်း ခု သည်ချိန်ခါ...'

ကျွန်တော်တို့ မြန်မာ မင်္ဂလာဆောင်တိုင်းမှာ တီးလေ့၊ ဆိုလေ့ရှိတဲ့ အဲဒီ 'အခါတော်ပေး' သီချင်းကို ရေးဖွဲ့သူ ပညာရှိဟာ ဘယ်သူလဲလို့ ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ အဲဒီသီချင်းဟာ 'အလွမ်း သီချင်း' လို့ ထင်ပါတယ်။ သံစဉ်၊ စာသား၊ အဖွဲ့အနွဲ့၊ အညွတ်အပြောင်း အားလုံးဟာ လွမ်းရိပ်သန်းနေတယ်လို့ ယူဆပါတယ်။ အခါတော်ပေး သီချင်းကို စတင် စပ်ဆို ဖန်ဆင်းခဲ့သူ ဂီတပညာရှင်ကိုယ်တိုင်ဟာ ကွဲအက် နေတဲ့နှလုံးသားနဲ့ ရေးခဲ့တဲ့သီချင်းလို့ ကျွန်တော်ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဟာ အုတ်လှေခါးထစ်ကလေးပေါ်မှာ ငုတ်တုတ်ကလေးထိုင်ရင်း ခန်းမထဲ ကို မမြင်သာမြင်သာနဲ့ လှမ်းကြည့်နေခဲ့ပါတယ်။ အခါတော်ပေး သီချင်းနဲ့

အတူ သတို့သားနှင့်သတို့သမီး ခန်းမထဲကို တစ်လှမ်းချင်း ဝင်လာပါပြီ။ အဝေးက ကြည့်နေရပေမယ့် မျက်လွှာချထားတဲ့ သူ့ကို ကျွန်တော်ကြည့် မဝခဲပါဘူး။ ဒါဟာ နောက်ဆုံး ကြည့်ရမြင်ရခြင်းပါပဲလေ...။ ကျွန်တော့် အမြင်အာရုံဟာ စူးရှလွန်းနေပါတယ်။ အကြားအာရုံဟာလည်း ထက်မြက် လွန်းနေတယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ အခါတော်ပေး သီချင်းသံနှင့်အတူ မျက်လွှာချ ထားတဲ့ သူ့မျက်နှာကလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိခဲ့ပါတယ်။

ပြင်းထန်လွန်းတဲ့ စိတ်ရဲ့ဆက်နွယ်မှုဟာ အံ့ဩစရာကောင်းလောက် အောင် ဆွဲငင်တတ်ပါတယ်။ မှန်ပြတင်းအကျယ်ကြီးကို တစ်ဝက်တစ်ပျက် ကာထားတဲ့ ခန်းဆီးနီကြီးတွေရဲ့ကြားကို သူ့အရောက်၊ ကျွန်တော်က လှိုက် ငင်တဲ့ရင်နဲ့ ကြည့်နေတဲ့အချိန်(ခဏလေးပါ။ မျက်စိတစ်မှိတ် လှုပ်တစ်ပြက် ပါ) သူ့မျက်လွှာကို ပျတ်ခနဲလှန်ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ တခြား ဘယ်နေရာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ထိုင်နေရာကို... ကျွန်တော့်မျက်စိတည့်တည့်ကို။ သူ့ရင်အုံ ပျတ်ခနဲမောက်သွားတာကို ကျွန်တော် အနီးကပ် မြင်လိုက်ရသလို ပဲ။ ပြီးတော့ တင်းတင်းစေ့သွားတဲ့ နှုတ်ခမ်းနဲ့၊ စူးရဲတဲ့ ဒါပေမယ့် ရီဝေတဲ့ သူ့အကြည့်။ သူ့မျက်ဝန်းအစုံကို ကျွန်တော်နဲ့ အနီးကပ်နေရာမှာ မြင်လိုက်ရ သလိုပဲ။ ချက်ချင်း သူ့ အကြည့်လွှဲတယ်။ ရှေ့တည့်တည့်ကို ခဏလေး ကြည့်တယ်။ အံ့ကြိတ်ထားတယ်လို့ ထင်တယ်။ ပြီးတော့ မျက်လွှာချတယ်။ နှုတ်ခမ်းဟာ ပီပီရီရီ တင်းနေတယ်။

ခုန သူ့ကြည့်လိုက်တဲ့အကြည့်ဟာ ကျွန်တော့်နှလုံးသားကို ဖောက်ပြီး ဖြတ်ထွက်သွားတဲ့ ကျည်ဆံတစ်ဆံလိုပါပဲ။ ပြီးတော့ မင်္ဂလာစင်မြင့်ဘက်ကို တက်သွားတယ်။ ကျန်တာတွေ ကျွန်တော် ဘာမှမမြင်၊ ဘာမှမကြား၊ နာမည်ကျော် အမျိုးသမီးအဆိုတော်ရဲ့ အခါတော်ပေး သီချင်းသံ။ သူ့ အကြည့်။ သူ့မျက်လွှာအချ။ သူ့နှုတ်ခမ်းစေ့စေ့။

မင်္ဂလာစင်မြင့်ကို ကျွန်တော်မမြင်ရဘူး။ ဒါပေမယ့် မြင်ချင်စိတ်က တားမရဘူး။ ကျွန်တော် ထိုင်နေတာက အုတ်လှေခါးထစ်၊ အလျားလိုက်

အရှည်ကြီး။ နေရာရွေ့တယ်။ ခန်းဆီးနီနီကြီးတွေကြားက မင်္ဂလာစင်မြင့် ထက်မှာ... ကတ္တီပါပုံအနီကြီးပေါ်မှာ... သတို့သားနဲ့သတို့သမီး။

ကျွန်တော် အသက်ရွှေမိရဲ့လား မသိဘူး။

မြင်ကွင်းဟာ တဖြည်းဖြည်းဝါးလာတယ်လို့ ထင်တယ်။ မိုးမှုန်လေးတွေ ကျလာကြတယ်။

ညိုညိုပြာပြာ၊ ဆင်းပြင်လျာမှ၊ ပြစ်မှာပစတ်၊ ဆယ်နှစ် သက်က၊ ချောညက်ညွတ်သွယ်၊ နတ်နှင့်ဆွယ်သို့၊ ရွယ်လည်း ရွယ်ပျို။ ညိုလည်းညိုဝင်း၊ ဖြူရွှင်းရော့မှ၊ နောင်သက်စုကို၊ နှိုင်းရှုချေမှ၊ ထွားပြာဖြူသည်... မတူ၏သို့၊ တူ၏သို့။

မို့မို့ဘာကာ၊ မိုးဒေဝါလျှင်၊ ဘယ်ညာတောင်မြောက်၊ လေ ပြေလှောက်၍၊ ဖြိုးဖြောက်ရိုးရဲ၊ လျှပ်ပန်းကြိမ်၊ မစဲညင်ညင်း၊ ကြားတည့်လျှင်လျှင်၊ ပဝင်းလှည့်လို၊ လွမ်းစိမ့်ဆိုသို့၊ လေချို ပေါင်းညို၊ ရုန်းစုပြိုမှ၊ မယ့်ဆီတူမှ၊ သည်မိုးဖြူသည်... ကလူ၏ သို့၊ ဖြူ၏သို့။

စာဆိုတော် နဝဒေးကြီးရဲ့ အဖြည့်ခံရတုကို ကျွန်တော်စိတ်ထဲက ညည်း နေမိတယ်လို့ ထင်ပါရဲ့။ အဖြည့်ခံတဲ့။ ရတုကိုက အဖြည့်ခံတဲ့။ အဖြည့်ခံ နှလုံးသားနဲ့... ကျွန်တော်ရင်ထဲမှာ ဆိုညည်းနေမိတယ်ထင်ရဲ့လေ။

ပြီးတော့ မိုးဖွဲဖွဲထဲမှာ ကျွန်တော် ဦးတည်ရာမဲ့ လျှောက်ခဲမိတယ် သတိရတော့ ကျွန်တော် ဒလဘက်ကမ်းကို ရောက်နေပြီ။ ဘယ်သဇ္ဇာန် ကိုစီးပြီး ဘယ်နည်းနဲ့ ရောက်လာခဲ့မှန်း မသိတော့။ မိုးက တဖွဲဖွဲရွာဆဲ အနီးအနားက တဲဆိုဝ်ကလေးတစ်တဲမှာ ဝင်ပြီး မိုးခိုတယ်။ ရန်ကုန်မြစ်ကြီး ဟာ မိုးဖြူဖြူတွေကြားမှာ နောက်ကျိနေလေရဲ့။ ဒလဘက်ကမ်းက ကြည့်ရင် ရန်ကုန်ရွှေမြို့တော်ကြီးဟာ လှပခန့်ညားလှပါပေရဲ့။

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မျက်စိထဲမှာတော့ တလောကလုံးဟာ ဝိုးတဝါး... ဝိုးတဝါး...။ တစ်လောကလုံးမှာလည်း အဖြူအမည်း ဘာမှမသဲကွဲဘူး...

အထွေထွေရတာလည်း တစ်ယောက်တည်း၊ ရင်ခွင်ကိုတမ်းတမိသူ... မိုးစက်ကလေးတွေရဲ့ နရီစည်းဝါးသံကို အဖော်ခေါ်ယူ... ဝိုးတဝါးတိမ်နဲ့အတူ... အို ကိုယ့်ဘဝက လမ်းပျောက်တဲ့သူ...'

(စန္ဒရား အစ်ကိုလှထွတ်ရဲ့ သီချင်း၊ ဆရာဘုန်းရဲ့ဝတ္ထု မိုးညအိပ်မက်ဖြူ) ပြီးတော့ အိပ်၍မပျော်သော ညများ.....။

(တစ်ဖက်သတ်အချစ် ဖြစ်ကြောင်းပါ။ 'တစ်ဖက်သတ်အချစ်ဟာ ဆိုးပါသည်။')

ငယ်ချစ်ဟောင်းနဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ

အဲဒီနောက် သူနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့ခဲ့၊ ဆုံခဲ့၊ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာတွေဟာ စာဖတ်သူအတွက် အရေးမကြီးလို့ ချန်လိုက်ပါတယ်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာပြီးသည့်နောက် ကျွန်တော်နဲ့သူနဲ့ အသက်တွေ ရမှ ပြန်တွေ့ပါသေးတယ်။ သူ မျက်ဝန်းထဲမှာ အရိပ်တွေ တွေ့နေရသလိုပဲ။ ကျွန်တော် မျက်ဝန်းထဲမှာလည်း အရိပ်တွေ ပေါ်နေမှာပဲ။ ပြီးခဲ့ပြီလေ။ အားလုံးပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီပဲ။ ဒါပေမယ့် အချစ်မှာ အချိန်ဆိုတာမရှိ၊ နေရာဆိုတာမရှိ၊ အာကာသ သဘောလည်းမရှိ။ အခြေအနေဆိုတာတွေမရှိ။ အချစ်မှာ အတိတ်ကို မျက်မှောက်ပြုလို့ရတယ်။ အနန္တ စကြာဝဠာကို အချစ်နဲ့ လွှမ်းမိုးလို့ရတယ်။ အာကာသတွင်းနက်(Black Holes)မှာ အချိန်ရပ်သွားမယ်တဲ့။ ဟင်းလင်းပြင်ဆိုတာတောင်မရှိတော့ဘူးတဲ့။ အဆမတန်ပြင်းတဲ့ ဆွဲငင်အားကြီးပဲ ရှိသတဲ့။ အချစ်ဟာ ရင်ထဲက အာကာသတွင်းနက်ကြီးပဲ။

ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီကိစ္စတွေကို ရိုးရိုးပဲခံယူထားပါတယ်။ ဘယ်သူ့မှာဖြစ်ဖြစ် အချစ်ဦးရှိမယ်။ ဘယ်သူ့မှာဖြစ်ဖြစ် အချစ်နှောင်းလည်းရှိမယ်။

ကျွန်တော် စဉ်းစားကြည့်မိတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်နဲ့ သူနဲ့ အခြေအနေပေးလို့ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုပါတော့။ ခုလောက် လွမ်းလို့

ကောင်းမယ်မထင်ဘူး။ အဲဒီလို ကွဲကွာခဲ့ရတာက ပိုပြီး ခံစားလိုကောင်း တယ် ထင်တာပဲလေ။ ကျွန်တော် သူ့ကို ဘဝအဆက်ဆက် 'မြတ်နိုး' သွား မှာပါ။ စိတ်ချ။

သည်အသက်အရွယ်ရောက်မှ ဘုရားတရားကိစ္စ မစဉ်းစားဘူးလား ဆိုရင် သပ်သပ်စီပါခင်ဗျာလို့ ပြောချင်ပါတယ်။ မညာတမ်း၊ မလိမ်တမ်း ပေါ့ဗျာ။

ကျောင်းတစ်ဖက် အလုပ်တစ်ဖက်ဘဝ

ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ နောက်အချိုးအကွေ့တစ်ခုဆီ ပြန်သွားရအောင်ပါ။

စိန်ပေါကျောင်းက ထွက်လာပြီးတဲ့နောက် ကျွန်တော်ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းထဲ အချိန်ပြည့် ဝင်လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ အားတဲ့အချိန်၊ စိတ်လိုလက်ရဖြစ်တဲ့အချိန် တွေမှာ ကဗျာတိုလေးတွေ ရေးပါတယ်။ ဇာတိုလေးတွေ ဖွဲ့ပါတယ်။

တစ်ချိန်က စိန်ပေါကျောင်းအုပ်ကြီးပြောဖူးခဲ့တဲ့ စတိတ်ကျောင်းသား ဘဝကို ခန့်ဖြတ်ခဲ့ပါသေးတယ်။ ရန်ကင်း(စတိတ်)အစိုးရအထက်တန်း ကျောင်းမှာ လပိုင်းလောက်နေခဲ့ပါတယ်။ နောက်တော့ ကျောင်းတစ်ကျောင်း ကထွက်ပြီး နောက်တစ်ကျောင်းပြန်တက်တာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိလို့လဲလို့ စဉ်း စားမိပြီး ကျောင်းထွက်ခဲ့ပြန်ပါတယ်။

အချိန်ပြည့် ရုပ်ရှင်စက်သမားဘဝကိုယူခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ ဇာရေး ဆရာကြီး မောင်စည်သူရဲ့ ၄၉လမ်းက စည်သူပညာရိပ်သာ မှာ ညကျောင်း တက်ခဲ့ပါတယ်။ ခုပြန်စဉ်းစားတော့ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်ယူခဲ့တဲ့ ဘာသာ တွဲဟာ အဆီအငေါ့မတည့်တဲ့ ဘာသာတွဲဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်မိပါ တယ်။

အဲဒီအချိန်၁၉၆၃ခုနှစ်လောက်တုန်းက တက္ကသိုလ်ဝင်တန်းမှာ အင်္ဂလိပ် စာ၊ မြန်မာစာကို မယူမနေရ ပြဋ္ဌာန်းပြီး ကျန်တဲ့သုံးဘာသာကို ကြိုက်သလို တွဲဖြေခွင့်ရှိပါတယ်။ ပထမတစ်နှစ်မှာ ဘာသာတွဲက ဓာတုဗေဒ၊ သမိုင်း

စိတ်ကြိုက်မြန်မာစာ။ နောက်တစ်နှစ်မှာ စိတ်ကြိုက်မြန်မာစာ၊ သမိုင်း၊ စိုက်ပျိုးရေးသိပ္ပံ။ ကျွန်တော်ဟာ မှတ်ကရောဆိုတဲ့ကောင်ပါ။ ဘာဆိုလို့လဲဗျာ။ တလ္လာတိယပျို့၊ ဥမ္မာဒန္တိပျို့နဲ့ ရုစဉ်ချာချီ၊ ဟစ်တလာ၊ စတာလင်၊ ဖရန်ကို၊ တိုဂျို၊ ပြီးတော့ ဝဏ္ဏဗောဓေသတ်အင်းနဲ့၊ နိုက်ထရိုဂျင်၊ ဖော့စဖော့ရပ်စ်၊ ပိုတက်ဆီယမ် (ဓာတ်မြေဩဇာမှာ အဓိကပါဝင်တဲ့ ဓာတ်သုံးမျိုး N.P.K)။

စိုက်ပျိုးရေးသိပ္ပံယူဖြစ်တာကလည်း သည်လိုခင်ဗျ။ အဲဒီ စည်သူပညာ ရိပ်သာ မှာ စိုက်ပျိုးရေးသိပ္ပံဘာသာ သင်တဲ့ အရပ်ပြတ်ပြတ် ဆရာတစ်ဦးရှိပါတယ်။ (နာမည်မေ့နေပါပြီ။ ခွင့်လွှတ်ပါဆရာခင်ဗျား။) ကျွန်တော်က သင်တန်းချိန်မှာပြီးရောက်သွားတယ်။ စိုက်ပျိုးရေးသိပ္ပံသင်နေတယ်။ ဆရာက...

‘စိုက်ပျိုးရေးပညာဆိုတာ သိပ်တွေ့တွေ့ထူးထူးကြီး မဟုတ်ပါဘူး။ မြေကြီးကိုဆွ၊ မျိုးစေ့ချ၊ မြေဩဇာကြေး၊ ရေမှန်မှန်လောင်းပေး၊ သစ်ပင်ပေါက်တယ်။ ဒါပဲ...။ မြေဩဇာထဲမှာ အကောင်းဆုံးက နောက်ချိုး(ဗွားချေး)ပဲ။’

အဲဒီလို သင်ကြားချက်ကိုလည်းကြားရရော ကျွန်တော် စိုက်ပျိုးရေးသိပ္ပံ ပြောင်းယူလိုက်ပါတော့တယ်။ (ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ မောင်ဝဏ္ဏဟာ သည်လို သည်လို ကြောင်ပါသဗျား။)

သည်ကြားထဲမှာ အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခုဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါကလည်း ဘဝလမ်းကြောင်း တစ်ဆစ်ချိုးဖို့ ဖန်တီးလာခဲ့တာပါပဲ။

အသံပညာနဲ့ ကျွန်တော်

တစ်ညတော့ ဖေဖေအိမ်က ရုပ်ရှင်ပြစက်ခန်းမှာ အလုပ်လုပ်နေကြပါတယ်။ ဖေဖေက အလုပ်ကိစ္စမှာ စည်းကမ်းကြီးပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ သူ့သားမို့ ဆိုပြီး အလုပ်ထဲမှာ ဦးစားပေးအဆင့်ကို ချက်ချင်းမရပါဘူး။ အောက်ခြေ

သိမ်းအလုပ်တွေပဲ လုပ်ရပါတယ်။ အဲဒီနေ့က ပြခက်ခန်း သန့်ရှင်းရေးလုပ်
 တယ်။ တံမြက်လှည်း၊ ဖုန်သုတ်စသဖြင့်ပေါ့။ ပြီးတော့ ရုပ်ရှင်ကားဆက်တဲ့
 အခါနဲ့ ရုပ်ရှင်အစမ်းပြတဲ့အခါ သုံးတဲ့ အသံချဲ့စက်ကို နွေးအောင်ဖွင့်ပေး
 ရတယ်။ စက်ဆိုတဲ့ပစ္စည်းဟာ ကြာကြာပစ်ထားရင် ပျက်စီးတတ်ပါတယ်။
 ဒါကြောင့် မကြာခဏဖွင့်ပေးရတယ်။ အဲဒီအသံချဲ့စက်ကို ကိုင်တွယ်ရသူက
 ဖေဖေတပည့် အော်ပရေတာတစ်ယောက်နဲ့ အော်ပရေတာချုပ်တစ်ယောက်
 ပါ။ သူတို့က အသံချဲ့စက်ကို စမ်းဖွင့်ကြည့်နေကြတယ်။

ကျွန်တော်က အသံချဲ့စက်ကို ဖုန်သုတ်ရင်း မြားတံကလေးတစ်ခု
 ပြထားတဲ့ ခလုတ်တစ်ခုကို တွေ့ရတယ်။ အမှန်ကတော့ 'ဖြူစံ' ခင်ဗျား
 အဲဒီမြားတံကလေးအတိုင်း လှည့်လိုက်ရင် ဘာဖြစ်မလဲ ကျွန်တော် သိချင်
 တယ်။ မြားပြထားမှတော့ လှည့်လို့ရမယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ ဒါနဲ့
 လှည့်လိုက်ပါတယ်။ ဖြူစံဆိုတော့ စက်အလုပ်အားလုံး ရပ်သွားတယ်။
 လျှပ်စစ်အား ဖြတ်လိုက်တဲ့သဘောကိုး။ အဲဒီမှာ အဲဒီစက်ကိုင်ရတဲ့ အော်ပရေ
 တာက ဆူတော့တာပဲ။ သူတို့မှာ ကျွန်တော့်ကို ဆူခွင့်ရှိတယ်။ ကျွန်တော်က
 တပည့်ကိုး။ ဖေဖေကလည်း အဲဒီလိုကိစ္စမျိုးကွဲရင် ဆုံးမခွင့်ပေးထားတယ်။

တကယ်တော့ ပညာသင်ပေးတယ်ဆိုတာ ဘာမှအရေးမကြီးတဲ့အခြေခံ
 သဘောတရား ပညာလေးတွေကို ကြိုကြိုတင်တင် ပြောပြထားရင်ပြီးပါ
 တယ်။ တကယ်လို့ မသင့်လျော်တာလုပ်မိရင် 'ဒါဟာ ဖြူစံခေါ်တယ်
 စက်ထဲမှာ ရှော့ဆားကစ်ဖြစ်ရင် ဖြူးစံက ဖြတ်ပေးတာပဲ' စသဖြင့် သင်ပေး
 လို့ရတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဆရာသမားက သင်မပေးဘူး။ 'သေဘဲနဲ့
 ဟိုကိုင်သည်ကိုင် မလုပ်နဲ့၊ ဆရာနဲ့ တိုင်ပြောလိုက်ရမလား' သေဖြင့် ဆူမှု
 ပါလေရော။ တကယ်တော့ သူတတ်တဲ့ပညာကလည်း ရုပ်ရှင်ပြခက်ထဲ
 ဖလင်ထည့်တတ်တယ်။ စက်မောင်းတတ်တယ်။ အသံချဲ့စက်ခလုတ်က
 အသံအတိုးအကျယ်နဲ့ စူးရှသံ၊ ထုံသံကို ညှိတတ်တယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့
 ပစ္စည်းကရှားပါးသေးတယ် မဟုတ်လား။ ရောက်လာတာကလည်း မကြာ

သေးဘူး။ စက်အသစ်မို့ တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်ရင် သူတို့မှာ တာဝန်ရှိတယ်။ ဒါကြောင့်ဆုတာဖြစ်လိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ဖြူးစံလေးပြန်ထည့်ပြီး လက်ဝဲရစ် လှည့်လိုက်တယ် ဒါပါပဲ။

ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာ သိပ်ကြည်ကြည်လင်လင်မဖြစ်ဘူး။ အဲဒီ Amp အသံချဲ့စက်ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဘယ်လိုအလုပ် လုပ်သလဲ သိချင်လာတယ်။ ဒါနဲ့ ကျောက်ကုန်းက အောင်ဇေယျရုပ်ရှင်ရုံနားမှာ ဖွင့်ထားတဲ့ ရေဒီယိုမက္က နှစ်သင်တန်းကို ညနေပိုင်းတိုင်းသွားတက်တယ်။ တစ်လ သုံးဆယ်လား၊ ပေးရတယ်။

အဲဒီအချိန်က အသုံးများတာ(ဗက်ကုမ်းဗား)မီးလုံးစက်တွေပဲ။ တစ်ပိုင်း လျှပ်ကူးထရန်စစ္စတာဆိုတာ မြန်မာပြည်မရောက်တတ်သေးဘူး။ သည်တော့ မီးလုံးစက်တွေနဲ့သင်ရတယ်။ (တစ်ပိုင်းလျှပ်ကူး)ထရန်စစ္စတာလေးတွေရှိ တယ်။ မုန့်တီဖတ်လောက် အလုံးရှိပြီး အလျားလက်မလေးပုံတစ်ပုံလောက်ပဲ ရှိတဲ့ ရှည်ပျော့ပျော့ အတံလေးတွေပါ။ အဲဒီရက်စစ္စတာလေးတွေမှာ အရစ်က လေးသုံးရစ်ပါတယ်။ အဲဒီအရစ်ရဲ့ အရောင်တွေကိုသိရင် ရက်စစ္စတာနံပါတ် ကိုသိပြီ။ လင်္ကာလေးနဲ့ သင်ရတယ်။ *ညို၊ နီ၊ လိမ်၊ ဝါ၊ စိမ်း၊ ပြာ၊ ရမ်း၊ ခိုး၊ မြူ၊ နက်*တဲ့။ ၁၂၃၄...ကို လင်္ကာလုပ်ထားတာပါပဲ။ သုံးရစ်၊ သုံးရောင်၊ အညို၊ အနီ၊ လိမ္မော်ဆိုပါတော့ နံပါတ် ၁၂၂၃ ပဲ။

မီးလုံးတွေ အမျိုးမျိုးကို ကျက်မှတ်ရတယ်။ EF 86..စသဖြင့်ပေါ့ဗျာ။ ပြီးတော့ ထရန်စဖော်မာတွေ အဝင်အထွက် အသံရဲ့ တုန်နှုန်း၊ ဘယ်လောက် ဝပ်နဲ့လွှတ်ရင် စပီကာက ဘယ်လောက်ရှိရမယ်ဆိုတာမျိုးတွေပါ။ သေသေ ချာချာဂရုစိုက်လေ့လာတော့ သုံးလလောက်အတွင်း အသံချဲ့စက်တစ်လုံး ဘယ်အမျိုးအစားပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်စစီဖြုတ်၊ တစ်စစီပြန်တပ်တတ်လာပါတယ်။ ဆရာ(ဆရာရွှေ)က ရေဒီယိုပြင်ဆိုင်လည်း ဖွင့်ထားတော့ ပျက်နေတဲ့ စက် တွေကို အပြစ်ရှာနည်းလည်း သင်ပေးတယ်။ သိပ်ခက်ခက်ခဲခဲကြီး မဟုတ် ပါဘူး။ သူဝပ်နဲ့သူ၊ သူ့အားနဲ့သူရှိတဲ့ အစိတ်အပိုင်းလေးတွေကို မိတာနဲ့

ထောက်ကြည့်တာပါပဲ။ ပုံမှန်ရှိသင့်တာထက်ပိုရင် ရှေးတံဆိပ်ကန်တယ်။ လုံးဝ မိတာမပြရင် အဲဒီအလုံးသွားပြီ။ ဒါလောက်ပေါ့ဗျာ။ ပညာဆိုတာ လိုလိုချင်ချင် ရှာရင် ရနိုင်ပါတယ်။

သုံးလေးလကြာတော့ ကျွန်တော်တို့ ခြံထဲမှာရှိတဲ့ အသံခွဲစက်၊ အသံဖမ်းစက်စတာတွေရဲ့သဘောကို သိလာပြီ။ ဆားကန်ဒီဇီယာဂရမ်တွေကိုလည်း ဖတ်တတ်လာပြီ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဘာမှမပြောသေးဘဲ အခွင့်ကောင်း စောင့်နေခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ရေဒီယိုမကွင်းနှစ်ပညာ သွားသင်နေတာလည်း ဘယ်သူမှမပြောဘူး။

တစ်ညမှာ ဖေဖေရုပ်ရှင်ကား အကြမ်းကူးထားတဲ့အပိုင်း ပြခိုင်းတယ်။ ကျွန်တော့်ဆရာသမား နှစ်ယောက်က ပြကြတယ်။ အသံက ထွက်မလာဘူး။ ကျွန်တော်ကြည့်နေတယ်။ ဘာလုပ်ကြမလဲပေါ့။ သူတို့ဟာ ဇက်မပြင်တတ်ဘူး။ လေ့လာရကောင်းမှန်းလည်း မသိဘူး။ တစ်နေရာကိုရောက်ရင် ကျောက်ချ်ပြီး ရုပ်နေချင်တတ်တဲ့လူမျိုးပဲ။ တစ်ဆင့်ထက်တစ်ဆင့် မြင့်အောင်ကြိုးစားချင်စိတ် မရှိတာဘူး။ ကျွန်တော့်ဘဝတစ်လျှောက် အဲဒီလိုလူမျိုးတွေ အများကြီး ကြုံဖူးတယ်။ မတိုးတက်ရှာကြဘူး။

ဆရာနှစ်ယောက် စက်ကို ဟိုလှည့်သည်လှည့် လှည့်နေတယ်။ အသံကလုံးဝ ထွက်မလာဘူး။ ဖေဖေက မကွင်းနှစ်သွားခေါ် လို့ ပြောတယ်။ သူ့တော့မှ ကျွန်တော်က ကျွန်တော် ပြင်ကြည့်ပါရစေ ဖေဖေ လို့ ခွင့်တောင်းတယ်။

ဖေဖေက သား ပြင်တတ်သလား လို့ မေးတယ်။
ဟုတ်ကဲ့

ဖေဖေ မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြုတ်ကြည့်ပြီး ဘယ်တုန်းက တတ်တာလဲ
သင်တန်း သွားတက်ထားတယ် ဖေဖေ

ဖေဖေ နည်းနည်းပြီးပြီး ကဲ... ပြင်ကြည့်ကွာ ဆိုပြီး ချွတ်ထားတဲ့ ခုံဖိနပ်ကြီးပြန်စီး တဂေါက်ဂေါက်နဲ့ ပြန်ထွက်သွားလေရဲ့။ (ပြစက်ခန်းမှာ

မိနပ်စီးခွင့် မရှိပါ။ ဖေဖေကိုယ်တိုင် မစီးပါ။)

ကျွန်တော် အသံချွတ်ကို အောက်ပိုင်းက ဖွင့်လိုက်တယ်။ တန်းမြင်ရတာပဲ။ အသံထွက်ရမယ့် ဆားကစ်တစ်နေရာမှာ ဂဟေပြုတ်နေတယ်။ သိပ်လွယ်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ငယ်သေးတော့ ကျွန်တော့်ကို ဆူပူငေါက်ငန်းထားတဲ့ ဆရာသမားနှစ်ယောက်ကို ပညာပြုချင်တယ်။ (ကောင်းမကောင်း၊ သင့်မသင့် မသိသေးပါဘူး။) ပြန်တွယ်လိုက်ချင်တဲ့ စိတ်ကများနေတယ်ထင်ပါရဲ့။

စက်တစ်ခုလုံးကို ဖြုတ်ချလိုက်တယ်။ မီးလုံးတွေချွတ်၊ ရက်စစ္စတာတွေကို ဂဟေနဲ့ဖြုတ်။ အားလုံးတစ်စစီ လုပ်ပစ်လိုက်တယ်။ ဆားကစ်ဒိုင်ယာ ဂရမ်က စက်အတွင်းမှာ ထင်းထင်းကြီး ဇယားရေးပြထားတယ်။

ကျွန်တော့်ဆရာသမားနှစ်ယောက် မျက်လုံးပြူးပြီး 'ဟေ့ကောင်၊ မင်းဟာက ဟုတ်ရဲ့လား' လို့ မေးတယ်။

'ဟုတ်ပါတယ်'

ဟိုမီးလုံးတွေ ဖင်ကို ဘာရပ်ရှိတိုက်လိုက်ပါ။ 'ခဲ' ပေးဦး၊ 'ဂေါက်' ခဏကိုင်ထားစသဖြင့် ကျွန်တော်က ပြန်ခိုင်းနေတယ်။ (တကယ်တော့ မလုပ်သင့်ပါဘူး။)

ဖေဖေ ပြစက်ခန်းကို ပြန်ဝင်လာတော့ အားလုံး တစ်စစီ ဖြစ်နေပြီ။ ဖေဖေက စီးကရက်ခဲရင်းနဲ့ ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်နေတယ်။ ပြီးတော့ ပြန်ထွက်သွားတယ်။ [ဖေဖေက ကြိုတင်စီစဉ်မှုသွားလုပ်တာပါ။ ရုပ်ရှင်မြှင့်တင်ရေးက အသံအင်ဂျင်နီယာ ဦးကျော်ရဲ့အိမ်ကို ဖုန်းဆက်ခိုင်းတာ။ ကျွန်တော့်လုပ်ပေါက် တလွဲတွေဖြစ်ရင် ကိုကြီးကျော်(မြှင့်တင်ရေး ဦးကျော်)ကိုခေါ်ပြီး ပြန်လုပ်ခိုင်းဖို့ ဦးကျော် အိမ်မှာ ရှိ မရှိ လှမ်းမေးခိုင်းခဲ့တာပါ။]

စက်ကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး ဆားကစ်ဒိုင်ယာဂရမ်မှာပါတဲ့အတိုင်း အားလုံးပြန်ဆင်လိုက်တယ်။ နေရာတကျ မီးလုံးတွေပြန်တပ်တယ်။ အားနည်းတယ်ထင်တဲ့ မီးလုံး အသစ်လဲတယ်။ ခုနပြုတ်နေတဲ့ ဂဟေနေရာကို

သေသေချာချာ ပြန်ဆော်တယ်။ ပြီးပြီ၊ စက်ပြန်ဖွင့်၊ အသံပြန်ထွက်။
 ရုပ်ရှင်ပြန်ပြ။ ပြီးတော့ ဖေဖေက ကျွန်တော့်ကို ခေါ်မေးတယ်။
 ဘယ်တုန်းက သွားသင်ထားသလဲ သား
 ခြောက်လလောက်ရှိပြီ ဖေဖေ
 အေး... အေး... လခဘယ်လောက်ပေးရသလဲ
 တစ်လသုံးဆယ်၊ လေးလ တစ်ရာနှစ်ဆယ်

ဖေဖေက ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးပြီး ကျွန်တော့်ကို နမ်းတယ်။ ငွေနှစ်ရာ ထုတ်ပေးတယ်။ *ပိုတာ သားမုန့်ဖိုး။* အဲဒီအချိန်နောက်ပိုင်း ခြံထဲမှာရှိတဲ့ အသံနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ပစ္စည်းတွေ၊ စက်တွေကို ကျွန်တော့် စိတ်တိုင်းကျ ကိုင်ခွင့်ရလာပါတယ်။ (တကယ်တော့ အသံပညာကို သုံးလေးလနဲ့ မတတ် မြောက်နိုင်ပါဘူး။ နှစ်များစွာ လေ့လာခဲ့ရပါတယ်။ လေ့လာလို့လည်း မကုန်နိုင်ပါဘူး။)

အရင်က အဲဒီဆရာနှစ်ယောက်ကို ကျွန်တော်နှိပ်ကွပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ဖူး တယ်။ တကယ်တမ်းကျတော့ ကျွန်တော် သူတို့ကို နိုင်ထက်စီးနင်းမလုပ်ချင် တော့ဘူး။ သူတို့ဟာ သည်လိုပဲ ရောက်ရာနေရာလေးမှာ ကျောက်ချပြီး နေချင်တတ်တဲ့လူမျိုး၊ ပြိုင်နေစရာ မလိုဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ လုပ်ငန်း တစ်ခုလုံးကို ဦးစီးလာနိုင်တဲ့အချိန်ထိ သူတို့ကို ကျွန်တော့်ဆရာတွေ၊ အစ်ကို တွေ အဖြစ်နဲ့ပဲ ဆက်ဆံခဲ့ပါတယ်။ (တူကိုင်တတ် တစ်ကျပ်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ မေမေဖခင်၊ ကျွန်တော့်ဘိုးဘိုး ဦးစံမင်းရဲ့ သွေးများပါလာလေသလား မသိပါ။ ဆရာကြီး ဆရာဝန်တင်ရွှေရဲ့စာအုပ်တစ်အုပ်မှာ ဝိဇယာ သားသမီး မှာ ငုပ်ပြီး မြေးမြစ်မှာ ပြန်ပေါ်တတ်တယ်လို့ ဖတ်ဖူးပါတယ်။)

ဓာတ်ပုံပညာနဲ့ ကျွန်တော်

ကိုလှအေး(ဓာတ်ပုံ အကယ်ဒမီပန်းအေး)ဆီက ကျွန်တော် ပညာသင်ပုံ လေး သတိရပါသေးတယ်။ အဲဒီအချိန်က ကိုလှအေးဟာ ပန်းသာရုပ်ရှင်မှာ

စက်အဖွဲ့ အလုပ်သမား၊ ကျွန်တော်က မှတ်တမ်းရေး၊ကလက်ရိုက်။ ကိုလှ
 အေးက ကျွန်တော့်ထက် ရုပ်ရှင်သက် နှစ်နှစ်လောက်စောလိမ့်မယ်ထင်
 တယ်။ ကျွန်တော် ကလက်ရိုက်၊ မှတ်တမ်းရေးနေတော့ သူက ကင်မရာမင်း
 ရဲ့အကူဖြစ်နေပြီ။ လက်ထောက် ကင်မရာမင်းတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။
 ရုပ်ရှင်ရိုက်စက် မှန်ဘီလူးတွေကို ကိုင်တွယ်ခွင့်ရနေပါပြီ။ အဲဒီအချိန်က
 မှန်ဘီလူးကိုင်ခွင့်ရဖို့ဆိုတာလည်း တော်တော်ကြီးတဲ့ အခွင့်အရေးပါ။ အဲဒီ
 တုန်းက စက်ကြီးတွေက ကြီးတယ်၊ လေးတယ်။ ပြီးတော့ မီရာရှပ်တာနဲ့
 မဟုတ်သေးဘူး။ ရိုက်တဲ့မှန်ဘီလူးက သပ်သပ်၊ ကင်မရာမင်း ကြည့်တဲ့
 မှန်ဘီလူးက သပ်သပ်။ ကင်မရာမင်းဟာ ခုခေတ်လို ရိုက်မယ့် အရပ်တွေကို
 ချောင်းကြည့်ပေါက်(View Finder)ကနေ တန်းမြင်ရတာ မဟုတ်ပါ။
 ချောင်းကြည့်ပေါက်ကနေမှန်းရတယ်။ ရိုဟာဖယ်မှာ တကယ် ရိုက်မယ့်
 မှန်ဘီလူးနဲ့ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ဘယ်လောက်အကွာအဝေးမှာ ဘယ်လို
 ဆိုတာတွေ မှတ်ထားရတယ်။ ရိုက်ပြီဟေ့ဆိုတော့ မှန်ဘီလူးဟာ ဖလင်
 ရှိရာဘက်က ပြောင်းလှည့်လိုက်ပြီ။ ကင်မရာမင်း မြင်နေရတာက ချောင်း
 ကြည့်ပေါက်မှန်ဘီလူးက ခုန မျက်စိနဲ့ကျက်ထားတဲ့အထားအသိုတွေအတိုင်း
 သရုပ်ဆောင်ရဲ့ အကွာအဝေး၊ ဝဲ၊ ယာ လှုပ်ရှားမှုတွေကို မှန်းကြည့်နေရ
 တယ်။ သရုပ်ဆောင်တွေကလည်း ကင်မရာမင်း သတ်မှတ်ပေးတဲ့နေရာ
 ထက်ပိုပြီး လှုပ်ရှားခွင့်မရှိဘူး။ တစ်ထွာဆို တစ်ထွာ၊ တစ်မိုက်ဆို တစ်မိုက်၊
 ဒါပဲ လှုပ်ရှားခွင့်ရှိတယ်။ နို့မို့ ရိုက်နေတဲ့ မှန်ဘီလူးထဲမဝင်ဘဲ၊ ချောင်းကြည့်
 ပေါက် မှန်ဘီလူးဘက်ရောက်နေတတ်တယ်။ အဲဒါဆို သရုပ်ဆောင်ရဲ့
 မျက်နှာစသဖြင့်ဟာ ဖလင်မှာ ခွင်ကျမပေါ်တော့ဘူး။ (တစ်ပိုင်းတစ်စ
 ပြတ်နေတတ်တယ်။)

သည်တော့ အဲဒီမှန်ဘီလူးတွေ ကိုင်ခွင့်ရဖို့ဆိုတာ တော်တော်လေး
 စိတ်ချရမှု ကိုင်ရတာပါ။

လှအေးဟာ တကယ်ကြီးစားတဲ့လူပဲ။ အချိန်တိုအတွင်း တခြားလုပ်ဖော်

ကိုင်ဖက်တွေကို ဖြတ်တက်ပြီး မှန်ဘီလူးကိုင်ရတဲ့အဆင့်ကို ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ နိုင်ငံခြားမှာတော့ Focus Puller လို့ ခေါ်လေရဲ့။

ကျွန်တော်က အဲဒီမှန်ဘီလူးတွေအကြောင်း သိချင်တယ်။ သည်တော့ လှအေး၊ သူငယ်ချင်း ငါ့ကို အဲဒီ မှန်ဘီလူးတွေအကြောင်း ပြောပြပါလားကွာ

အေး၊ ငါ မင်းကို သင်ပေးမယ်။ မင်း ငါ့ကို ဆရာခေါ်ရမယ် (ကျီစယ်တာပါ။)

ခေါ်မယ်ကွာ ကဲ... ဆရာ ငါ့ကိုပြပေး

လှအေးက ကျွန်တော့်ကို တုတ်တယ်။

(...)မှပဲ၊ ဆရာလည်း ခေါ်သေး၊ ငါ့ကို ပြပေးတဲ့

လာပါကွာ၊ မင်းကလည်း ဖင်ခေါင်းမကျယ်စမ်းပါနဲ့

သည်လိုနဲ့ပဲ လှအေး(အကယ်ဒမီကိုပန်းအေး)ဟာ ကျွန်တော့်ဆရာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူ သင်ပုံက သိပ်ရှင်းတယ်။

ဟေ့ကောင်၊ သည်မှာကြည့်၊ ခွက်နေတဲ့ မှန်ဘီလူးတွေလား

အေး... အဲဒါ ဝိုက်ဒ်ခေါ်တယ်။ ၂၅ ဝိုက်ဒ်၊ ၂၅ ရေးထားတာတွေ

လား

အေး၊ အေးပါ ဆရာ

နောက် ဒါကိုကြည့်၊ ခွက်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ၂၅လောက် မခွက်ဘူး

၃၅လို့ ရေးထားတယ်၊ တွေ့လား

အေး၊ အေးပါကွာ ဆရာရဲ့

အေး... အဲဒါ ၃၅ဝိုက်ဒ်လို့ ခေါ်တယ်၊ သည်မယ်... ပုံမှန်ပဲ သိပ်လည်း မခွက်ဘူး၊ ဖောင်းလည်း မနေဘူး။ အဲဒါ ၅၀ ခေါ်တယ်၊

နော်မယ်လို့လည်း ခေါ်တယ်။ နောက် သည်မှာကြည့်... ရှေ့ကို ပြူးထွက် နေတယ်။ ၇၅လို့ ရေးထားတယ်။ အဲဒါ တယ်လီပဲ၊ ၇၅တယ်လီ ခေါ်တယ်

အေးပါ ဆရာရယ်၊ ကျေးဇူးပါပဲကွာ

သည်လိုနဲ့ပဲ ရုပ်ရှင်မှန်ဘီလူးတွေအကြောင်း မှန်ဘီလူးရဲ့ အစိတ်အပိုင်း တွေအကြောင်း၊ အပါချာ (F-stop)အကြောင်း၊ မိုးကပ်ခဲအကြောင်း တစ်ဆင့်ခြင်း သင်ယူရပါတယ်။ အစ်ကိုစန်းအောင်တို့၊ ဘကြီးခိုင် (ကင်မရာဦးခိုင်)၊ ဦးထွန်းရှင်စသဖြင့် ဆရာတွေ အများကြီးပါ။ အသံဖမ်းတဲ့ဘက်ကလည်း ပန်းသာ ဦးတင်ရွှေ၊ ပန်းသာ ဦးစံရွှေ စသဖြင့် ဆရာတွေပဲပေါ့ဗျာ။ နောက် မစ္စတာဆင်း၊ မြင့်တင်ရေးဦးကျော်၊ အဝမ်းဦးစံ၊ ဦးခင်ဦး၊ ကျွန်တော့်ဆရာတွေ စာရင်းပြုရရင် တော်တော်ကို များပါလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်ဆို ကျွန်တော်က မသိသေးရင် သိတဲ့လူကို ဆရာတင်ပြီး မေးတာပဲ။ တချို့ကလည်း ဘာမှမဟုတ်တာလေးကို လျှို့ဝှက်တတ်တယ်။ တချို့ဆရာတွေက ပညာပြချင်တယ်။ အများအားဖြင့်ကတော့ တကယ် စိတ်ကောင်း စေတနာရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပါပဲ။

စက်ခေါင်း ၄၁၈

ကျွန်တော် ညကျောင်းတက်ရင်းတစ်ဖက်နဲ့ ရုပ်ရှင်အလုပ်လိုက်လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ မက်ထရစ် ပထမနှစ်မှာ စာတွေကျက်ပြီးကာမှ တိုက်ဖွိုက်ဖြစ်လို့ စာမေးပွဲမဖြေလိုက်ဘူး။ (ကျောင်းစာမေးပွဲ၊ အလုပ်စာမေးပွဲစသဖြင့် အရေးတကြီး လုပ်ရတော့မယ်ဆိုရင် ကျန်းမာရေးအထူးဂရုစိုက်ဖို့ လိုပါတယ်။ သိပ်အပင်ပန်းခံ စာကျက်ရင် တကယ်တမ်း စာမေးပွဲဖြေခါနီးမှာ ခေါင်းတွေနောက်၊ အိပ်ရေးမဝ၊ ကျက်ထားတာတွေမေ့ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။) ကျန်းမာရေး ကတော့ ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် ဂရုစိုက်နေတာကောင်းတာပါပဲ။ ဂရုစိုက်လျက် ကြားကတောင် သတိမထားမိလို့ သွေးတိုးတို့၊ ဦးနှောက်ကြောပြတ်တာတို့ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။

ဖေဖေက နောက်တော့ ရုပ်ရှင်ရိုက်စက်ဝယ်လိုက်ပါတယ်။ အသံနဲ့ ပတ်သက်လို့ နည်းနည်းပါးပါးလုပ်တတ်ကိုင်တတ်ရှိပြီလို့ယူဆတဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ကို အသံဖမ်းခိုင်းပါတယ်။ ဒါတောင် လွယ်လွယ်ရတာမဟုတ်ဘူး

ခင်ဗျ။ ဖေဖေက အသံဖမ်းစက်အသစ်(E.M.I)နဲ့ အစမ်းဖမ်းခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်ဖမ်းထားတဲ့ အသံတိတ်ခွေကို ယူပြီး မဇ္ဈိမဆင်း၊ ဦးကျော်၊ အဝမ်းဦးစံအစရှိတဲ့ ရုပ်ရှင်အသံ ချန်ပီယံကြီးတွေကို သွားဖွင့် ပြတယ်။ အဲဒီ ဆရာကြီးတွေ ထောက်ခံချက်ရမှ ကျွန်တော့်ကို အသံဖမ်းခွင့် ပြတယ်။

ကျွန်တော် ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့ အဲဒီရုပ်ရှင်စက်သမားဘဝဟာ တော်တော် ပျော်စရာကောင်းပါလားလို့ ထင်မိတယ်။ ဟုတ်တယ်ဗျ။ ပင်ပန်း တာတော့ တကယ်ပင်ပန်းတယ်။ ဒါပေမယ့် တာဝန်က သိပ်မကြီးဘူး။ သိပ်စဉ်းစားတွက်ချက်နေစရာလည်း မလိုဘူး။ ကိုယ့်စက်ကိုယ် ဂရုတစိုက် ကိုင်၊ နည်းနည်းပါးပါး ဖောက်ရင်ပြင်၊ မနိုင်ရင် ဆရာကြီးတွေ သွားပြ၊ ပြီးပြီ။

စက်သမားဘဝ ပျော်စရာကောင်းတာလေးတစ်ခု ရေးပါရစေ။ သည်အ ကြောင်း ကလျာမှာလား၊ သောင်းပြောင်းတွေလာမှာလား၊ နှစ်အတန်ကြာ တုန်းက ရေးဖူးပါတယ်။

စက်ခေါင်းငှာစဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားရိုက်တုန်းကပေါ့ဗျာ။ ဖေဖေက အဲဒီ အချိန် ၁၉၆၆လောက်မှာ Zoom မှန်ဘီလူးတစ်လုံးဝယ်လိုက်တယ်။ အဲဒီ တုန်းက Zoom ဟာ ရုပ်ရှင်လောက ရှားပါးပစ္စည်းခင်ဗျ။ Zoom က (35-82)အလတ်စားလေးပါ။ ဒါပေမယ့် တော်တော်လေး အလုပ်ဖြစ်တယ်။ ARRI-Zoomက လှေကျင့်ရေးရုပ်ရှင်(တပ်မတော်)မှာ တစ်လုံး၊ ဇာတ်လမ်း ရုပ်ရှင်မှာ တစ်လုံး၊ ဒါပဲရှိတယ်။ ရုပ်ရှင်တွေ တအားရိုက်တဲ့ အချိန်ဆိုတော့ အဲဒီ Zoom တွေက လက်မလည်ဘူး။ ပြီးတော့ ဌာနဆိုင်ရာဖြစ်တဲ့အတွက် သူတို့အလုပ်မရှိမှ ငှားလို့ရတာ။ ကျွန်တော်တို့ သာဓုစက်အဖွဲ့မှာ Zoom လေး တစ်လုံးရှိတော့ စက်ကို ငှားရိုက်တဲ့လူတွေ များလာတာပေါ့ဗျာ။

တစ်ခါတော့ ဇမ္ဗူထွန်း ဦးခိုင်းလွင်က ကျောက်ဆည် ဘီးလင်းဘက် ကို နယ်ထွက်ရိုက်ဖို့ စက်ငှားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့လည်း တတ်နိုင်သမျှ

အပြည့်အစုံဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ပြီး နယ်ထွက် ရုပ်ရှင်ရိုက် လိုက်ခဲ့ပါတယ်။

ရိုက်မယ့်စာတိုကားက စက်ခေါင်းငှာ၊ မင်းသားက အစ်ကိုစော်လွင်၊ မင်းသမီးက အစ်မတင်တင်အေး၊ ကျွန်တော်ကိုယ်ငယ်က သိပ်သဘောကျ ခဲ့တဲ့ မင်းသားကြီး ဒိုင်ဗင်တင်လှလည်းပါတယ်။ လူကြမ်းကတော့ ဦးမျိုး ငြိမ်း၊ ဦးညိုအေးကြီး၊ အခုပါပဲဗျာ။ တပျော်တပါးကြီးပေါ့။

အဲ... ဒါရိုက်တာကတော့ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူးဗျ။ လေး ယောက်၊ ဟုတ်ကဲ့၊ လေးယောက်ပါခင်ဗျာ။ မြန်မာရုပ်ရှင်ရာဇဝင်မှာ ဒါရိုက် တာ လေးယောက်နဲ့ရိုက်တဲ့ ရုပ်ရှင်ကား အဲဒီတစ်ထုပ်ပဲရှိမယ်လို့ထင်တယ်။ ဒါရိုက်တာတွေက ဇမ္ဗူဗွန်းဦးသိန်းလွင်(ဇမ္ဗူထွန်းမောင်သက်လွင်တို့ဖခင်)၊ ဆရာ စိန်ဖေတင်၊ ဆရာ ချန်ပီယံတင်ညွန့်နဲ့ အမျိုးသားရုပ်ရှင်က ဆရာ ဦးသိန်းခိုင်။ အစတုန်းကတော့ သူ့အပိုင်းနဲ့သူ တာဝန်ခွဲပြီး ရိုက်ဖို့လို့ ထင်ပါတယ်။ ဦးသိန်းလွင်က ဒိုင်ယာလော့ခ် အက်တင်ကိစ္စ၊ ဦးသိန်းခိုင်က ကင်မရာ ရှုထောင့်ကိစ္စ၊ ဆရာစိန်ဖေတင်က သူ့ဇာတ်ညွှန်းလည်းဖြစ်ပြန်၊ ပန်းချီလည်း ကျွမ်းကျင်ပြန်ဆိုတော့ Scene အလှအပတွေကို ရွေးရိုက်ဖို့၊ ဆရာချန်ပီယံတင်ညွန့်ကတော့ ကင်မရာလှည့်စားမှုကိစ္စစသဖြင့် ဖြစ်မှာ ပေါ့။ နောက်တော့ နှစ်ရက်သုံးရက်လည်းရိုက်ပြီးရော၊ အရောရော အထွေး ထွေးဖြစ်ပြီး ရုပ်ကုန်ကြတော့တာပဲခင်ဗျ။ အယူအဆ မတူလို့ ငြင်းနေကြတာ နဲ့ပဲ တော်တော်နဲ့မပြီးတော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့စက်သမားတွေဆိုတာ ဒါရိုက် တာခိုင်းရင် လုပ်ပေးရမယ့် တာဝန်ရှိတယ်။

စက်သမားဘဝ ပင်ပန်းပုံတစ်ခု နမူနာပြောချင်ပါတယ်။ ရုပ်ရှင်စက် အဖွဲ့ဟာ နံနက်စောစောထ၊ ထမင်းကျော်စား၊ ရေခွေးကြမ်းသောက် ပြီးရင် ကားပေါ်စက်တွေတင်၊ အဆင်သင့်လုပ်ထား၊ ဒါရိုက်တာက ဘယ်နားကို သွားမယ်ဆိုရင် ကားဆရာမောင်းတဲ့အတိုင်း လိုက်သွား၊ အဲဒီနားမှာ စောင့် နေ။ ဒါရိုက်တာက ရောက်လာရင် ရိုက်ကွင်းရွေး၊ နေရာချ။ အဲဒီမှာ အဆင်သင့်လုပ်။ ရုပ်ရှင်ရိုက်တယ်ဆိုတာ အလင်းရောင်များများလိုတယ်။

ဒါကြောင့် နေရိပ်ထဲအေးအေးဆေးဆေး ရိုက်ရတယ်ဆိုတာ မရှိသလောက်ပဲ။
 နေပူထဲရိုက်၊ နားတဲ့အချိန် သစ်ပင်ရိပ် ခြံရိပ်ကလေးခို၊ သိပ်ပူရင် ရောင်ပြန်
 မှန်ပြားကို ခေါင်းပေါ်တင်ပြီး အရိပ်ခိုရတာ။ ထမင်းစားချိန် ခဏနား၊
 ဆေးလိပ်လေး တစ်ဖွာလောက်သောက်၊ ပြီးတာနဲ့ဆက်ရိုက်။ လက်ဖက်ရည်
 သောက်ချိန်မှာ အနားပေးချင်မှပေးတယ်။ ချိုင့်ကြီးတစ်လုံးထဲ လက်ဖက်ရည်
 ထည့်လာပြီး၊ မတ်ခွက်နဲ့ တစ်ယောက်တစ်ခွက်မော့လိုက်၊ ပြီးပြီ။ နေစောင်း
 တဲ့အထိ ရိုက်၊ ပြီးရင် အားလုံးပြန်လို့ရပေမယ့် စက်အဖွဲ့က ပစ္စည်းတွေသိမ်း၊
 သယ်ပိုး၊ ကားပေါ်တင်၊ တည်းတဲ့ဆီ ပြန်၊ စက်တွေပြန်ချ၊ ပြန်သိမ်း၊
 ပြီးမှ ရေမိုးချိုး၊ ထမင်းစား။ ညဦးဘက် အနီးအနားလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှိရင်
 ခဏတစ်ဖြုတ်သွား၊ စောစောအိပ်၊ မနက်စောစောထ၊ ထမင်းကြော်စားပြီး
 စက်တွေကားပေါ်တင်။ သည်လိုနဲ့ နားရက် မရှိပါဘူးဗျာ။ ဒါပေမယ့်
 တာဝန်က သိပ်မကြီးတော့ ပျော်ပါတယ်။

အဲ... တစ်ရက်တော့ ဒါရိုက်တာလေးယောက်အနက် တစ်ယောက်က
 ဘယ်လင်းနားက တောင်တစ်လုံးကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး 'မနေ့က ငါ
 အဲဒီတောင်ပေါ် တက်ကြည့်ပြီးပြီ။ သိပ်လှတယ်။ သည်နေ့ Scene ကို
 အဲဒီအပေါ် တက်ရိုက်မယ်။'

ကျွန်တော်တို့ တောင်ပေါ်လှမ်းကြည့်တယ်၊ ဝိုး... တော်တော် မြင့်ပါ
 လား။

- * ဆိုင်းလင့်လား ဆရာ (အသံမပါဘူး မဟုတ်လား)
- * တော်ကီကွ (အသံပါတယ်)
- * ထော်လီ လိုမလား ဆရာ
- * လိုတာပေါ့ကွ

သွားပြီ။ ဘာကျန်သေးလို့လဲ။ စက်ပစ္စည်းတွေအားလုံးတောင်ပေါ်
 ထမ်းတင်ရတော့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ စက်အဖွဲ့ထဲက ခပ်ငဲ့ငဲ့ ပြောတတ်
 တဲ့ တစ်ယောက်က...

• ဇွန်းကော ဆရာ •
• လိုတာပေါ့ •

အမှန်တော့ စက်တစ်ပွဲလုံး တောင်ပေါ်တက်မှတော့ ဇွန်းလဲင့်စ်ကလေးပါ ပါသွားမှာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါနဲ့ အဲဒီတစ်ယောက်က ထအော်တယ်။ စက်အဖွဲ့ တောင်ပေါ်တက်ရမယ်။ ထော်လီ၊ တော်ကီ၊ ဇွန်း •။ ဆိုလိုတာကတော့ ပါသမျှစက်ပစ္စည်းအားလုံးပဲ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့ မီးစက်က ဂျာမနီ ဒီဇယ်မီးစက် လူ့ခြောက်ယောက် မ'ရတယ်။ ထော်လီ(ဒေါ်လီ)က သံလမ်း လေးဆက်၊ အကြမ်းခံအောင် သံပိုက်တွေနဲ့လုပ်ထားတာ။ သံလမ်း တစ်ဆက်ကို လူနှစ်ယောက် မ'ရတယ်။ စက်အဖွဲ့သား စုစုပေါင်းက ဆယ်ယောက်။ ရုပ်ရှင်ကင်မရာက လူနှစ်ယောက်၊ ထမ်းပိုးလျှိုထားတဲ့ သစ်သားခုံပေါ်တင်ပြီး မ'ရတာ။ တောင်တက်ဆိုတော့ ပြုတ်ပြုကျမှာစိုးလို့ ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန် သယ်ရတယ်။ အသံဖမ်းစက်က နှစ်ယောက် မ'ရတယ်။ ကဲ...

ပြောနေကြာရော့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု၊ တစ်ခေါက်ပြီးတစ်ခေါက် တင်။ ကျွန်တော်က အသံဖမ်းစက်ကို ထမ်းတက်။ ထရန်စဖော်မာဆိုတာ သံတုံးကြီး တစ်တုံးပါ။ အဲဒီသံတုံးကြီးနှစ်တုံးထည့်ထားတဲ့ သံသေတ္တာကို လူတစ်ယောက် နှင့်နေအောင် မရတယ်။ သည်လိုနဲ့ ဖြည်းဖြည်း၊ ဖြည်းဖြည်း တက် လာကြတာ တောင်ထိပ်ရောက်ရော ဆိုပါတော့။ တချို့ပစ္စည်းတွေ နှစ်ခေါက်သုံးခေါက်သယ်ရတယ်။ တောင်ထိပ်မြေပြန့်နေရာလည်း ရောက်ရော ကျွန်တော် သဘောပေါက်လိုက်ပြီ။ ကျွန်တော်တို့စက်အဖွဲ့ဟာ ဒါရိုက်တာ ပေါင်းစုံနဲ့ လိုက်ရိုက်ဖူးတော့ အတွေ့အကြုံများနေပြီ။ အဲဒီတောင်ထိပ်မှာ အသံထွက်ရုပ်ရှင်ရိုက်လို့ မဖြစ်နိုင်။ ရိုက်လို့ရသည်ထား၊ ရွာကွင်းရွာကွက် မကောင်းနိုင်။

ဒါရိုက်တာ ဆရာသမားက သူဘာသာသူ တစ်ယောက်တည်း တက်ကြည့်တော့၊ တောင်ပေါ်ကနေ တောင်အောက်ကိုကြည့်။ လှသပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့် လူမျက်စိနဲ့ကြည့်လို့လှနေတဲ့နေရာတိုင်း ရုပ်ရှင်ရိုက်လို့ လှတာ

မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ။ တောင်ထိပ်က ပေလေးဆယ်ပတ်လည်လောက်ပဲ ရှိတယ်။
ကင်မရာကို အစွန်းသိပ်ကျတဲ့နေရာမှာ ထောင်လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ယိုင်လံရင်
ကင်မရာ တောင်အောက်ကျသွားလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ အလင်းရောင်ပေးဖို့၊
မှန်ထိုးဖို့ နေရာ။ အသံဖမ်းတဲ့စက်နဲ့လူ နေဖို့နေရာ။ ကျွန်တော်တို့စက်အဖွဲ့
ထော်လီလမ်းခင်းလိုက်ရင်ကို သရုပ်ဆောင်ရပ်ဖို့နေရာ မရှိတော့ဘူး။ ဘယ်
နားများ ရိုက်မှာတဲ့။ ကျွန်တော်တို့မှာ ချွေးဒီးဒီးကျအောင် တောင်ပေါ်
တက်ခဲ့ပြီးမှ ဘာမှ ရိုက်လို့မရတဲ့နေရာ ရောက်နေမှန်းသိရတော့တယ်။

ဒါရိုက်တာများနဲ့ မင်းသား၊ မင်းသမီး မရောက်သေးဘူး။ ဇာတ်ပို့
တချို့တော့ရောက်ပြီ။ ကျွန်တော်ကလည်း အဲဒီအချိန်မှာ ရုပ်ရှင်ရိုက်နည်း
စာအုပ်တွေ တော်တော် ဖတ်ထားပြီးပြီ။ လက်တွေ့လည်း လုပ်နေတာ။
မဖြစ်နိုင်တဲ့နေရာမှာ ဘာလုပ်ဖို့ရိုက်မှာလဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ပြောပိုင်
ခွင့် မရှိ။ ဒါရိုက်တာက ကြိုက်ရင်ပြီးကြေး။ ခဏနေတော့ ဒါရိုက်တာလေး
ယောက် ရောက်လာပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ဦးသိန်းခိုင်ဆိုတာက အမျိုးသား
ရုပ်ရှင်က ကင်မရာဆရာကြီး၊ သူကတော့ သိသပေါ့။ ရောက်ရောက်ချင်း
ခုန တောင်ပေါ်တက်ဖို့ညွှန်ကြားတဲ့ ဒါရိုက်တာကို ပြောတော့တာပဲ။

- ခင်ဗျား၊ ဘယ်နားက ဘယ်လိုရိုက်မှာတုန်း
- သည်ကလေးဗျာ၊ နောက်ခံ scene ဘယ်လောက်လှသလဲ
- ဟုတ်ပါပြီ၊ မျက်စိနဲ့ကြည့်တော့လှတာပေါ့၊ ကင်မရာ ဘယ်နားထား
မလဲ
- သည်မှာပဲပေါ့ဗျ
- သည်ကရိုက်ရင် ခင်ဗျားတောင်အောက်ကို ဘယ်လိုလုပ်မြင်ရမလဲ
- ဝုံကြည့်ရင် မြင်ရတာပေါ့ဗျ
- ကင်မရာက လူလိုဝုံကြည့်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူးဗျ

သည်လိုနဲ့ စကားများကြပါလေရော။ နောက် ကျွန်တော်တို့ဘက်
လှည့်လာတယ်။

ကဲ... ကိုယ့်လူတို့ ရိုက်လို့ မရဘူးလား

ရိုက်ချင်ရင်တော့ ရိုက်လို့ရပါတယ်

ဒါဖြင့် ရိုက်တာပေါ့ကွာ

သည်လိုနဲ့ ကင်မရာ နေရာချလိုက်တယ်။ မင်းသား ဘယ်နားနေ၊ မင်းသမီးဘယ်နားနေ၊ လူစားဝင်ရပ်၊ ကပ်သီးကပ်သပ် မှန်ထိုး၊ ကင်မရာ ထဲက နေကြည့်လိုက်တော့ တောင်အောက်က လျှိုတွေ၊ မြောင်တွေ ဘာမှ မပါဘူး။ နောက်ခံက ကောင်းကင်ပြာပြာကြီး။

မင်းတို့ ကင်မရာကို နည်းနည်းငိုက်ပေါ့ကွ

အဲဒါဆို မင်းသား၊ မင်းသမီး ခေါင်းတွေ မပါနိုင်တော့ဘူး

ကင်မရာဖြင့်ကွာ

ဒါအကုန်ပဲ၊ သည့်ထက်မြင့်ချင်ရင် ရန်ကုန်ပြန်ပြီး ကမ္ဘာကျော်ငွေလိုင် ဆီက ကရိုနန်းငှားပေတော့

စကဲအဖွဲ့သားတစ်ယောက်က မောမောနဲ့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

မင်းတို့ တော်တော်ပျင်းတဲ့ ကောင်တွေ

ဘာဗျ၊ ခင်ဗျား ကျုပ် မတဲ့ ထော်လီ လိုင်းတစ်လိုင်းပဲ မကြည့် မါဦး

ကျွန်တော်လည်း စကားမများရအောင် ဝင်ထိန်းလိုက်ရတယ်။

ကဲ...ကဲ... တက်လာပြီးမှတော့ ရသလောက်ရိုက်တာပေါ့ဗျာ

သည်လိုနဲ့ မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးရောက်လာပါလေရော၊ *ဟောဟဲ* လိုက်လို့။

အစ်ကိုဇော်လွင်က သူ့ကိုယ်တိုင်ဒါရိုက်တာလုပ်ဖူးလေတော့...

ခင်ဗျားတို့ဗျာ၊ သည်လိုမှန်းသိ၊ အောက်မှာပဲ စကိုင်းဘက်ဂရောင်းနဲ့ ရိုက်ရင်ရသားနဲ့

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်။ ကင်မရာထဲက အကျယ်ဆုံး(Wide) မှန်ဘီလူးနဲ့ရိုက်သည်တိုင်အောင် တောင်အောက်မြင်ကွင်းကို လှလှပပ မတွေ့

ရနိုင်။ သည်လိုနဲ့ နှစ်ကပ်၊ သုံးကပ်ရိုက်ပြီး ပြန်ဆင်းခဲ့ကြပြန်ပါရော။
ပစ္စည်းအလေးကြီးတွေ ပြန်သယ်ချ၊ အောက်ရောက်တော့ ခြေကုန်လက်ပန်း
ကျကုန်ပြီး၊ နေလည်းပူလာပြီ။ ခဏတဖြုတ် နား၊ ထမင်းစား။

ပြီးတော့ ဆရာလေးယောက် ဆက်ငြင်းနေကြပြန်ပါလေရော။ ငြင်းလေ
ကြိုက်လေပဲ။ သူတို့ငြင်းတော့ ကျွန်တော်တို့နားရတာပေါ့။ အဲဒီနေ့ နည်းနည်း
ပါးပါး ထပ်ရိုက်ပြီး ရှုတင်ဖြုတ်လိုက်တယ်။ လူတွေလည်း ယုံယုံပဲ ကျန်
တော့တယ်။

ညကျတော့ ဒါရိုက်တာများငြင်းကြခုံကြ။ 'တောင်ထိပ်တက်ပြီး ကလို့
ဆပ်(၆.၂)ရိုက်တာ ခင်ဗျား တစ်ယောက်တည်းရှိတယ်'။ ကျွန်တော်တို့က
မောမောနဲ့အိပ်။

နောက်တစ်နေ့မနက်။

ဆရာတစ်ယောက်က... စက်အပွဲ ရထားပေါ်တက်။ အဲဒီဇာတ်ကား
က ရထားကြီးတစ်စင်းနဲ့ သောင်းကျန်းသူနယ်မြေက ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်
တဲ့ ဇာတ်လမ်း။

ကျွန်တော်တို့၊ စက်တွေ၊ မီးစက်ကြီးအပါအဝင် ရထားနောက်နားတွဲ
တစ်တွဲ ပေါ်တက်လိုက်တယ်။

ရယ်ဒီပဲလားဟေ့

ရယ်ဒီပဲဆရာရေ့

ရထားထွက်မယ်၊ အလံပြခိုင်းတော့

အဲဒီမှာ ဂတ်ဗိုလ်အဖြစ်ပါလာတဲ့ အမှုထမ်းက အလံပြ၊ စက်ဗိုလ်က
မောင်းထွက်။ ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့တွဲမှာ။ နောက်
တစ်ယောက်နဲ့ ဇာတ်ပို့တချို့က နောက်တစ်တွဲမှာ။

ရထားကြီး သုံးလေးမိုင်လောက် မောင်းလာပြီးတော့...

ရပ်တော့ဟေ့

ရှေ့ကအသံ...

ရထားဆိုတာ ရပ်ဆိုရင် ကားလို ဘရိတ်အုပ်လို့ရတာမှ မဟုတ်တာ။ အရှိန်လျော့၊ ဘရိတ်တွဲက ဘရိတ်ဖမ်း၊ အလံပြ၊ ဘာညာ... အလုပ်က ရှုပ်သား။ ရပ်ဆိုတဲ့နေရာကနေ တော်တော်ဝေးဝေးရောက်မှ ရထားကြီးရပ် သွားပါလေရော။ သည်တော့ သည်နေရာမဟုတ်ဘူး။ နုနုနေရာ ပြန်ဆုတ်

ရထားကြီးပြန်ဆုတ်။ လိုချင်တဲ့နေရာနဲ့ မလှမ်းမကမ်းရောက်။ ရပ်။

စက်အဖွဲ့ ဆင်း။ အောက်ကနေ ရိုက်မယ်

တော်ကီ ပါလား

ပါတယ်

ထော်လီတို့၊ ဇွန်းတို့ရော

ပါတယ်ကွာ၊ အကုန်ပါတယ်

ထော်လီ၊ တော်ကီ၊ ဇွန်းဟေ့

ကျွန်တော်တို့ စက်တွေအကုန်ချ။ *ဘယ်နားက ရိုက်မလဲ ဆရာ*

ဟိုနားက

သူ ပြတဲ့နေရာသွား။ *မီးရထားက ဟိုက လာမယ်။ သည်ပြောင်းခင်း တွေ ကြားကနေ ရိုက်မယ်။ ရထားပေါ်မှာ ဒိုင်ယာလော့ခ်ပြောမယ်*

ဟာ... ဒါဆို အသံက ရထားပေါ်မှာ နေရမှာပေါ့

သည်ကနေ လှမ်းဖမ်းပေါ့ကွာ

ရထားသံကြားထဲမှာ ဘယ်လိုလုပ် စကားက ပေါ်နိုင်မလဲ

ခွဲကွာ

သည်လိုလုပ်ပါလား ဆရာ။ အက်တာတွေကို ဟိုပေါ်မှာ ပြောစရာရှိ တာ ပြောခိုင်း၊ ပြီးမှ အသံသွင်းယူ။ နောက် ပါးစပ်ပေါက်ကိုက်ပြီးထည့် ရင် ရပါတယ်

ကျွန်တော်က အဖြစ်နိုင်ဆုံး ရှင်းပြတယ်။

အေး၊ ဟုတ်ပြီ။ မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးကို ဒိုင်ယာလော့ခ်ပေးလိုက်ကွာ တစ်ယောက်ထွက်သွား။ ပြန်လာ။

* မင်းသားနဲ့မင်းသမီး ပါမလာဘူး ဆရာ*

ဟေ... မင်းသားနဲ့မင်းသမီး မပါဘဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရိုက်ကြမလဲ

မသိဘူးလေ၊ ဆရာက ထွက်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့လည်း အလံပြ ခိုင်းလိုက်တာပေါ့

(...)တဲ့၊ သွား မင်းဟာမင်း ပြန်ကြိုကွာ

ရထားကြီး ရှူးရှူးရှဲရှဲနဲ့ ပြန်ထွက်။ ပြောတော့သာ လွယ်တာ။ ရထား ဆိုတာ ချက်ချင်းထွက်လို့ရတဲ့ ယာဉ်မျိုးမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အရိပ် ကောင်းကောင်းမှာ နားနေလိုက်တယ်။

ဇာတ်ပို့တွေလည်း ရထားပေါ်ကဆင်းပြီး သစ်ပင်ရိပ်မှာ ခိုနေကြတယ်။ ရထားကြီးကတော့ မင်းသားနဲ့မင်းသမီးကို သွားကြိုပြီ။

ရထားကြီးပြန်လာတယ်။ ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထောက်က လာအော်ပြောတယ်။ *ဟိုမှာ မင်းသား၊ မင်းသမီးနဲ့ ဇာတ်ပို့တွေရိုက်မယ်။

ဇာတ်ပို့တွေ တက်။ ဇာတ်ပို့တွေ ရထားပေါ်တက်*

ကျွန်တော်တို့က အဲဒီကိစ္စ မသိဘူး။ သစ်ပင်ရိပ်ကောင်းကောင်းမှာ ဒါရိုက်တာများနဲ့ မင်းသား၊ မင်းသမီးကိုစောင့်ရင်း စကားတပြောပြောနဲ့ပေါ့။

ရထားကြီး ပြန်ထွက်သွားပြန်ပြီ။ အဲဒီ အသွားအပြန် နှစ်ခေါက်နဲ့တင် ရထားက ရှေ့တိုးရ၊ နောက်ဆုတ်ရ၊ သွားရ ပြန်ရမို့ ရေ့ကုန်ပြီ။ မီးသွေး ခေါင်း၊ ရေခဲခွေးငွေ့အင်ဂျင်။ ရေမရှိရင် မောင်းလို့မရ။ သည်တော့ ရထား ကြီးပြန်ရောက်လာ။ ရေထည့်ရမယ် ပြော။ ကျောက်ဆည်မှာ ရေသွားထည့်။

ကျွန်တော်တို့ စက်အဖွဲ့က သုံးမိုင်ကွာနေရာက သစ်ပင်ရိပ်မှာ။ မင်း သား၊ မင်းသမီး၊ ဇာတ်ပို့နဲ့ ဒါရိုက်တာတွေက ကျွန်တော်တို့နဲ့ သုံးမိုင်လောက် ကွာတဲ့နေရာမှာ။

ဟိုမှာ သည်လိုဖြစ်သတဲ့များ။

မင်းသားနဲ့ မင်းသမီးကို စကားပြောတွေ သင်၊ အိုက်တင်တွေ သင်၊ လူကြမ်းက ဝင်လာခဲ့ ကိစ္စတွေလုပ်။ အဲဒီတော့မှ တစ်ယောက်က ကင်မရ

ဘယ်က ယူမလဲ ဆိုတော့မှ...

- စက်အဖွဲ့ ဘယ်မှာလဲ
- ပထမရိုက်မယ်ဆိုတဲ့ နေရာမှာ ကျွန်ရစ်ခဲ့တယ်
- ဟာ... ဘာလို့ပြန်လိုက်မလာတာလဲ
- ဆရာတို့မှ မမှာဘဲ
- သွားခေါ်ကွာ
- မရဘူးဆရာ၊ ရုထားက ရေသွားထည့်နေတယ်
- ဘယ်မှာလဲ
- ကျောက်ဆည်

အဲဒီတော့ နေ့တစ်ဝက်ကျိုးပြီ။ ထမင်းစားချိန်ရောက်ပြီ။ နေ့လည် တင်နာရီကျမှ ရုထားပြန်လာ။ စက်တွေတင်။ ဒါရိုက်တာ၊ မင်းသား၊ မင်းသမီးရှိတဲ့နေရာ သွားကြ။ စက်တွေချ။ ထမင်းစား။

ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားနေတုန်း (အခြားလူတွေအားလုံးစားပြီးပြီ) ဘယ်လိုက ဘယ်လိုအဆက်အသွယ်၊ အဆုံးအဖြတ်များသလဲတော့ မသိဘူး။ ရုထားကြီးက မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေတင်ပြီး ပြန်ထွက်သွားပါလေရော။

စက်တွေတော့ပါသွားပါရဲ့။ စက်အဖွဲ့က နှစ်ယောက်ပဲ အစောင့်အဖြစ် ပြန်လိုက်သွားတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ထမင်းစားပြီးတော့ ခေါ်နိုး၊ ခေါ်နိုးစောင့်နေတာ၊ လာမခေါ်နိုင်တာနဲ့ ထွက်ကြည့်တော့ တစ်ဖွဲ့လုံးရုထားကြီးနဲ့ ထွက်သွားကြပြီ။ ကင်မရာမင်းနဲ့ အသံဖမ်းဆရာ၊ စက်အဖွဲ့သားတချို့ ပါမသွားဘူး။ ရုထားပေါ်မှာ ရုပ်ရှင်ရိုက်စက်နဲ့ အစောင့်(ဘာမှမလုပ်တတ်တဲ့ မှန်ပဲထိုးတတ်တဲ့) နှစ်ယောက် ပါသွားလေရဲ့။

ပြန်လာမှမေးကြည့်တော့ တော်တော်ဝေးဝေးနေရာအထိ သွားကြဆိုပဲ။ အဲဒီရောက်တော့မှ ရုထားရုပ်။ 'စက်အဖွဲ့ ဆင်း' ဆိုတော့မှ စက်အဖွဲ့မှာ နှစ်ယောက်တည်း။

- ကင်မရာမင်းရော့
- သူတို့ ထမင်းစားနေကြတယ် ဆရာ့
- ဘယ်သူမှ သွားမခေါ်ဘူးလား
- ဆရာတို့မှ မခေါ်ခိုင်းဘဲ

အဆမျိုးစုံဆဲရင်း ရထားကြီးနဲ့တူပျော်ပျော်၊ ပြန်လည်ချီတက်ခဲ့ကြပါသတဲ့။

အဲဒီတော့ ညနေ လေးနာရီလောက်ရှိပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ရထားပေါ်တက်၊ ရိုက်မယ့်နေရာကိုသွား။ ရိုက်မယ့်နေရာကိုရောက်တော့ နေက ဝင်ချင်နေပြီ။

သည်လိုနဲ့ပဲ ရထားကြီး ပြောင်းခင်းကြားက ဖြတ်သွားပုံကို စိတ်ပြေလက်ပျောက် အသံတိတ်တစ်ကပ်ရိုက်ပြီး အဲဒီနေ့ ရှုတင်နားလိုက်ရပါတော့တယ်။

အဲဒီလို ပြဿနာမြောက်များစွာကို ဓမ္မာထွန်းဦးသိန်းလွင်နဲ့ ဇာတ်ညွှန်းဆရာစိန်ဖေတင်စသဖြင့် သည်းခံခွဲကြီးမှုကြောင့် အဲဒီ စက်ခေါင်း၄၁၈ ရုပ်ရှင်ကားကြီး ပြီးမြောက်အောင်မြင်ခဲ့ပါတော့တယ်။

အလုပ်လျှောက်ခြင်း

ကျွန်တော် ဟိုက်စကူးဖိုင်နယ် (ကိုးတန်း) အစိုးရစစ် အောင်ပြီးတဲ့နောက် စိန့်ပေါကျောင်းကထွက်ပြီး စည်သူပညာရိပ်သာညကျောင်းမှာ တက်ခဲ့တဲ့ အကြောင်း ဖော်ပြပြီးပါပြီ။

အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော့်မူလ ရည်မှန်းချက်တစ်ခုကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။ သည်လိုပါ...

ကျွန်တော့် ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ 'ဆန်'ဟာ ကိုးတန်းအောင်ပြီးတဲ့နောက် အစိုးရဌာနတစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ အောက်တန်းစာရေးလို့ခေါ်တဲ့ စာရေးဝန်ထမ်းပါပဲ။ (ခု ပညာရေးဌာနမှာ အရာရှိတစ်ယောက်ပါ။)

ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီနည်းလမ်းကို သဘောကျမိပါတယ်။ ကျွန်တော့် ရည်မှန်းချက်က စာရေး ဝင်လုပ်မယ်။ ညကျောင်းတက်မယ်။ တက္ကသိုလ်ဝင် တန်းအောင်ရင် လုပ်သားကောလိပ်တက်မယ်။ ပြီးတော့ ဘွဲ့ရရင် သုံးရာနှစ် ဆယ်စကေးရမယ့် အရာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမယ်။ အဲဒီက တစ်ဆင့် အဆင့်ဆင့်မြင့်အောင် ကြိုးစားမယ်ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်ပါ။ အစိုးရ အမှုထမ်း၊ အရာထမ်း လုပ်ချင်ခဲ့တယ်ဆိုပါတော့။

ဒါကြောင့် အလုပ်လျှောက်လွှာခေါ်တဲ့ အစိုးရဌာနတချို့ကို လျှောက် ထားကြည့်ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက အလုပ်လျှောက်ရင် ဌာနဆိုင်ရာက ကြော်ငြာသင်ပုန်းမှာ လိုအပ်တဲ့ အရည်အချင်း၊ စာရွက်စာတမ်းနဲ့ လျှောက် လွှာပုံစံကို ရေးပြထားပါတယ်။ အဲဒီပုံစံကို ကူးပြီး ကိုယ့်လက်ရေးနဲ့ကိုယ် လျှောက်လို့ရပါတယ်။ တချို့ကလည်း လက်နှိပ်စက်နဲ့ရိုက်ပြီး လျှောက်ကြ ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်လက်ရေးနဲ့ကိုယ်ပဲ လျှောက်ခဲ့ပါတယ်။ လျှောက်သမျှ အပယ်ခံရတာချည်းပါပဲ။ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်လို့ စဉ်းစားကြည့် တယ်။ အဖြေရှာမရခဲ့ဘူး။

နောက် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကျွန်တော်လုပ်ငန်းမှာ အလုပ်ခန့်ဖို့ အလုပ် သမားတွေကို ကျွန်တော့်အဆုံးအဖြတ်နဲ့ပဲ ခန့်ထားရတဲ့အခါကျမှ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့ အစိုးရဌာနဆိုင်ရာတွေမှာ အလုပ်မရခဲ့သလဲဆိုတာ သဘော ပေါက်ပါတော့တယ်။

ကျွန်တော့်ဆီမှာ မှတ်တမ်းရေး၊ ကလက်ရိုက်၊ နောက်တော့ ရုပ်ရှင် ဖလင်အယ်ဒီတာ ဖြစ်လာခဲ့တဲ့ မောင်ကိုကို(မန္တလေး)နဲ့ အလုပ်လုပ်တိုင်း ဖြစ်ရတဲ့ပြဿနာဟာ သူ့လက်ရေးကို ကျွန်တော် ကြိုးစားပြီးဖတ်ရတဲ့ ကိစ္စပါပဲ။ ရှင်းရှင်းပြောရရင် လက်ရေးက မသပ်ရပ်ဘူး။ မလှဘူး။ ဒါတွေ သိပ်အရေးမကြီးပေမယ့် တချို့စာလုံးတွေကို ဖတ်လို့မရဘူး။ ဒါကတော့ အရေးကြီးတယ်။ လွယ်လွယ် ဖတ်လို့မရတဲ့ စာကြောင်းဟာ ဘယ်လောက် ကောင်းတဲ့ အကြောင်းအရာကိုပဲရေးရေး၊ အဓိပ္ပာယ်မပေါ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်

လက်ရေးဟာ အဲဒီလို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖတ်လို့မရတဲ့ လက်ရေးမျိုးဖြစ်နေပါတယ်။ ခုထိလည်း ကျွန်တော့်လက်ရေးဟာ လှလှပပ၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ် မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဖတ်လို့ရနိုင်အောင်ထိတော့ ကြိုးစားပြီးရေးပါတယ်။

ခုနပြောတဲ့ အလုပ်လျှောက်လွှာတွေမှာ ကျွန်တော်က သပ်ရပ်အောင်ရေးပေမယ့် တချို့စာလုံးတွေဟာ လွယ်လွယ်ကူကူ ဖတ်လို့မရကြောင်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်စစ်ဆေးလို့ တွေ့ရပါတယ်။

သည်တော့ အစိုးရဌာနတစ်ခုမှာ ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ပေးလိုက်တယ်ဆိုပါတော့။ ကျွန်တော်က အောက်တန်းစာရေးပဲရမှာ။ သည်တော့ ကျွန်တော့်အထက်ကို တင်ပြရမယ်၊ မှတ်ချက်လည်း ရေးကောင်းရေးရမယ်။ အဲဒီလိုအထက်ကို တင်ပြတဲ့အခါ အထက်လူကြီးက(မှတ်ချက်အတိုချုပ်) ဘာရေးထားမှန်းမသိရင် ဘာအသုံးကျတော့မှာလဲ။ ဒါကြောင့်ပဲ လျှောက်သမျှ အပယ်ခံခဲ့ရတယ်လို့ ယူဆပါတယ်။ (လက်ရေးလည်းလှ၊ သပ်လည်းသပ်ရပ် အလွယ်တကူလည်း ဖတ်လို့ရရင် ကောင်းသပေါ့။ ဒါပေမယ့် အရေးကြီးဆုံးအချက်က ဖတ်လို့ရဖို့ပဲ၊ တချို့က လက်ရေးလှပေမယ့် ဖတ်လို့မရဘူး။)

လက်ရေးပါရလှတော့ဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့လက်ရေးကို ကြည့်ပြီး၊ အဲဒီလူရဲ့ စိတ်နေသဘောထားကို ခန့်မှန်းတတ်တယ်လို့ ဖတ်ဖူးပါတယ်။ တိတိကျကျ မဟုတ်တောင် ယေဘုယျအားဖြင့်တော့ မှန်ပါလိမ့်မယ်။

အဲ... ကျွန်တော် လျှောက်တဲ့အလုပ်တွေထဲက လူတွေ့စစ်မေးတဲ့ အဆင့်အထိ ရောက်ခဲ့တဲ့အလုပ်တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ အဲဒါက အစိုးရရုပ်ရှင်မြှင့်တင်ရေး(ယခု ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်း)ကို အလုပ်လျှောက်ခဲ့တဲ့အခါတုန်းကပါ။

ကျွန်တော် အင်တာဗျူးဖြေပုံကလေးကို ဖတ်ကြည့်ပါ။ ကျွန်တော်အလှည့်ရောက်တော့ အင်တာဗျူးဖြေမယ့်အခန်းထဲကို ဝင်ရတယ်။ စားပွဲရှည်ကြီးမှာ အရာရှိတွေထိုင်နေကြတယ်။ အဝင်ဝမှာ ကျွန်တော် မတ်တပ်ရပ်တယ်။ အရာရှိတစ်ယောက်က ထိုင်ဖို့နေရာကို ညွှန်ပြတယ်။

ဝင်ထိုင်တယ်။

ကျွန်တော့်ကို ခဏအကဲခတ်ကြတယ်။ (အဲဒီအချိန်ဟာ အရေးကြီးတဲ့ အချိန်ကလေးပါ။) ကျွန်တော် အသက်အရွယ်ရလို့ လုပ်ငန်းတွေလုပ်တဲ့အခါ မှာ လူငယ်လေးတွေ ကျွန်တော့်ဆီမှာ အလုပ်လုပ်ချင်လို့ လာလျှောက်ကြတာ ရှိပါတယ်။ သည်အခါ ကျွန်တော်က အဲဒီလူငယ်ကလေးတွေရဲ့ ကိုယ်အမူ အရာကို အရင်ဆုံးကြည့်လိုက်တာပါပဲ။ တချို့က အင်မတန် ရိုသေကျိုးနွံ နေတယ်။ ကျွန်တော် ဖြတ်သန်းရတဲ့ ဘဝအတွေ့အကြုံတွေများလာတော့ တကယ် ရိုသေတာလား၊ ရိုသေဟန်ဆောင်နေတာလားဆိုတာကို အလိုလို သိလာသလိုပဲခင်ဗျ။ လူရှေ့သူရှေ့မှာရိုသေဟန်ဆောင်ပြီး ကွယ်ရာမှာ လုံးဝ မရိုသေတတ်တဲ့ လူငယ်တွေအများကြီး တွေ့ဖူးတယ်။ အဲဒါဟာ လူတွေ ခင်မေး အင်တာပျူးမှာ အရေးကြီးတဲ့ အချက်ပါပဲ။ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်နဲ့ ရိုသေ မပြမိဖို့ အရေးကြီးပါတယ်။ တကယ်ရိုသေလေးစားတဲ့ စိတ်ရှိရင် ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ အမူအရာဟာ သူ့အလိုအလျောက် ရိုသေကျိုးနွံတဲ့ပုံစံ ဖြစ်သွား ပါတယ်။

နောက်တစ်ခုက အဲဒါနဲ့ပြောင်းပြန် ငါ့ဘာသာငါ ငါ့အရည်အချင်းနဲ့ငါ အလုပ်လျှောက်တာ၊ အရာရှိတွေကို ကျိုးနွံစရာမလိုဘူး။ ငါ့မှာ သည်အလုပ်နဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ အရည်အချင်း အပြည့်အဝရှိတယ်။ ဒါကြောင့် သည်အလုပ် ငါ့ကိုခန့်ရမှာပေါ့ ဆိုတဲ့ စိတ်ထားမျိုးပဲ။ အဲဒီစိတ်ထားကြောင့် အင်တာပျူး ထိုင်တဲ့အချိန်မှာ မထေ့မဲ့မြင် ပုံစံပေါက်သွားတတ်တယ်။ ဒါလည်း အစွန်း တစ်ဖက်ရောက်တဲ့ ကိုယ်အမူအရာပါပဲ။ အရေးကြီးဆုံးက ပုံမှန်အနေထား ဖြစ်အောင် စိတ်ကိုငြိမ်ငြိမ်ထားပြီး အရိုးသားဆုံး၊ အဖြောင့်မတ်ဆုံး ဖြေမယ် ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ပါပဲ။ ကြောက်စရာမလိုသလို ငါ ဆိုတဲ့ မာန်လည်းလျှော့ ထားရပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်အထင် ပြောတာပါ။ မိတ္တူဗလဒီကာလိုစာ အုပ်တွေမှာတော့ တစ်မျိုးရေးထားပါတယ်။ မှန်သည်၊ မှားသည် မသိပါ။ ကျွန်တော့် အတွေ့အကြုံကိုသာ ရေးတာပါ။

အဲဒီအင်တာဗျူးတုန်းက ကျွန်တော့်ပုံကို ကျွန်တော် ပြန်မြင်သောင်ကြည့်မိတယ်။ ရုပ်ရှင်ပညာနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် လေ့လာဆည်းပူးထားတာတွေ များပြီ။ ဒါကြောင့် အဲဒါတွေ မေးလို့ကတော့ ရေရေလည်လည် ပြောပစ်လိုက်မယ်ဆိုတဲ့ ဂိုက်နဲ့ အင်တာဗျူးအခန်းထဲကို ဝင်သွားခဲ့တာပါ။ (ဝင်ကတည်းက 'ထောင်မကျိုးဘူး' ဆိုပါတော့။)

ကျွန်တော်ထိုင်ရမယ့် နေရာမှာ ထိုင်ပါတယ်။

မျှော်လင့်ထားတဲ့ မေးခွန်းပဲ မေးပါတယ်။

စက်မှုဌာနက အရာရှိ၊ ဆရာဦးခင်မောင်ကြီးက စမေးပါတယ်။

'ရုပ်ရှင်ပညာလေ့လာထားသလား'

'ဟုတ်ကဲ့၊ လေ့လာထားပါတယ်'

'ရုပ်ရှင်ရိုက်တဲ့ ကင်မရာ ဘယ်နှ မျိုးလောက် ရှိသလဲ'

'ခု ကျွန်တော်တို့တိုင်းပြည်မှာ သုံးနေတဲ့ ရုပ်ရှင်ကင်မရာ သုံးလေးမျိုး ရှိပါတယ်'

'ဘာတွေလဲ'

'ပထမအမျိုးက မစ်ချယ်၊ အမေရိကန်က လုပ်တာပါ။ နဂူတစ် ပေတစ် ထောင်လိပ်အထိ ထည့်ရိုက်လို့ ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီကင်မရာဟာ မီရာရုပ်တာ မပါပါဘူး။ သည်တော့ ဖလင်ပေါ်မှာ အရုပ်ထင်မယ့်အတိုင်း မမြင်ရပါဘူး။ ဗျူးဖိုင်ဒါကပဲ ကြည့်နိုင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ စက်က အလေးကြီးပါ။ လူလေးယောက်လောက် မရတယ်။ ဒါကြောင့် သယ်ရခွေရ ခက်ပါတယ်။ နောက်တစ်မျိုးက ဆေကီးကင်မရာပါ။ မစ်ချယ်နဲ့ အတူ တူပါပဲ။ နောက်တစ်မျိုးက 'ဝေါ'ပါ။ အဲဒီ ကင်မရာကတော့ ဆင်ဂယ်သ် စခွတစ် ရိုက်ဖို့အတွက် အသံကိုပါ အိတ်စပို့စ် လုပ်ပေးပါတယ်။ အခု ဒဗ္ဗယ်စခွတစ်နဲ့ ရိုက်နေတော့... ..

အရှည်ကြီးပါပဲ။ သိသမျှ အိတ်သွန်ဖာမှောက်လျှောက်ပြောနေတာပါ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဟုတ်လှပြီအထင်နဲ့ပေါ့ဗျာ။

အရာရှိကြီးတွေက ပြုံးကြည့်နေကြပါတယ်။ ကျွန်တော် ဖြေပြီးတော့ အရာရှိကြီးတစ်ယောက်ဟာ တစ်ဖက်လှည့်ပြီး ရေးစရာမှတ်စရာတွေ ရေးမှတ်နေရင်းက 'တကယ်လို့ အခု အလုပ်မဝင်သေးဘဲ၊ ဘွဲ့ရအောင် ကျောင်းတက်ပြီးမှ နိုင်ငံခြားပညာတော်သင်သွားရင် ပိုမကောင်းဘူးလား'

အဲဒီအရာရှိကြီးက(O.S.D)* အထူးအရာရှိ* ဗိုလ်ကြီးမျိုးမြင့် (နောက်တော့ ဗိုလ်မှူးဖြစ်၊ ရုပ်ရှင်ကော်ပိုရေးရှင်းမှာ ညွှန်ကြားရေးမှူး တာဝန်ထမ်းပြီး အငြိမ်းစားယူသွားခဲ့တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်)ဖြစ်ကြောင်း နောက်မှ သိရပါတယ်။

တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော့်ကို လမ်းကြောင်းကလေးတစ်ခု ဖွင့်ပြတာပါ။ နိုင်ငံတော်အစိုးရအနေနဲ့လည်း လူငယ်တွေကို နိုင်ငံခြားပညာတော်သင်လွှတ်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိပါလိမ့်မယ်။ (တကယ်လည်းရှိခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် အလုပ်ဝင်ကြတဲ့ မိတ်ဆွေ တော်တော်များများဟာ နိုင်ငံခြားပညာတော်သင် သွားကြရပြီး ဆိုင်ရာဌာနတွေမှာ အနိမ့်ဆုံး ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူးအဆင့်အထိ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြပါတယ်။ ခုတော့ အငြိမ်းစားတွေ ဖြစ်ကုန်ပါပြီ။ တစ်ဦးနှစ်ဦးပဲ ကျန်ပါတော့တယ်။)

ကျွန်တော်အဖြေကို နားသောတဆင်ကြည့်ပါခင်ဗျာ။

*ကျွန်တော်တော့ နိုင်ငံခြားမှာ ပညာသွားသင်လို့ သိပ်ထူးမယ်မထင်ဘူးခင်ဗျ။ နိုင်ငံခြားမှာရှိတဲ့ ခေတ်မီစက်တွေ အကြောင်းသင်လာပြီး ကျွန်တော်တို့ သည်မှာရှိတဲ့ စက်ဟောင်းတွေနဲ့ပဲ လုပ်နေရင် နိုင်ငံခြားသွားသင်တာ အပိုဖြစ်သွားမယ်လို့ ထင်ပါတယ်'

ကဲ... အလုပ်ဝင် စာမေးပွဲမှာ သည်လိုဖြေတဲ့ငတိကို ဘယ်သူက အလုပ်ခန့်ချင်ပါ့မလဲဗျာ။

နောက်ဆုံးမေးခွန်း...

*ခင်ဗျားကို အလုပ်ခန့်ပြီး ရမယ့်လစာ၊ တစ်ရာနှစ်ဆယ့်ခြောက်ကျပ်နဲ့ အကြာကြီး နေရမယ်ဆိုရင် ခင်ဗျား လုပ်နိုင်ပါ့မလား'

ကျွန်တော့်အဖြေ...

* ကျွန်တော့်အရည်အချင်း ရှိရင်ရှိသလို ရာထူးမတက်ဘဲ သည်အတိုင်း နေရမယ်ဆိုရင်တော့ မသင့်ဘူး ထင်ပါတယ်

ကဲ... ကျွန်တော့်ကိုမှ မပယ်ရင်၊ တခြားပယ်စရာလူ တစ်ယောက်မှ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ပါခင်ဗျား။

(အင်တာဗျူးဖြေတယ်ဆိုတာ၊ လုပ်ငန်းခွင် ဆွေးနွေးပွဲ မဟုတ်ဘူးဆို တာ ကျွန်တော် သဘောမပေါက်ခဲ့ဘူး။ ထင်ရာတွေ ခွတ်ပြောတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ခွတ်အထင်ကြီးနေတယ်။)

ကျွန်တော့်ကို ပယ်လိုက်ပါသဗျား။

ပယ်သင့်လှသပေါ့ဗျား။ နောက် ကျွန်တော်က အလုပ်ခန့်ရမယ့် အခြေ အနေရောက်တော့ (ကျွန်တော်ရိုက်မယ့် ရုပ်ရှင်ကားတွေမှာ အလုပ်သမား တွေကို ခန့်ရမယ်ဆိုတော့) အဲဒီလို ဂျစ်တစ်တစ်ငတီတွေ တစ်ယောက်မှ မခန့်ခဲ့ပါဘူး။

ကျွန်တော့် ရုပ်ရှင်ကားတစ်ထုပ်မှာ ဗီဒီယိုသရုပ်ဆောင် မင်းသားတွေ ထဲက ပရိသတ်က တော်တော်လေး ဂရုစိုက်မိပြီးဖြစ်တဲ့ ဗီဒီယိုမင်းသား ပေါက်စတစ်ယောက်ကို ရုပ်ရှင်ကားကြီးမှာ ခေါင်းဆောင်တင်ရိုက်ဖို့ ဒီဇင်္ဂါ တုန်းက အဲဒီမင်းသားပေါက်စက ဘယ်မင်းသမီးနဲ့တွဲရမှာလဲ၊ ခေါင်းဆောင် မင်းသမီးနဲ့ တွဲရမှ ရိုက်ချင်တယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို လာပြောခိုင်းပါတယ်။ ဘာသားချောက ကိုယ်တိုင်တောင်မလာဘူးခင်ဗျ။ သူမနဲ့နေကျာဆိုလား၊ တစ် ယောက်နဲ့ ပြောခိုင်းလိုက်သဗျ။ ကျွန်တော်က အဲဒီအချိန်မှာ အသက်အရွယ် နည်းနည်းရနေပါပြီ။ ဒါကြောင့် အေးလေး၊ သည်လို ဘဝင်လေဟပ်တတ်တာ ပဲ၊ သည်းခံလိုက်တာ ကောင်းပါတယ် လို့ စဉ်းစားပြီး...

* အေးအေး၊ တွဲရမှာကတော့ ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ပေါ့ကွာ၊ ဘယ်သူနဲ့ ဖြစ်မယ့်ဆိုတာတော့ မပြောနိုင်သေးဘူး လို့ အကြောင်းပြန်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီဘာသားချောလေးဟာ နောက်တစ်ဆင့်

ထပ်တိုးပါလေရော့ဗျ။ 'ခေါင်းဆောင်မင်းသမီး နှစ်ယောက်အနက်က ထွန်းအိန္ဒြာဗိုလ်နဲ့ တွဲရမှ ရိုက်မယ်' လို့ အကြောင်းပြန်ခိုင်းလိုက်ပါသတဲ့။ သည်တော့ 'အေးကွာ၊ ဒါဆိုလည်း တခြား တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ရိုက် လိုက်ပါ့မယ်ကွာ' လို့ အေးအေးဆေးဆေး အကြောင်းပြန်လိုက်ပါတယ်။ အဲဒီမင်းသားပေါက်စလေးခမျာ၊ ခုဆို မထင်မရှားနဲ့ ကွယ်သလောက်၊ ပျောက်သလောက် ဖြစ်နေပါပြီ။ (သူ့အစား ပြောင်းရိုက်လိုက်တဲ့ မင်းသား ငယ်ကတော့ စူပါစတားအထိ ဖြစ်မလာပေမယ့် ခုထိ ပြောက်ကြား၊ ပြောက် ကြား ရိုက်နေရဆဲပါပဲ။ ကြော်ငြာတွေထဲမှာလည်း တွေ့မိသဗျ။) အဲဒီအချိန် မှာ ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က ထောင့်မကျိုးတဲ့ပုံစံကို ပြန်မြင်မိ ရင်းက အင်တာဗျူးမေးတဲ့ အရာရှိကြီးတွေ ပြီးနေတာကို မြင်ယောင်မိပါ တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ 'မပြည့်အိုးပါပဲ။ ဘောင်ဘင် တော်တော် ခတ်ခဲ့ပါ တယ်'။ ခုထိလည်း သိပ် နိပ်သေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ငယ်ငယ်ကလောက် တော့ မဆိုးတော့ဘူးပေါ့လေ။

ခုန ပြောခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဝင်ဖြေတဲ့ အင်တာဗျူးမှာ အခန်းထဲ စဝင်က တည်းက ကျွန်ုပ်ပြုစီမံကြောင်း၊ ကျွန်တော် အရွယ်ရလာမှ သဘောပေါက် ပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်တစ်လုံးနဲ့ ထောင့်မကျိုးဘဲ အင်တာဗျူး အခန်းထဲဝင်တာ မကျခံနိုင်ရိုးလား။ အဲဒီလိုထောင့်မကျိုးတဲ့ လူကို ဘယ် အလုပ်ရှင်က အလုပ်ခန့်ချင်ပါ့မလဲဗျာ။

အဲဒီတုန်းက အရာရှိကြီးတွေဟာ နောက်ဆုံးအခြေအနေထိ ကျွန်တော် ကို ခွင့်လွှတ်ပြီး အခွင့်အရေးတစ်ခု ပေးခဲ့ပါသေးတယ်။ အဲဒါက (မင်း ကျောင်းဆက်တက်၊ ဘွဲ့တစ်ခုရအောင်ယူ၊ နောက်ဆောင်ခေါ်မယ့် အရာရှိ ငယ်အလုပ်မှာ ဝင်လျှောက်၊ မင်းကြီးစားရင် နိုင်ငံခြား ပညာတော်သင်သွား ကောင်းသွားရလိမ့်မယ်) လို့ ဖွင့်မပြောရုံတမယ်ပါပဲ။ ကျွန်တော့် အဖြေက ခုန တင်ပြခဲ့တဲ့အတိုင်း ဘာထူးမှာလဲ ဆိုတဲ့ အဖြေမျိုး။ နားရင်း အရိုက်မခံ ရတာ ကံကောင်းပဲဗျို့။

(အင်တာဗျူးဖြေမယ့် လူငယ်တွေကို အကြံပေးပါရစေ။ ကိုယ်စိတ်ဝင်စားတဲ့ အလုပ်ကိုရှာပါ။ သေသေချာချာ လေ့လာထားပါ။ အင်တာဗျူးဖြေရင် အရိုးသားဆုံးဖြေပါ။ မသိရင် မသိပါခင်ဗျာလို့ ရိုးရိုးဖြေပါ။ မဖြီးပါနဲ့။ ရိုသေယောင် မဆောင်ပါနဲ့။ တကယ့် လေးစားမှုဖြစ်ပါစေ။ တက်ကျမ်းတွေမှာ ပါ မပါ မသိဘူးခင်ဗျ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင် 'တက်ကျမ်း' တွေကို ကျွန်တော် အယုံအကြည်မရှိဘူး။ မိတ္တူဖလှယ်ကုမ္ပဏီကတော့ လူလည်ကျနည်းလို့ ယုံတယ်။ ပထမနာမည်က 'လူပေါ်လူဇော် လုပ်နည်း' တဲ့။)

ကျွန်တော့် ဆရာ "သက်" နှစ် "သက်"

ကျွန်တော် ရုပ်ရှင်ပညာကို လေ့လာ သင်ယူခဲ့တဲ့ အချိန်အတွင်း၊ အနီးကပ် သင်ယူခဲ့ရတဲ့ ဆရာနှစ်ယောက် အကြောင်း ပြောပါရစေဦး။

တစ်ယောက်က(ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာ)အစ်ကို သက်နောင်ပါ။

ကျွန်တော့်ဆရာ စာရင်းကို ရေးရရင် (စာရင်းစစ်ချုပ်) A.G ရုံးတစ်ရုံး ဖွင့်ရမလို့၊ အများကြီးပါလို့ ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။ ခု အစ်ကိုသက်နောင်နဲ့ အစ်ကို သက်ရှည်(ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ ဒါရိုက်တာ၊ ဆရာ ရဲဘော်သက်ရှည်)အကြောင်း အမှတ်ရလို့ ပြောချင်ပါတယ်။

အစ်ကိုသက်နောင်ဟာ ကျွန်တော့် ဆရာရင်း တစ်ယောက်ပါပဲ။ သူ့ကို ဘာလို့ ကျွန်တော့်ဆရာရင်းလို့ ပြောရသလဲဆိုတော့ မသိလို့မေးရင် ကွေ့ကွေ့ ဝိုက်ဝိုက်တွေ လုပ်မနေဘဲ 'ဒါက သည်လို လုပ်ရတယ်ကွ' လို့ တည့်တည့် ပြောတတ်လို့ပါ။ [အစ်ကိုသက်နောင်ဟာ (ကော်မရှင်) ဗိုလ်သင်တန်း တက် ခွင့်ရခါနီးမှာ ရုပ်ရှင်ဝါသနာပါလို့ဆိုပြီး တပ်ကထွက်ခဲ့သူပါ။ ပြတ်တယ် ဆိုပါတော့။]

တချို့ဆရာတွေက အဲဒီလို တည့်ဟည့်မပြောပါဘူး။ ပညာကို လျှို့ထား တတ်တယ်။ ဆရာတစ်ယောက်ဆိုရင် အရေးကြီးတဲ့အလုပ် (ဘာမှတော့

မကြီးကျယ်ပါဘူး) တစ်ခုခု လုပ်တော့မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်မျက်စိရှေ့မှာ မလုပ်ဘဲ ကွယ်ရာကျမှ လုပ်တယ်ဗျ။ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း သိချင်တာ မသိရမချင်း၊ ပေကပ်ပြီး ပညာမရရအောင် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနဲ့ ကြီးစားလေ့ရှိတယ်။

တစ်ခါတော့ အလုပ်ခန်းထဲမှာ အဲဒီဆရာနဲ့ကျွန်တော် နှစ်ယောက်ထဲ ရှိတယ်။ လုပ်ရမယ့်အလုပ်က နဂ္ဂတစ်ဖလင် ဖြတ်ဖို့ပဲ။ ဆင်းန်တစ်ဆင်းန် (အခန်းတစ်ခန်း)အဆုံးနဲ့ နောက်တစ်ခန်းရဲ့အစ ဘယ်လိုဆက်မလဲ၊ ဘယ်လို ဆက် သလဲဆိုတဲ့ကိစ္စပဲ။ ဆရာသမား လုပ်ကိုင်နေပုံကို ကျွန်တော်က မျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်နေတယ်။ သူက အရပ်နဂ္ဂတစ်ကို အပေါ်ဆွဲ လိုက်၊ အောက်ချလိုက်နဲ့ တော်တော်ကြာကြာလုပ်နေတယ်။

ကျွန်တော်တို့ ရုပ်ရှင် ကားဆက် (edit)စလုပ်တုန်းက ဘယ်နားကို ဖြတ်မလဲဆိုတာ အရေးကြီးတဲ့ အချက်တစ်ခုပါ။ အဲဒီကတ်ကြေးဖြတ်ရာ တစ်ချက်ဟာ ဆက်နေတဲ့ အခန်းတစ်ခန်းလုံးကို အကျိုးပြုနိုင်သလို၊ အကျိုးမဲ့ လည်း ဖြစ်စေနိုင်ပါတယ်။ နောက်မှ အသေးစိတ်ရေးပါ့မယ်။ ခုထိလည်း အဲဒီ ကတ်ကြေး ဟာ အရေးကြီးဆုံး ခင်ဗျ။ ကွန်ပျူတာနဲ့ဆက်လည်း အမြတ်အဆက်ဟာ အရေးကြီးတယ်။]

ကျွန်တော်ကလည်း ဖြတ်မယ့်နေရာကို မှန်းကြည့်နေခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန် မှာ အဲဒီဆရာသမားက ကတ်ကြေးကို ဖလင်ပေါ်တင်ပြီးမှ မဖြတ်သေးဘဲ ကတ်ကြေး ပြန်ချလိုက်တယ်။ လက်အိတ်ချွတ်တယ်။ (နဂ္ဂတစ်ဖလင်ကိုင်တဲ့ အခါ လက်ရာမထင်အောင် လက်အိတ်စွပ်ရပါတယ်။)

ပြီးတော့... လက်ဖက်ရည် သောက်ချင်တယ်ကွာ လို့ပြောတယ်။ ကျွန်တော့်တာဝန်က ဆရာသမား လက်ဖက်ရည် သောက်ချင်တယ် ဆိုရင် ဝယ်ပေးဖို့ပဲ။ သည်တော့ ကျွန်တော် ချိင့်ဆွဲပြီး လက်ဖက်ရည်ဝယ်ဖို့ ထွက်ခဲ့တယ်။ ည ကိုးနာရီလောက်ရှိပြီ။ အဲဒီတုန်းက ဆိုင်တွေက လွန်ရော ကျွဲရော ကိုးနာရီဆိုပိတ်တာပဲ။ ကျွန်တော်သိတယ်။ လက်ဖက်ရည် သောက်

ချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့ပညာကိုလွှဲချင်တာ။ ကျွန်တော်လည်း သိသိကြီးနဲ့ ထွက်ခဲ့တယ်။ 'နေနှင့်ဦးပေါ့' လို့ စိတ်ထဲက ကြုံးဝါးခဲ့ပါတယ်။

လက်ဖက်ရည်ဝယ်ပြီး ပြန်လာတော့ အဲဒီကတ်က ဖြတ်ပြီး၊ ဆက်ပြီး ပြီ။

အသာ*တေး*ထားလိုက်တယ်။ နောက်တစ်ခါ၊ အဲဒီလိုပဲလုပ်တယ်။ ကျွန်တော် ချိုင့်ဆွဲပြီးထွက်၊ ပြီးတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားသလိုလိုနဲ့ တစ်ဖက်က ပတ်ပြီး ပြတင်းပေါက်ကနေ သေသေချာချာ ချောင်းကြည့် တယ်။ အလွယ်လေးဗျ။ ကလက်ရိုပီလွတ်တဲ့ နေရာကိုရှာတာ။ နဂူတစ်မှာ အဲဒီအရိပ်ကလေး ဖြတ်သွားတဲ့နေရာဟာ တော်တော် ဂရုစိုက်ကြည့်မှ မြင်ရတာ။ အဲဒါလေး ပြပေးလိုက်တော့ ဘာဖြစ်သွားမှာမို့တဲ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီဆရာသမားဟာ သည်လောက်ကလေးတောင် ပြမပေးချင်ဘူး။ အလွယ် လေး။ ကလက်ရိုက်တဲ့လူ ထွက်သွားပြီး နောက်ထပ် ခြောက်ကွက်နဲ့ ဆယ်ကွက်ကြားမှာ အဲဒီ ကလက်ရိုက်တဲ့လူရဲ့ အရိပ်ပျောက်သွားတယ်။ ဒါပဲ။

ကျွန်တော်လည်း အဲဒါသိပြီးမှ လက်ဖက်ရည် သွားဝယ်တယ်။ အစ်ကို သက်နောင်ကတော့ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။ 'အဲဒါ၊ ဒါပါကွာ' လို့ ပြောပြီး သင်ပေးလိုက်တာပါပဲ။ ခုတော့ 'အစ်ကိုသက်' ကွယ်လွန်သွားပါပြီ။ ကျွန် တော် ကားဆက်တတ်အောင် မြင်ဆရာအနေနဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြခဲ့တာ၊ အစ်ကိုသက်နောင်ပါ။ သည်စာစုနဲ့ ကန်တော့ပါတယ်။ [ကားဆက် (Film Editing) ကို ဖြောင်သင်ပေးတဲ့ နောက်ဆရာတစ်ယောက်က မှီမှီမြင်အောင်ရဲ့ ဦးလေး ဒါရိုက်တာ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ ဖုလင်အယ်ဒီတာ ဆရာမောင်မောင်တိုး ပါခင်ဗျား]။

နောက်ဆရာတစ်ယောက်က ရုပ်ရှင်မင်းသား၊ ဒါရိုက်တာ ဆရာ *ရဲဘော်သက်ရှည်* ပါပဲခင်ဗျား။

သူ့ဆီက ရှေးနည်းတွေ၊ အသံတိတ်ခေတ်က ကင်မရာလှည့်စားပုံတွေ

သေဖြင့် သင်ခဲ့ရပါတယ်။ လက်ထပ်သင်ပေးတာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်က မသိလို့မေးရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရှင်းပြခဲ့တာပါ။

ဥပမာ - အာရီ (ARRI) ဖလက်ခေါ်တဲ့ ကျာမနီလုပ် ရုပ်ရှင်ကင်မရာ (Model 2B စသဖြင့် အရင်ကစက်တွေ)ဟာ ရီဗားစ် ခေါ်တဲ့ နောက်ပြန် ပြန်ရိုက်လို့ မရဘူး။ (အမေရိကန်လုပ် Mitchell) မစ်ချယ် ကတော့ reverse ရိုက်လို့ရတယ်။ နောက်ပြန်ပြန်ရိုက်တယ်ဆိုတာက ဥပမာ - သိုင်းမင်းသား က သစ်ပင်ပေါ် ခုန်တက်သွားတာ ပြချင်ရင် မင်းသားကို သစ်ပင်ပေါ်က ခုန်ဆင်းခိုင်း၊ ကင်မရာမော်တာကို ပြောင်းပြန်ပြန်ရိုက်။ ဒါဆို မင်းသားက သစ်ပင်ပေါ် ခုန်ပျံတက်သွားတယ်လို့ မြင်ရမယ်။

အစ်ကိုသက်ရှည်က အဲဒီလို နောက်ပြန်ပြန်ရိုက်ဖို့ကို ARRI ကင်မရာနဲ့ ရိုက်မယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့က ရီဗားစ်မပါဘူး အစ်ကိုလို့ ပြောတယ်။ 'ရပါတယ်၊ ကင်မရာကို အပေါ်အောက် လှန်လိုက်ပြီး ရိုက်ပါ' တဲ့။ သူ့နည်းက မြန်မာနည်း အစစ်ပဲ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်နိုင်ငံမှ မသုံးတဲ့နည်းပဲ။ ကင်မရာကို ဇောက်ထိုး ထားပြီးရိုက်၊ ဆေးပြီးတဲ့ဖလင် ဖင်ပိုင်းကို ခေါင်းပိုင်း ဖြစ်အောင် ပြန်လှန်လိုက်၊ ပြီးပြီ။ ဆေးသား ကျောသားတော့ ပြောင်းပြန် ဖြစ်မယ်၊ အဲဒါအရေးမကြီးပါဘူး။

ဂရုစိုက်ရမှာက အဲဒီလိုရိုက်ရင် ကင်မရာမြင်ကွင်းထဲမှာ စာတွေ၊ ဂဏန်းတွေ မပါဖို့ဘဲ လိုတယ်။ ဆိုင်းဘုတ်တွေ၊ စာတွေပါရင် အဲဒီစာတွေက ဖလင်ကို ပြောင်းပြန်လှန်တဲ့အတွက် စာတွေလည်း မှန်ထဲ မြင်ရသလို ပြောင်းပြန်ဖြစ်ကုန်တယ်။ အဲဒါပဲ။

အဲဒီလို မရှိရှိတာနဲ့ မဖြစ် ဖြစ်အောင် ရုပ်ရှင်ရိုက်တဲ့ နည်းပညာပေါင်း မြောက်မြားစွာကို အစ်ကို သက်ရှည်ဆီက ရခဲ့ပါတယ်။ ARRI ကင်မရာနဲ့ နှစ်ကိုယ်ခွဲတာ၊ double expose ခေါ်တဲ့ အရုပ်နှစ်ထပ် ရိုက်တာ၊ mix လုပ်တာ၊ အသံတိတ်ခေတ်က ရိုက်နည်းတွေစသဖြင့် အများကြီးပါပဲခင်ဗျား။ ဒါက နည်းပညာပိုင်းတွေပေါ့ဗျာ။

ဘာ ဆရာကြီး ရွှေခုံးဘီအောင်၊ ဘာ ဦးသုခ၊ ဆရာကြီး ဦးချစ်ခင်၊ ဆရာကြီး ဦးချင်းစိန်အစရှိတဲ့ ရုပ်ရှင်ဆရာကြီးတွေအကြောင်းလည်း ဆိုင်တဲ့ နေရာမှာ ရေးပျံ့မယ်။

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ

ကျွန်တော် မက်ထရစ် စာမေးပွဲမှာ ဘာမှမဆိုင်တဲ့ ဘာသာတွဲတွေနဲ့ အောင်ခဲ့ပါတယ်။ နောက် ၁၉၆၄-၅ခုနှစ်မှာ စနစ်သစ် ပညာရေးစနစ်ပြုမိမ့် ယခင် ယခင်နှစ်များက မက်ထရစ်အောင်ခဲ့တဲ့ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားတွေကို နောက်ဆုံး အခွင့်အရေးအနေနဲ့ တက္ကသိုလ်တက်ခွင့်ပြုမယ်။ အဲဒီနှစ်မှာမှ တက္ကသိုလ်မတက်ရင် နောက်နောင် ပညာရေးစနစ်သစ် မှာ တက္ကသိုလ်တက်ခွင့်မပြုတော့ဘူးလို့ ကြေညာပါတယ်။ ကျွန်တော် ပထမ စဉ်းစားစီစဉ်ထားတဲ့ အစိုးရအလုပ်လုပ်၊ လုပ်သားကောလိပ် တက်ဖို့ဆိုတဲ့ အစီအစဉ်လည်း မဖြစ်တော့ပါဘူး။ (အလုပ်မှ မရတာ) မေမေက တက္ကသိုလ်ကို တက်ဖြစ်အောင် တက်ပါ၊ တက္ကသိုလ်ပညာတစ်ခုခုကို သင်ဖြစ်အောင် သင်ပါလို့ ပြောပါတယ်။ ဖေဖေကတော့ ပညာရေးကိစ္စမှာ လွတ်လပ်ခွင့်ပေးတယ်။ သဘောအတိုင်းပဲ၊ ကြိုက်တဲ့ ဘာသာယူ၊ ကြိုက်တဲ့ တက္ကသိုလ်တက်၊ အလုပ် လုပ်ချင်သပဆို ကျောင်းအားရက်မှာ လုပ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဖေဖေက သူ့အတွေ့အကြုံကို အောက်ပါသဘောမျိုး ပြောပြခဲ့ပါတယ်။

ဖေဖေက ကျွန်ပညာရေး အလို့မရှိ ဆိုပြီး ကိုးတန်းမှာ ကျောင်းထွက်ခဲ့တယ်။ နိုင်ငံရေး လုပ်တယ်။ ဒို့ဗမာ အစည်းအရုံး (စာလုံးပေါင်းက 'ဒို့' ဖြစ်ပါတယ်။ 'တို့' မဟုတ်ပါ။ သည်နေရာမှာ သတ်ပုံထက် မာန်ပါတဲ့ 'ဒို့' ကို ကျွန်တော် ကြိုက်ပါတယ်။ ဒို့ဗမာအစည်းအရုံးလိုပဲ သတ်ပုံမှန်ကို သွေဖီပြီး မာန်ပါပါနဲ့ ရေးထားတာဟာ 'ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး' မှာလည်း အထင်အရှား ရှိပါတယ်။) မှာ ပိုစတာလိုက်ကပ်တဲ့ အဆင့်က စပြီး ဝင်လုပ်ခဲ့တယ်။ တကယ်တော့ ကောလိပ်ကျောင်းမှာ အဆင့်မြင့်ပညာတွေ သင်

ပေးတာ၊ အဲဒါ ဖေဖေ ငယ်ငယ်က သဘောမပေါက်ဘူး။ မက်ထရစ်ဖြေလို့ အောင်ရင် ကျောင်းထားပေးမယ့်လူတွေ ကုန်ချေးတန်းထဲမှာ ရှိပါတယ်။ ဦးမောင်ကလေး၊ ဒေါ်ကျွတ်ခသဖြင့်၊ ကောလိပ်ပဲ ဆက်တက်ခိုင်းတယ်။ ဗေဖေက ငယ်သေးတော့ အင်္ဂလိပ်ကို မြန်မြန်ဆော်၊ မြန်မြန် လွတ်လပ်ရေး ရလို့ပဲ သဘောပေါက်ခဲ့တယ်။ အိန္ဒိယလို တစ်ဆင့်ချင်း တက်ရင် ပိုကောင်း မယ်လို့ ထင်တယ်ကွ၊ ထားပါလေ။ နောက်တော့ ဒို့ဗမာအစည်းအရုံးကို သခင်အောင်ဆန်းတို့၊ သခင်နုတို့ ရောက်လာကြတယ်။ သူတို့က ပညာ ပိုတတ်တော့ ဖေဖေက အောက်ကျနောက်ကျ ဖြစ်တာပေါ့ကွာ။ သားလည်း ကောလိပ်တက်ပါ။ ပညာတတ်အောင် သင်ပါ။ ပညာတတ်ထားရင် အောက် ကျ နောက်ကျ မဖြစ်ဘူးပေါ့ကွာ။

အဲဒီလို ပြောခဲ့ပါတယ်။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် သည်လိုလုပ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ကျောင်းနောက် တော်တော်များများဟာ တက္ကသိုလ်တက် နေပါပြီ။ ကျွန်တော်က တက္ကသိုလ် မတက်ရသေးဘူး။ သည်တော့ တက္က သိုလ်ကျောင်းထဲကို သွားတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တွေ့တယ်။ သူငယ်ချင်း တွေက ဆေးတက္ကသိုလ်၊ စက်မှု(နည်းပညာ)တက္ကသိုလ်၊ ပညာရေး၊ စီးပွား ရေး၊ ဝိဇ္ဇာသိပ္ပံစသဖြင့် တက္ကသိုလ်အနံ့မှာ ရှိပါတယ်။ သည်တော့ တက္က သိုလ် ကျောင်းသား အစစ်မဖြစ်သေးပေမယ့် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရောပြီး ဟိုအတန်း၊ သည်အတန်း လိုက်တက်တော့တာပဲ။ မှတ်မိသမျှ ဆေးတက္က သိုလ် ပထမနှစ် သင်တန်းတစ်ခုမှာ တစ်တန်းလိုက်တက်ဖူးတယ်။ ဆယ် တန်းနဲ့ သိပ်မကွာသေးတော့ တချို့တစ်ဝက် နားလည်တယ်။

ဓာတုဗေဒဆရာကြီး ဒေါက်တာ(ဦး)မင်းတင်မွန် အတန်းလည်း တက် ဖူးတယ်။ ဆယ်တန်း(ပထမတစ်နှစ်)မှာ ကျွန်တော်က ဓာတုဗေဒ ဖွဲ့ဖူး တယ်။ ဆရာ ဒေါက်တာမင်းတင်မွန်က အသင်အပြကောင်းတော့ ဆရာ သင်တာတွေ နားလည်သလိုပဲ။ ဒါပေမယ့် တကယ်တန်း နားလည်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ အသင်အပြကောင်းလို့ နားထဲရှင်းသွားတာပါ။

အဲဒီအချိန်မှာ တက္ကသိုလ် ဆရာကြီးတွေထဲမှာ ဘယ်ကထိက၊ ဘယ် ပါမောက္ခ ဗာအပြကောင်းတယ်၊ ပျော်စရာလည်းကောင်းတယ်၊ နားလည်း လည်တယ် စသဖြင့် နာမည်ကျော် ဆရာကြီးတွေ ရှိပါတယ်။ ဥပမာ - ဂူပဒေ ပါမောက္ခ ဆရာကြီး ဒေါက်တာမောင်မောင်ခ၊ သန့်ရှာ ဆရာကြီး ဒေါက်တာချစ်ဆွေ၊ မြန်မာစာဆရာကြီး ဦးမောင်မောင်ကြီး၊ ဦးဖိုးကျော်မြင့်၊ ဥပဒေက ဆရာဦးကိုယုစသဖြင့်ပေါ့။

ကျွန်တော်က နာမည်ကြီး အသင်အပြကောင်းတဲ့ ဆရာကြီးတွေ အတန်းကို လိုက်တက်တာပဲ။ တစ်ခါတလေ ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် ဂုဏ်ထူး တန်းတွေ သွားတက်မိတယ်။ အသင်အပြကောင်းတော့ နားထဲရှင်းနေတာ ပဲ။ (တကယ်တော့ နားမလည်ပါ) ဆယ်တန်းတောင် မအောင်သေးတာ ဂုဏ်ထူးတန်းက စာတွေ ဘယ်လိုလုပ် နားလည်နိုင်ပါ့မလဲ။ (အဲ... မှေ့သွား မှာစိုးလို့ ဆယ်တန်းမှာ စည်သူပညာရိပ်သာ တက်ခဲ့တဲ့အကြောင်း ရေးပါရ စေဦး။)

၄၉လမ်း(အောက်ဘက်)မှာ စာရေးဆရာကြီး မောင်စည်သူ ဖွင့်ထားတဲ့ 'စည်သူအလွတ်ပညာသင်ကျောင်း'ပါ။ ညဘက်ကျ ကျွန်တော်က အဲဒီမှာ မက်ထရစ်တန်း သွားတက်ပါတယ်။ ဆရာ ဦးစည်သူ ကောင်းမှုကြောင့် ကျွန်တော် စိတ်ကြိုက်မြန်မာစာ သင်ဖြစ်ပါတယ်။ ပျို့တွေ၊ လင်္ကာတွေ၊ မော်ကွန်းတွေ၊ ပြဇာတ်တွေ၊ မြန်မာသဒ္ဒါတွေ၊ ရသကိုးပါး၊ ဂုဏ်၊ ဒေါသ စတဲ့ အကြောင်းတွေ၊ မြန်မာစာရေးထုံးတွေ၊ ဝါကျတည်ဆောက်ပုံတွေ၊ စကားပြေ အရေးအသားတွေ အဲဒါတွေကို အပင်ပေါက်ကလေး ကြီးထွား အောင် ရေလောင်းပေါင်းသင်ပေးခဲ့တာ စာရေးဆရာ၊ ဆရာဦးစည်သူပါပဲ ခင်ဗျား။

မြန်မာစာ မျိုးစေ့ ချပေးခဲ့တာကတော့ ကျွန်တော် ဖေဖေမေမေနဲ့ မူလတန်းက ဆရာကြီး ဦးသိန်းအောင်၊ အလယ်တန်းဆရာ ဦးထူးတင့်၊ ဦးဖေတင်၊ အထက်တန်းဆရာ ဦးထွေးတို့ပါပဲ။ ယောင်တောင်ပေါင်တောင်နဲ့

‘သင်္ချာသစ်’ သွားတက်ဖူးသဗျ။ (သင်္ချာကို ပြန်အထင်ကြီးတာ အဲဒီကျမှပါ)
 စည်သူပညာရိပ်သာမှာ အင်္ဂလိပ်စာ ပြပေးခဲ့တာက ဆရာ(တောင်တွင်း
 ဦးကိုကိုကြီး)ပါပဲ။ ဆရာလည်း စာရေးဆရာပါ။ အဲဒီအချိန်လောက်မှာ
 ဆရာ တောင်တွင်း ဦးကိုကိုကြီးက အလင်းဝင်ခဲ့ပြီးပါပြီ။

အင်္ဂလိပ်စာဆိုလို့ မှတ်မိပါသေးတယ်။ စိန့်ပေါကျောင်းမှာတုန်းက
 ကျွန်တော်တို့ကိုအထက်တန်းမှာ အင်္ဂလိပ်စာပြတာက ဆရာ Mr. Chapman
 ပါ။ ကပြားခင်ဗျ။ မြန်မာလို ကောင်းကောင်းတတ်တယ်။ ဒါပေမယ့်
 စာသင်ရင် အလွန်လွယ်ကူ ရှင်းလင်းတဲ့ Simple English နဲ့ သင်တယ်။
 ဆရာ Mr. Chapman ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် အင်္ဂလိပ်စာကလေး ‘နည်းနည်း
 ပါးပါး’ တတ်တယ်ဆိုရင် မမှားပါဘူး။

အင်္ဂလိပ်စာဆိုလို့ O.E (Optional English) ယူဖူးသဗျ။ ပိုက်ဆံ
 တစ်မူးနဲ့ ငါးကြင်းခေါင်း တက်ကိုင်တာမျိုးပေါ့ဗျာ။ စိတ်ကြိုက် အင်္ဂလိပ်စာ
 ကို သင်ပေးတာက ဆရာကြီးဒေါက်တာ(ဦး)ချန်တီတ်ရဲ့သမီး ဂရေစီ ???
 ချန်တီတ်ခင်ဗျ။ (Teacher ခင်ဗျား၊ ဆရာမရဲ့ ဘိုနာမည်ကို ဂရေစီလား၊
 အလစ်ဘက်လား မမှတ်မိတာ ခွင့်လွှတ်ပို့ ရှိခိုးတောင်းပန်ပါတယ် ခင်ဗျား)

အဲဒီနောက် ‘သမိုင်း’ ပြောင်းယူလိုက်တာပါပဲ။ (ဂေါက် သနော့)

မက်ထရစ် ပထမတစ်နှစ်ကျပါတယ်။ စည်သူပညာရိပ်သာက ဆရာ
 တွေ အသင်အပြ မကောင်းလို့ မဟုတ်ပါ။ ဆယ်တန်းဖြေခါနီး တိုက်ဖျိုက်
 ဖြစ်တယ်။ စာမကျက်နိုင်ဘူး။ နောက်နှစ်ကျတော့ ‘အလွတ်’ ဝင်ဖြေခဲ့ပါ
 တယ်။ ဘာသာတွဲက သမိုင်း၊ စိုက်ပျိုးရေးသိပ္ပံ၊ စိတ်ကြိုက် မြန်မာစာ။
 တစ်ခုနဲ့တစ်ခု သိပ်ဆက်စပ်မှု မရှိတဲ့ ဘာသာတွဲပါ။

ဘာဆိုင်သလဲဗျာ။ ဇွားနို့ကနေ ထောပတ်ချက်နည်း(စိုက်ပျိုးရေးသိပ္ပံ)
 နဲ့ ဥမ္မာဒန္တီ(စိတ်ကြိုက်မြန်မာစာ)။ ဥမ္မာဒန္တီလှဒေဝီနဲ့ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး
 (သမိုင်း)။

အဲဒီလို စိတ်ဝင်စားတာတွေ လျှောက်ဖွဲ့ပြီး ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့တာပါ။

ပေတေနေလို့ မက်ထရစ် တော်တော်နဲ့ မအောင်ဘူးခင်ဗျ။ (သည်လို တော် တာ။)

ခုနပြောသလို တက္ကသိုလ်ကို ဆယ်တန်းမအောင်ခင်ကတည်းက သွား သွားပြီး သင်တန်းတွေတက်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်ဟာ တကယ်လည်း တက္ကသိုလ် တက်ဖို့ လျှောက်ရော ဒဿနိကဗေဒ(Philosophy)ဘာသာ အဓိကအဖြစ် လျှောက်လိုက်ပါတော့တယ်။

မောင်တူ

‘သူလိုကိုယ်လို မောင်တူ (၁-၁၉)’က သည်နေရာမှာပဲ နိဂုံးကမ္ဘတ် အဆုံးသတ်ပါတယ်။ ‘(တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား) သူလိုကိုယ်လို မောင်တူ’ကို အားသွန်ခွန်စိုက် ဆက်ရေးနေပါတယ်။ လက်တွဲဖော် စာဆုပ်တိုက်ကပဲ ဆက်လက်ထုတ်ဝေသွားမှာပါ။ ‘မကြာခင်၊ လာမည့်၊ ပျော်...’ပေါ့ ခင်ဗျား